

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · període intermedi · sèrie P · núm. 5

Ple del Parlament

Sessió 6, dijous 8 d'agost de 2024

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	3
Procediment d'investidura del president o presidenta de la Generalitat 201-00001/15	3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 6

La sessió s'obre a les deu del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Procediment d'investidura del president o presidenta de la Generalitat (tram. 201-00001/15). Presidència del Parlament. Debat del programa i votació d'investidura del candidat proposat.

El president

Comença la sessió.

President de la Generalitat, membres del Govern, abans d'iniciar l'ordre del dia em plau saludar, en nom de la cambra, els expresidents del Parlament, els expresidents de la Generalitat de Catalunya i d'altres autoritats que avui ens acompanyen.

Els faig avinent que dos diputats han delegat el seu vot per aquesta sessió plenària. El diputat Lluís Puig Gordi, del Grup Parlamentari de Junts, ha delegat el seu vot en el diputat Albert Batet i Canadell. I el diputat David Pérez Ibáñez, el vicepresident segon d'aquesta cambra, al qual li desitgem una ràpida, rapidíssima recuperació, ha delegat el seu vot en la diputada Alícia Romero Llano, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

De conformitat amb la Moció 111/XII, del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2024 s'han compatibilitzat 1.306 persones mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Procediment d'investidura del president o presidenta de la Generalitat

201-00001/15

L'únic punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària és el debat del programa i votació d'investidura del diputat Salvador Illa Roca, candidat proposat a la presidència de la Generalitat de Catalunya.

D'acord amb l'article 149.1 del Reglament del Parlament de Catalunya, el debat d'investidura comença amb la lectura de la resolució del president del Parlament en què es proposa el candidat a la presidència de la Generalitat. Prego a la secretària tercera que doni lectura d'aquesta resolució.

La secretària tercera

«D'acord amb l'article 4 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern, havent consultat els representants dels partits i grups polítics amb representació parlamentària, proposo a la cambra el diputat Salvador Illa Roca com a candidat a la presidència de la Generalitat.

»Palau del Parlament, 6 d'agost de 2024.»

El president

Moltes gràcies, secretària tercera. A continuació, el candidat proposat, l'honorable senyor Salvador Illa Roca, té la paraula.

El candidat a la presidència de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Molt honorable president del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, autoritats presents a l'hemicicle, senyores i senyors diputats, molt bon dia. Ahir va fer setanta anys que el molt honorable Josep Tarradellas i Joan, a l'ambaixada de la república espanyola de Mèxic, un 7 d'agost de 1954 era escollit president de la Generalitat de Catalunya. En va ser president gairebé vint-i-sis anys. Anys difícils, molt difícils.

El seu sentit institucional, els seus valors i conviccions, la seva tenacitat i perseverança, la seva tossuderia –si m'ho permeten–, van assolir una fita que molts creien impossible, mantenir viva la institució que, en ser reconeguda pel Reial decret 41/1977, de restabliment provisional de la Generalitat de Catalunya, va esdevenir l'única institució de la jove democràcia espanyola que entroncava directament amb la legalitat republicana.

A ell, al seu sentit institucional, a la seva voluntat d'unitat del catalanisme, a la seva defensa del pacte i l'entesa, i a col·laboradors d'ell, com el seu delegat especial, Romà Planas i Miró, vull dedicar les meves primeres paraules en adreçar-me a aquesta cambra per sol·licitar-ne la confiança per esdevenir el 133è president de la Generalitat.

Vull també expressar, a l'inici d'aquesta intervenció, la meua voluntat i la del meu grup, juntament amb el compromís de treballar per fer-ho possible, pel restabliment íntegre, íntegre, de la totalitat dels drets polítics de totes les ciutadanes i de tots els ciutadans de Catalunya i de totes les formacions polítiques. És a dir, de l'aplicació de la vigent llei de normalització política, social i institucional de Catalunya, la llei d'amnistia aprovada fa uns mesos al Congrés dels Diputats. Des del respecte a la divisió de poders i al poder judicial, reclamo respecte a l'esfera de decisió del poder legislatiu, que ha palesat de forma clara, explícita i inequívoca la seva voluntat de normalització plena a Catalunya. I demano l'aplicació àgil, ràpida i sense subterfugis de les disposicions d'aquesta llei. Catalunya ha de mirar endavant, Catalunya no pot perdre el temps, Catalunya ha de comptar amb tothom. (*Alguns aplaudiments.*)

Dit això, voldria estructurar la meua intervenció en quatre parts. Començaré referint-me al moment actual, al context que vivim. Tenint en compte aquest context, passaré, a continuació, a explicar els principals eixos del meu programa de govern per, en tercer lloc, referir-me a la manera com penso executar-lo i portar-lo a la pràctica, i acabaré amb unes consideracions finals.

El moment actual, el món en què vivim. Estem vivint, senyores i senyors diputats, un moment històric; un moment històric, un canvi d'època, que es manifesta, com a mínim, en quatre eixos. Un eix geopolític, amb dues grans maneres –simplifico– d'organitzar la convivència, una de caràcter més democràtic i una altra de caràcter més autoritari. Amb tensions, algunes de les quals han evolucionat a conflictes bèl·lics, com a Ucraïna o a Gaza, Palestina i l'Orient Mitjà. D'altres, latents, com Taiwan o el Sahel, amb unes organitzacions multilaterals, la composició i el funcionament de les quals cal actualitzar a una realitat ben diferent a la del moment, principis del segle XX, en què es van dissenyar.

Un eix econòmic o economicosocial, si vostès volen. Amb plantejaments solvents acadèmics i polítics que reclamen, que reclamem, si m'ho permeten, una millor i més equitativa distribució de la prosperitat generada per les economies de mercat. La desigualtat creixent a les nostres societats, la concentració ofensiva, a vegades, de la riquesa en poques mans no pot continuar. No només per raons polítiques o morals, sinó fins i tot per raons estrictament del bon funcionament de l'economia.

Un eix mediambiental climàtic, amb una evidència científica incontestable de la necessitat de canviar la nostra relació amb el nostre entorn, del que hem de tenir cura per evitar-ne no ja el seu deteriorament, sinó la seva destrucció.

I un eix tecnològic, amb uns canvis ràpids, accelerats, que modifiquen les nostres vides en gairebé tots els àmbits: la manera com ens relacionem, la manera com

treballem, la manera com ens desplacem, la manera com ens informem, la manera com creem.

Un canvi d'època geopolític, econòmic, mediambiental i tecnològic, que presenta riscos, però també oportunitats. Alguns, aprofitant aquests riscos, alimenten un discurs de la por, que instrumentalitzen de manera populista, demagògica i divisiva. Ho fan, de forma destacada, l'extrema dreta i la dreta radical, esdevenint, en molts casos, una amenaça pel progrés i per la convivència. Ho hem vist recentment al Regne Unit. Una amenaça present també a casa nostra i, alerta, no podem mirar cap a un altre costat.

D'altres, procurem de fixar-nos més en les oportunitats, els atzucacs geopolítics com una oportunitat per refer la governança multilateral. Les ineficiències de l'economia, com una ocasió per reformar-la en direcció a una prosperitat que volem compartida, reduint desigualtats. La crisi climàtica, com un mandat per canviar de forma radical la nostra relació amb el nostre planeta. La revolució tecnològica, com una oportunitat per millorar les condicions de treball, per fer avançar la sanitat, l'educació i els serveis públics; per augmentar, en definitiva, el benestar de les persones.

En definitiva, discursos de la por per un costat, discursos de l'esperança per l'altre costat. Només coalicions àmplies d'aquells que, tocant de peus a terra, combatem el discurs de la por amb el discurs de l'esperança, és a dir, coalicions àmplies de progrés que apliquin polítiques realistes, solvents, amb mirada llarga per fer front als riscos i els problemes que ens afecten. Només aquestes coalicions de progrés, dic, seran eficaces per seguir avançant. És el que ha passat a França. Abans, al Regne Unit. Veurem als Estats Units. És el que estem construint a Catalunya.

On és Catalunya? Com ens agafen, com a país, com a nació, aquests canvis? En quin punt som? Com els afrontem? Catalunya, per geografia, per tradició, pels valors que ens caracteritzen, que ens fan ser el que som, forma part d'un estat plurinacional, que és Espanya, i un espai públic compartit de 400 milions de ciutadans, que és la Unió Europea.

És on som i és on, a parer meu, hem de ser. La millor manera, el millor camí, per assentar, per consolidar i per reforçar la generació de prosperitat en un règim de llibertats democràtiques i en un estat del benestar és formant part d'aquest espai públic compartit, que és la Unió Europea, una Unió Europea amb horitzó federal, que ens proporciona la massa crítica mínima per ser influents, per poder incidir, per poder decidir en un món creixentment polaritzat de 8.000 milions de persones, del que en som el sis per cent de la població total. Per aquells que encara en dubtin, valguin per tota explicació esdeveniments ben recents com la pandèmia o la guerra d'Ucraïna.

Respecto. Respecto profundament altres plantejaments. El meu és aquest, una Catalunya que s'afirma en la seva voluntat de ser i de conviure, amb la nostra llengua pròpia, el català, i amb la nostra cultura com a columna vertebral de la nostra nació, una nació oberta, plural i diversa, que s'implica en la construcció d'una Espanya plurinacional i una Europa federal, i que hi influeix i hi participa tant com pot i pels procediments institucionals pertinents i adequats. Aquest és, a parer meu, el millor plantejament, perquè és el que millor garanteix el benestar dels 8 milions de catalans i catalanes.

Aquest és el context. El programa de govern. El benestar de 8 milions de catalans i catalanes que em proposo de millorar amb la tercera gran transformació de Catalunya. Pensar que el president Tarradellas, l'any 1980, cedia el testimoni al president Pujol. Aquí va començar la primera gran transformació de Catalunya, amb el desplegament de les institucions del nostre autogovern.

La segona gran transformació la van protagonitzar els governs de progrés dels presidents Maragall, primer, i Montilla, després, amb èmfasi especial a les polítiques socials.

La tercera gran transformació, els fonaments de la qual ha posat el Govern del president Aragonès, és la que em proposo desplegar. És una transformació que

m'agradaria que féssim plegats, amb el màxim consens possible. En qualsevol cas, és una transformació que no puc fer sol, ni jo ni el meu grup.

Tot i haver tingut un suport ampli a les darreres eleccions al Parlament de Catalunya, el més ampli que les catalanes i els catalans han atorgat a les diferents propostes polítiques que hi concorreguérem, no és suficient. Necessito arribar a acords per sumar més suports. I això és el que he fet, com correspon a una democràcia parlamentària.

Senyores i senyors diputats, em presento avui, aquí, davant de vostès, amb dos acords treballats, molt treballats, amb Esquerra Republicana de Catalunya i amb els Comuns. Són dos acords, tot i el seu detall i extensió –vint-i-cinc pàgines el d'Esquerra Republicana de Catalunya, tretze pàgines el dels Comuns–, d'investidura, no de legislatura. Soc conscient que caldrà seguir treballant i buscant els suports parlamentaris, i així ho faré.

Permetin-me que doni les gràcies als equips negociadors, que durant més de vuit setmanes han estat reunint-se, per la seva dedicació, per la seva feina i per la seva capacitat d'entesa.

Permetin-me també que doni les gràcies a ambdues formacions polítiques, Esquerra Republicana de Catalunya i els Comuns, pel seu suport, per la seva exigència, de la qual he après coses i, sobretot, pel seu sentit de país. Faig meus ambdós acords, que passen a formar part íntegrament, de principi a final, del meu programa de govern. Són acords públics, que vostès coneixen.

Voldria destacar, de l'acord amb Esquerra Republicana de Catalunya, el nou model de finançament singular per Catalunya. Un pas endavant substancial i necessari pel nostre autogovern que no posa en risc el principi de la solidaritat, ans al contrari, el reconeix. El compromís detallat en un seguit de polítiques en la defensa de la llengua catalana i de la promoció del seu ús social. I una agenda legislativa i uns compromisos d'acció de govern que donen continuïtat a una tasca legislativa i de govern que ha estat profitosa per Catalunya.

De l'acord amb els Comuns, voldria subratllar-ne les polítiques d'habitatge, tan ambiciosos com factibles, i el compromís amb una fiscalitat d'esquerres que no contemplarà excepcions.

Dos acords d'investidura que enriqueixen, milloren i contribueixen..., de fet, en formen part substancial, de la tercera gran transformació de Catalunya, una transformació guiada per dos principis indissociables: unir a totes i tots els catalans i catalanes i servir-los, posant les polítiques públiques al centre de la nostra tasca política.

Unir. A Catalunya hi vivim 8 milions de persones. Ha arribat l'hora que tots i cadascun dels catalans i de les catalanes ens tornem a sentir part de la mateixa Catalunya. Per això, em comprometo a millorar la vida de tots i cadascun dels catalans i de les catalanes que compartim aquesta meravellosa terra, pensem com pensem, visquem on visquem, sentim com sentim i parlem com parlem. Com a president de la Generalitat, buscaré sempre allò que ens uneix.

I servir. Cal recuperar la voluntat i la vocació de servei públic de la Generalitat de Catalunya com a administració de tots i de totes i per a tots i per a tots els catalans i les catalanes.

Posar els serveis públics al capdavant de l'acció de govern. Serveis públics per generar prosperitat. Serveis públics per cohesionar socialment i territorialment el país. Serveis públics per garantir igualtat d'oportunitats, de drets i de deures.

Una transformació, la tercera gran transformació de Catalunya, fonamentada en tres grans eixos. Un primer eix institucional, amb un autogovern efectiu. Això vol dir millor finançament, institucions al servei de tothom i amb la màxima exigència i cooperació lleial amb la resta d'administracions públiques.

Un segon eix, de serveis públics. Hem de tornar Catalunya a l'avantguarda europea de la prestació de serveis públics: sanitat, educació, habitatge i nous serveis socials.

I un tercer eix, de la nova industrialització verda. És fonamental reindustrialitzar Catalunya amb la nova dimensió d'oportunitats que representen la transició digital i la transició ecològica per continuar generant prosperitat i llocs de treball de qualitat. Això vol dir, també, una aposta pel coneixement i per la innovació.

Una transformació en tres eixos per afrontar cinc grans prioritats. Primera prioritat, ambiental. Catalunya no està preparada per afrontar el repte climàtic a l'alçada de les seves capacitats.

Desplegarem el vertical climàtic de la nova agenda de país i ens dotarem de les infraestructures crítiques per fer front a la sequera, la descarbonització de l'economia, l'aposta ambiciosa pel transport públic i un gir a les polítiques energètiques. Em comprometo a preparar les infraestructures del nostre país per tal que l'economia catalana sigui climàticament neutra l'any 2030.

Caldrà ser valents en l'acceleració de les energies renovables, descarbonitzar tot el sector públic i posar en marxa un programa d'ajuts per accelerar la descarbonització del teixit industrial i de les petites i mitjanes empreses del nostre país.

També em comprometo a accelerar les actuacions d'adaptació a fenòmens extrems i, per això, avançarem cap a la climatització de tots els serveis públics per garantir-ne el confort per a la ciutadania, especialment en els períodes d'onades de calor.

L'aigua esdevindrà una prioritat immediata i els asseguro que no ens aturarem ni que conjunturalment, i tant de bo que sigui així, torni a ploure. Guanyar resiliència en aquest àmbit és necessari per garantir el futur del nostre camp i l'ús de boca a tot Catalunya. Desplegarem el cent per cent de les infraestructures previstes en aquesta matèria per assegurar que ningú s'hagi de preocupar per obrir l'aixeta al nostre país.

Segona prioritat, prioritat social. Catalunya necessita aprofundir en la cohesió de la seva societat perquè sigui més integradora, no exclogui ningú i no deixi esballestos on es rebin els discursos d'odi de l'extrema dreta. Això vol dir garantir feina, habitatge i seguretat a tothom i a tots els barris.

Desplegarem la política d'habitatge més ambiciosa de la democràcia, cinquanta mil pisos de protecció nous. Avui l'accés a l'habitatge s'ha convertit en la barrera més gran de desigualtat, especialment entre la gent jove. El meu compromís és garantir que l'habitatge sigui per viure i, per això, em comprometo a regular els efectes del lloguer de curta durada, així com el conjunt de pisos turístics.

Per garantir la cohesió de la nostra societat soc molt conscient del paper de viles, pobles i ciutats, dels nostres ajuntaments, que són garantia de progrés a tot Catalunya. La Generalitat de Catalunya estarà al seu costat i la meua intenció és fer de la llei de barris un dels principals instruments de cohesió social arreu del territori.

Reprendrem els exemples dels governs Maragall i Montilla per estendre una política encaminada a cohesionar els barris més vulnerables i a millorar-ne la qualitat dels serveis públics. És en aquests barris on es lliura la batalla de l'esperança de la nostra societat.

Governaré per no deixar ningú enrere. Segons les dades publicades per Idescat, el 2023 el divuit per cent dels i les catalanes estan en risc de pobresa després de les transferències socials. La pobresa no es redueix amb una única política pública, sinó amb la sinergia de moltes d'elles i amb voluntat decisiva, que el meu Govern els asseguro que tindrà.

Tercera prioritat, prioritat econòmica. Catalunya necessita prendre decisions valentes per guanyar pes econòmic a Espanya i a Europa, i les prendrem. Resulta necessari un compromís per les infraestructures del nostre país: la connectivitat viària, ferroviària, portuària, aeroportuària i digital és essencial per a la generació de prosperitat. Les millorarem i reforçarem.

Cal cosir Catalunya amb transport públic i això requerirà major ambició en la xarxa ferroviària del país. De les Rodalies i el repte de la seva gestió fins al tren tram de Tarragona. Cosir Catalunya amb trens. Vull fer èmfasi en aquest punt, tant al lle-

gat del Govern del president Aragonès per assumir la gestió de Rodalies com a l'acord signat amb els Comuns per donar un impuls definitiu a la xarxa ferroviària.

Fer funcionar l'economia amb un model econòmic que volem competitiu, just i sostenible, basat en la innovació i el talent, però, sobretot, un model econòmic que asseguri llocs de treball de qualitat i ben pagats.

La meua tradició socialista em fa recordar-los que el treball és la millor política social. La nostra societat fa massa temps que ha vist com els salaris cada vegada es feien més minsos i el cost de la vida més car. Corregir això és i serà una prioritat.

De nou, sense esperança no hi pot haver una democràcia forta, i això ens obliga a assegurar que Catalunya és una terra d'oportunitats on totes les persones poden desenvolupar els seus projectes vitals amb igualtat.

Vull fer un esment, també, a la necessitat de millorar en productivitat. Ho farem amb diàleg social, amb els representants dels treballadors i dels empresaris i ampliant la nostra aposta per la recerca i la innovació, així com la formació del nostre talent.

Quarta prioritat, reforma de l'Administració i dels serveis públics. Catalunya necessita una modernització de l'Administració pública per oferir uns serveis públics que ens permetin competir en condicions d'igualtat.

Deixin-me, aquí, fer un reconeixement de la feina dels servidors públics i una defensa del sector públic. Ho conec bé. Però la nostra Administració necessita reformar-se per guanyar en capacitats tecnològiques; per ser capaç de retenir i atraure talent; per garantir una atenció de qualitat als ciutadans i ciutadanes, una atenció també presencial, i per posar els ciutadans i les ciutadanes al centre de la configuració dels serveis públics.

L'objectiu és que, en acabar aquesta legislatura, haguem assentat les bases de la transformació més important del sector públic a Catalunya. Vull aprofundir en aquesta transformació dels serveis públics per assegurar el futur i la viabilitat de l'educació, la sanitat, la justícia i la seguretat, entre d'altres.

De l'educació vull fer-ne una prioritat, perquè urgeix capgirar-ne els resultats que atorguen les institucions i informes de referència internacionals. Si volem un país de primera, cal començar per assegurar que tindrem una educació de primera amb uns resultats de primera. No cal que els digui que comptaré amb tots i totes els professionals i les professionals i servidors i servidores públics per fer-ho possible, també amb els sindicats i els representants dels treballadors i treballadores.

Cinquena prioritat, prioritat política. Catalunya necessita obrir una etapa de consensos portes endins i portes enfora, afrontar sense prejudicis els conflictes polítics mal resoltos i recuperar una agenda de transformació amb la mirada llarga i els peus al present. Aquest és el sentit de la Convenció nacional per a la resolució del conflicte polític entre Catalunya i l'Estat que hem acordat amb Esquerra Republicana de Catalunya.

Senyores i senyors diputats, la conclusió és clara: no podem governar ni gestionar ni planificar com fins ara. Vivim en un temps diferent, amb eines diferents i reptes diferents. Per això, el full de ruta i les receptes han de ser diferents.

Cal posar en marxa totes les capacitats, tot el potencial, tota l'energia de Catalunya per dur a terme aquesta tercera gran transformació. És per això que vull seguir presentant-los algunes d'aquestes prioritats.

Una Catalunya que garanteixi l'accés a l'habitatge com un dret fonamental.

Una Catalunya que ofereixi la millor educació als nostres fills i filles. Millorarem el finançament a les universitats i impulsarem la formació professional.

Una Catalunya que garanteixi la millor salut per a tothom. Completarem les infraestructures sanitàries, farem una aposta per la dotació de personal sanitari i farem una especial atenció a l'atenció primària.

Una Catalunya que generi oportunitats de feina, garantint infraestructures pel desenvolupament econòmic, acompanyant la xarxa d'exportacions del nostre teixit productiu i garantint acords per a feines amb salaris de qualitat.

Una Catalunya que creï convivència, generant cohesió als barris i amb una millora de polítiques de seguretat, tan necessàries al nostre país. El meu Govern parlarà de seguretat, perquè la seguretat és una política pública progressista per garantir la llibertat i la convivència i protegir els que menys tenen. Ampliarem la plantilla dels Mossos d'Esquadra fins als 22.000 efectius, a Catalunya, l'any 2030.

Una Catalunya que faci de la seva cultura i de la seva llengua elements de cohesió i gaudi. Tota la cultura, des de la cultura popular fins als nostres creadors i creadores, assolirà fins al dos per cent del total del pressupost de la Generalitat de Catalunya.

Una Catalunya que garanteixi l'equilibri entre tots els pobles i ciutats, entre tots els seus territoris, des de les Terres de l'Ebre fins a Girona, des de la Vall d'Aran –llengua de la qual, l'aranès, gaudirà dels recursos necessaris per a la seva promoció– fins a Tarragona, des de Lleida fins a Barcelona, la Catalunya de la costa, la Catalunya del Pirineu, la Catalunya interior, la Catalunya vella i a la Catalunya nova. Cap territori, cap ciutadà tindrà els serveis públics bàsics a menys de trenta minuts. La regla dels trenta minuts. I ho farem al costat dels ajuntaments, de tots els ajuntaments, perquè Catalunya no es pot governar d'esquena al municipalisme.

Que ningú ho dubti, afrontarem des del minut zero l'atapeïda agenda de reformes pendents per garantir el progrés econòmic i social de Catalunya. Tot això ha de formar part d'aquesta tercera gran transformació de Catalunya.

I com ho farem? Vet aquí el context, canvi d'època; vet aquí el programa, unir i servir amb tres eixos –institucional, serveis públics i nova industrialització verda–, amb cinc prioritats –ambiental, social, econòmica, reforma de l'Administració i política–, que incorpora íntegrament els acords amb Esquerra Republicana i els Comuns, i ara la forma, el mètode, el com, l'actitud.

Primer, governar per tothom. Catalunya som tots i totes. Les institucions són de tots i de totes. El meu govern serà un govern per a tots els catalans i per a totes les catalanes.

Segon, no desmuntar res. És clar que estic en desacord amb moltes de les coses que han fet els governs d'aquests anys, però jo vinc a construir, no vinc a desmuntar. I aprofitaré tot allò que pugui dels governs precedents. *(Alguns aplaudiments.)*

Tercer, he signat dos acords d'investidura, no de legislatura. Els grups amb els que he signat aquests acords, Esquerra Republicana i Comuns, són i seran els meus interlocutors preferents. Vull ser molt clar amb això. Respectaré íntegrament els acords i seran interlocutors preferents els grups amb els quals he arribat a aquests acords d'investidura.

Però, quart, dialogaré amb tothom, amb tothom que vulgui, és clar: amb Junts per Catalunya, amb el Partit Popular i amb la CUP. Malgrat les diferències importants, molt importants, si vostès volen, crec que en algunes coses ens podem entendre. I crec que fora bo pel país. Els estenc la mà. Dialogaré amb tothom, excepte amb els que professen discursos d'odi: VOX i Aliança per Catalunya. *(Alguns aplaudiments.)*

Cinquè, consensuar. Acordar sempre que es pugui. No confrontar per sistema. Ara bé, no es confonguin, senyores i senyors diputats, seré radical, respectuós i educat, però radical en la defensa dels interessos de Catalunya.

Sisè, pacte amb ajuntaments i societat civil. Sense ells no es pot governar el país. Al marge d'ells és molt més difícil, i les coses ja en són prou, de difícils.

Setè, actuar, decidir, assumir responsabilitats. Parlarem, estudiarem, avaluarem, reflexionarem, però decidirem, assumint la nostra responsabilitat.

Vuitè, ho farem amb ambició, però des del principi de realitat, amb pragmatisme.

Novè, el nostre serà un enfoc reformista, per transformar des del gradualisme la nostra societat, mirant d'evitar les batzegades i els cops de volant.

Ho farem –desè– amb una visió a llarg termini. Catalunya ha de planificar, ha de projectar, ha de dibuixar un horitzó. Atendrem les urgències, naturalment, però no governarem a cop d'urgències.

Rendirem comptes. Onzè. Rendirem comptes, amb transparència i des de la més exigent exemplaritat.

I, dotzè, practicarem i també demanarem el més escrupolós respecte. Contrastar, sí; insultar, no. Discrepar, sí; destruir, no. Contundència, sí, fins i tot vehemència. Mala educació, de cap manera. El llenguatge importa i procurarem donar exemple. Especialment en això els demano, senyores i senyors diputats, ajuda. Ens farem un favor a tots plegats i el farem a la societat en el seu conjunt.

Acabo amb tres consideracions finals.

Primera, no pretenc resoldre-ho tot de cop ni pretenc que tot comenci de nou. Governarem des de la humilitat i amb humilitat. Sé que hereto un llegat que assumo i que és de tots i de totes, i que tots i totes hem contribuït d'alguna manera a fer. El meu propòsit és fer el tram de recorregut que els ciutadans de Catalunya representats en aquesta cambra per vostès, senyores i senyors diputats, m'encomanin de fer, aspirant a deixar les coses millor que no les he trobat, expressió que va utilitzar el president Aragonès a la roda de premsa del seu llarg conseller executiu. És la meva aspiració. I li he de dir –li ho dic amb sinceritat, sap que hem tingut discrepàncies– que ho ha assolit. Em trobo un país millor que el que vostè es va trobar a l'inici del seu mandat, i li ho agraeixo. I ho faré amb esforç, treball i dedicació.

Segona consideració. El meu bagatge beu de quatre fonts. Permetin-me ara una aproximació més personal. La primera, la meva família, humil i de classe treballadora. Els avis, pagesos i gent de bosc, de muntanya. D'ells he après la cultura de l'esforç i del treball.

La segona, la meva formació, d'humanisme cristià, essencialment de filosofia i amb complements d'economia, que m'ha proveït, crec, d'un cert sentit crític i capacitat d'anàlisi.

Tercer, la meva trajectòria i la meva experiència, pràcticament tota al servei públic. A l'àmbit municipal, en primer lloc, autèntica escola de gestió; al Govern de la Generalitat, amb els presidents Maragall i Montilla; al Govern d'Espanya, on tinc l'honor d'haver format part del segon Govern del president Sánchez com a ministre de Sanitat en un moment ben especial, la de la pandèmia de la covid. Àmbits, tots ells, on he après les bondats de la tenacitat, de la constància i de la perseverança i on he vist, en primera persona, la capacitat transformadora del sector públic i de la bona política.

Quart, el meu grup polític, el Partit Socialistes de Catalunya, on he adquirit, o almenys ho he intentat, un pèl d'ofici polític de tants i tantes companys i companyes, mestres tots ells i elles, als qui tant i tant dec.

Tercera consideració, i última. Catalunya ho té tot. Catalunya és forta, poderosa i valenta. Som una societat plural, diversa i cohesionada. Ens sentim compromesos amb els valors europeus i formem part de la Unió Europea. Tenim unes arrels i una identitat pròpia. Tenim un sector industrial amb un fort paper en la configuració econòmica del país. La recerca i la innovació juguen un paper estratègic en la nostra economia, com ho demostra el lideratge destacat en la sol·licitud de patents a Espanya. La cultura i la creativitat viuen un moment d'eclosió. Disposem d'altres capacitats en infraestructures portuàries i aeroportuàries. Barcelona i la seva àrea metropolitana actuen com a pou de talent internacional en l'ecosistema innovador de la cinquena àrea metropolitana d'Europa.

Tenim, a la vegada, un territori cohesionat que dona sentit al país. Tenim l'oportunitat històrica d'establir un alineament estratègic amb el Govern d'Espanya i la Unió Europea en un cicle alcista de recursos públics que ens ha de permetre multiplicar les potencialitats del país.

Totes aquestes són les fortaleeses al poder de Catalunya. Però la major fortalesa de Catalunya és, sense cap mena de dubte, la seva gent, a la que em vull ara, per concloure la meva intervenció, adreçar directament.

Em vull adreçar a la Catalunya dels treballadors i les treballadores, que són la seva base i la seva història. Aquesta terra també s'ha aixecat amb l'esforç dels

homes i dones provinents d'arreu d'Espanya –gallecs, andalusos, extremenys, murcians o aragonesos–, que han resistit i que han lluitat.

A la Catalunya de la gent del camp i del mar, que reclama, amb raó, el seu paper essencial en la configuració del país i de la seva economia.

A la Catalunya dels creadors, com l'empordanesa Sílvia Pérez Cruz, Juan Antonio Bayona, orgull de Trinitat Vella, o els germans Muñoz, Estopa i el seu barri de Sant Ildefons.

La Catalunya dels arquitectes, que l'han alçat al cel i l'han obert al mar.

La Catalunya dels poetes i escriptors, com la barcelonina Eva Baltasar, finalista del Premi Booker, per primera vegada en català.

La Catalunya dels mestres, que la fan aprendre cada dia. Diguem-ho ben alt, tenim excel·lents professors i professores, com els de l'Institut Escola, a la Mina, a Sant Adrià del Besòs, que ens donen una lliçó de compromís amb l'educació.

La Catalunya dels metges i metgesses, infermers i infermeres i personal sanitari, que ens cuiden, com la doctora Teresa Macarulla, de la Vall d'Hebron, que està aconseguint avenços crucials contra el càncer.

La Catalunya dels mossos, dels bombers, dels agents rurals i altres cossos i forces de seguretat que ens protegeixen.

La Catalunya dels emprenedors, que la fan créixer i prosperar.

La Catalunya dels comerços, que cada dia aixequen la seva persiana.

La Catalunya dels restauradors, que li donen sabor i prestigi.

La Catalunya dels joves, que la fan bategar i saltar i mirar més enllà, però que reclamen, amb raó, oportunitats i certeses de futur.

La Catalunya dels nens i nenes, que mereixen rebre la millor educació pública i la protecció dels seus drets.

La Catalunya de la gent gran, que la fan tenir memòria i que necessiten més atenció i més qualitat de vida.

La Catalunya de les dones, que la fan lliure i valenta i que reivindiquen igualtat i una cosa tan elemental, tan elemental, com el dret a viure. Hem de redoblar esforços contra la violència masclista i contra els que ho neguen.

(Alguns aplaudiments.)

Tota aquesta Catalunya és necessària. Sou necessaris, totes i tots, i a totes i tots us demano ajut, col·laboració, sentit de país i, naturalment, exigència amb els vostres governants.

Em poso a la vostra disposició, em teniu a la vostra disposició.

Aquesta Catalunya, la Catalunya de tothom, he vingut a servir si vostès, senyores i senyors diputats, m'atorguen la confiança per presidir la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Un cop acabada la intervenció del candidat, suspenem la sessió durant seixanta minuts, fins a les 11.45.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a dos quarts d'onze del matí i dotze minuts i es reprèn a tres quarts de dotze del migdia i un minut.

El president

Es reprèn la sessió.

D'acord amb l'article 149 del Reglament, després de la intervenció del candidat intervé un representant de cada grup parlamentari durant trenta minuts cadascun d'ells. El candidat pot fer ús de la paraula tantes vegades com ho demani, sense limitació de temps. Quan el candidat respongui individualment un dels diputats o diputades que hagi intervingut, aquest tindrà dret a una rèplica d'un temps igual

l'emprat pel candidat. Si la resposta a una rèplica comporta que algun altre grup parlamentari contrarepliqui, aquest disposa d'un torn únic no superior a cinc minuts.

Per altra banda, segons l'article 149.2 del Reglament, si el candidat respongués d'una manera global als representants dels grups, cadascun d'aquests només tindria dret a una rèplica d'un temps igual a l'emprat pel candidat.

Seguint la pràctica habitual duta a terme en els debats d'investidura, la votació per la investidura del president de la Generalitat serà pública per crida d'acord amb l'article 100 del Reglament del Parlament de Catalunya.

En primer lloc, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Batet i Canadell, en nom del Grup Parlamentari de Junts.

Albert Batet i Canadell

President del Parlament, president Rull; president de la Generalitat, president Aragonès; membres del Govern; membres de la Mesa –esperem una ràpida recuperació del vicepresident, el diputat Pérez–; president Mas, president Torra; presidenta Erra; presidenta Borràs; president Torrent –em sembla que no em deixo cap president–; alcaldes, alcaldesses, semblava que aquí hi havia un ministre, representant del Govern espanyol; autoritats, diputats i diputades, senyors i senyores, molt bon dia a tothom.

Celebrem aquest debat d'investidura en un context d'excepcionalitat. I abans de començar volem fer un agraïment profund al conjunt de la ciutadania que aquest matí, conjuntament amb les entitats –amb Òmnium, amb l'Assemblea, amb l'AMI, amb moltes entitats–, milers de ciutadans han participat del retorn del president Puigdemont a Catalunya. (*Alguns aplaudiments.*) Un agraïment profund i sentit.

També volem aprofitar per condemnar el que trobem un escàndol, que són les càrregues policials que hi estan havent a les portes del Parlament de Catalunya, unes càrregues policials que s'ha ordenat al Cos de Mossos d'Esquadra que nosaltres considerem totalment desproporcionades davant d'una població cívica que es manifesta pel retorn del president Puigdemont. (*Alguns aplaudiments.*)

Busquen el president Puigdemont de la mateixa manera que la Policia Nacional i la Guàrdia Civil a les portes de l'U d'Octubre buscaven les urnes i les paperetes. De la mateixa manera el busquen. (*Alguns aplaudiments.*) Els de Valls ho sabem molt bé, ens en recordem, com va arribar a la Guàrdia Civil al Vallenc perquè s'estaven fent les paperetes. Ens en recordem molt bé i l'esperit que en va sortir d'aquell fet, que en dèiem el *Valls style*, no? «On estan les paperetes, les paperetes on estan.» Aquesta societat catalana que no es cansa, resilient, de defensar la democràcia i defensar Catalunya.

Com els hi deia, defensem aquest debat d'investidura en un context d'excepcionalitat. Ja són diferents els plens que hem viscut en aquest Parlament d'excepcionalitat, que hem tingut dificultats els diputats per entrar. Avui hem tingut dificultats, els diputats, per entrar aquí al Parlament. Jo mateix he hagut de fer lloc perquè els diputats de Junts per Catalunya poguéssim entrar aquí al Parlament de Catalunya.

Recordo el 30 de gener, quan hi havia una majoria per investir el president Puigdemont, el 30 de gener del 2018, investidura que si s'hagués fet efectiva hagués propiciat el retorn del president, i de forma unilateral es va ajornar aquell Ple d'investidura. Aquell dia també va ser un Ple excepcional.

En recordo un altre, els dies 6 i 7 d'octubre del 2017, la llei de referèndums, que va propiciar l'U d'Octubre. Aquell dia sí que es va viure un boicot aquí al Parlament de Catalunya, un boicot que van propiciar les forces del 155, les forces unionistes, amb el Partit Popular, amb el Partit Socialistes i amb els Ciutadans, que ara ja no existeixen i no tenen representació. Van fer un boicot i una manca de respecte total i absolut a la presidenta Forcadell. Allò sí que va ser un boicot al Parlament de Catalunya.

I en recordo un altre, el 27 d'octubre del 2017, que aquest Parlament va aprovar una declaració d'independència amb la majoria de diputats. Alguns ensenyaven la

papereta i a la tarda el Govern de Mariano Rajoy, amb el suport del Partit Popular i del Partit Socialistes, també del Partit Socialistes de Catalunya, van aprovar un 155 que dissolia de forma unilateral aquest Parlament i el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Aquest dia recorda aquests plens excepcionals. En una situació normal, avui aquí el president Puigdemont hauria de poder assistir a aquest Ple. No s'hauria de fer tot aquest muntatge de «gàbies» per tot Catalunya buscant el president Puigdemont. S'hauria de facilitar que els diputats poguéssim accedir per representar els drets de la ciutadania. (*Alguns aplaudiments.*) Això és el que s'hauria de fer. Això és el que hauria de fer el Govern de Catalunya. Esperem que abans que acabi el Ple el president Puigdemont pugui exercir els seus drets com a electe i com a diputat d'aquest Parlament.

Un dia vam creure que el temps de la repressió s'havia acabat amb la mort del dictador i amb la restauració de la presidència de la Generalitat de Catalunya. Però el que està passant des de fa uns anys a Espanya ens demostra que això no va ser així. El personal de la dictadura estava adormit i es va despertar amb el toc d'alerta casernari de Felip VI el 3 d'octubre de 2017.

El problema no són alguns jutges espanyols. És molt més que això. Perquè alguns polítics que en tenen la responsabilitat no ho tallen de soca-rel. I quan han de pactar el poder judicial i s'han de posar d'acord Partit Socialistes i Partit Popular, es posen d'acord Partit Socialistes i Partit Popular per defensar el seu poder judicial. Però la veritat és que la judicatura espanyola s'ha sumat a una tendència mundial de sectors reaccionaris, encara que es disfressin amb ideologies d'esquerra per lesionar la democràcia.

Ho va recordar fa uns pocs dies un periodista brasiler amb una peça d'opinió publicada al seminari *Newsweek*. Poca cosa. Els llegeixo tan sols el començament de l'article: «Tot i que el poder judicial té com a missió mantenir a ratlla els excessos d'unes altres branques del Govern, exemples recents dels Estats Units, Espanya i el Brasil il·lustren una extralimitació perillosa que amenaça de l'equilibri de poder i la governança democràtica.» I què diu aquest analista sobre el cas espanyol? Doncs que «el Tribunal Suprem desafia directament la sobirania parlamentària, el poder legislatiu, per tant, pel fet de negar-se a aplicar l'amnistia a algú com el president Puigdemont». I afegeix: «Aquesta decisió menysté el procés democràtic, en què se suposa que els funcionaris electes representen la voluntat del poble. Quan el poder judicial va més enllà de les seves responsabilitats i comença a interferir en les decisions legislatives, és una amenaça significativa per al teixit democràtic de la nació, i Espanya no és exactament coneguda pel fet de respectar el desig de la seva població. I especialment pel que fa al cas dels bascos i els catalans.» L'independentisme, que jo sàpiga, no té cap mena de relació amb aquest periodista. Però sembla evident que hi toca i sap del que parla.

Així doncs, vivim en un estat democràtic o vivim en un estat judicial? O ens trobem davant d'un cop d'estat híbrid? Manen les urnes o manen les togues? Mana la gent o manen els jutges que no ha elegit ningú? És un sarcasme que els mateixos que persegueixen i volen empresonar el president Puigdemont perquè diuen que es va saltar la llei i va malversar cabal públic ara es neguin a aplicar una llei en vigor i malversin cabals públics amb uns procediments judicials inútils i, permetin-me que ho digui, il·legals. Els jutges es neguen a aplicar la llei d'amnistia mentre el Govern espanyol, o sigui, el poder executiu, es mostra passiu, indolent.

Pedro Sánchez reprova els jutges i fa grans escarafalls quan les decisions injustes afecten la seva família. Fins i tot s'agafa cinc dies per reflexionar en plena campanya catalana. Està reflexionant cinc dies. Però si es tracta dels independentistes, ai las! I vostè, senyor Illa, ha fet i fa el mateix.

Els jutges tenen l'obligació d'aplicar les lleis aprovades pels parlaments, que és on recau la sobirania popular. I, quan no ho fan, estan fent saltar pels aires els fo-

naments de la democràcia. Mirar cap a una altra banda, fer veure que no passa res, creure que tot plegat és un fet excepcional, és enganyar-se i que ningú es converteixi en còmplice d'aquests abusos.

Hi ha jutges espanyols que no tan sols impedeixen l'aplicació de la llei d'amnistia, sinó que també desobeeixen decisions internacionals que ha adoptat el grup de treball de detencions arbitràries del Comitè dels Drets Humans de les Nacions Unides.

La dictadura de les togues vol esclafar la democràcia amb el beneplàcit incomprendible de grups polítics pretesament progressistes. Defensar la justícia amb paraules grandiloqüents es converteix en un exercici estèril, en una comèdia, quan no s'aplica a una realitat concreta.

La repressió ve de lluny, de molt abans de l'U d'Octubre. Va començar amb la guerra bruta promoguda per les clavegueres de l'Estat. Veig aquí persones que ens acompanyen, Xavier Trias, per exemple. Amb intoxicacions mediàtiques i amb una guerra judicial, el famós *lawfare* aplicat a dojo. El president Mas i la presidenta Borràs, per exemple, o el president Torra. Amb l'espionatge illegal a persones honorables i, sobretot, amb presó i exili de dirigents polítics i cívics de l'independentisme català. Oi que saben de què parlo, senyors del 155, senyors del Partit Popular i del Partit Socialistes?

Junts vam pactar amb el Partit Socialista Obrer Espanyol, a l'acord de Brussel·les, una llei d'amnistia que havia de permetre recuperar a la política el debat sobre el dret de l'autodeterminació amb la recuperació de la llibertat de moviments. Com per l'Estat profund, el poder de debò, es nega a aplicar-la, el president Puigdemont assumeix el risc en primera persona i denuncia l'arbitrarietat i força l'executiu espanyol a prendre mesures dràstiques contra els jutges prevaricadors.

I avui és un bon moment perquè quedi clar. Junts, el Grup Parlamentari de Junts..., ni el president Puigdemont ni Junts renunciarem a l'herència d'un referèndum que, si no es va poder celebrar amb normalitat, no va ser per falta de voluntat del Govern de la Generalitat de Catalunya, sinó per l'oposició repressiva de l'Estat espanyol.

L'U d'Octubre és un fet rellevant a la història de Catalunya que marca un abans i un després per a la sobirania de Catalunya i nosaltres no hi renunciarem en cap cas. *(Alguns aplaudiments.)*

El molt honorable president Aragonès va ser investit president amb els vots de la CUP i el nostre Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Entre els tres representàvem el cinquanta-dos per cent de l'electorat. I ara vostè, president, se'n va amb que el seu partit polític, Esquerra Republicana de Catalunya, pel qual va ser candidat, votarà la presidència del senyor Salvador Illa, el primer defensor a Catalunya del 155. Abans, fins i tot, que el Partit Popular decidís d'aplicar-lo. Quin llegat!

Diuen que en política no et recorden per com arribes, sinó per com te'n vas.

Nosaltres hauríem volgut explorar altres alternatives. Evidentment, no gens fàcils, però vostès no han volgut. Ni tan sols s'han atrevit a tirar una altra vegada els daus per mirar de repartir joc i mirar de recuperar la iniciativa dels independentistes.

S'escuden rere uns arguments suposadament ideològics, d'afinitat ideològica amb els Socialistes i els Comuns, els dos partits que l'han fet caure, mentre vostès han refusat entendre's amb nosaltres. És una pena i ens dol, però no podem fer res més que lamentar-ho. La posició és legítima, però no ens acusin a nosaltres del seu canvi d'opinió.

Encara recordo els discursos abrandats de segons qui en el si del Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Si això era venir a acabar la feina, quina manera d'acabar-la.

Nosaltres hem decidit mantenir-nos fidels als valors republicans expressats pels 2 milions de catalans i catalanes que van defensar amb el seu cos les urnes del Primer d'Octubre. Les condicions d'ara són més difícils que llavors i, precisament per això, era necessari explorar la manera de recuperar múscul. Vostès, senyors i senyores diputats d'Esquerra Republicana de Catalunya, han decidit emprendre un altre camí.

La unitat política d'abans avui és inexistent, però la unitat popular independentista, com la que veiem avui aquí al parc de la Ciutadella, continua existint, sense que ningú es pregunti d'on ve, sinó on vol anar.

L'endemà de les eleccions del 12 de maig vostè, president Aragonès, va assegurar que Esquerra Republicana de Catalunya en cap cas facilitaria la investidura del senyor Illa. I aquí estem ara. L'hemeroteca és la que és, declaracions de TV3. Observant com vostès despleguen a catifa roja perquè el socialisme espanyolista presideixi la Generalitat de Catalunya. Encara no donem crèdit d'aquest greu error, monumental.

Amb l'acord d'investidura que debatem avui, els republicans han assumit, definitivament i sense dissimular-ho, el marc mental dels Socialistes, que des de l'inici del procés d'independència ha intentat vendre la idea que aquest era un conflicte entre catalans i no, com ho és, un conflicte entre Catalunya i Espanya. Esquerra ha assumit la tesi del Partit Socialistes i ara defensa que cal resoldre el conflicte entre catalans a partir d'una taula catalana de partits, anomenada ara Convenció, el que vol dir que posa en dubte els esforços iniciats fa menys d'un any a Suïssa per fixar un marc històric de conflicte i buscar-ne una resolució a partir d'assumir-ne les raons profundes que l'alimenten.

Nosaltres no vam rendir-nos després del Primer d'Octubre. Encara que no haguéssim pogut culminar el nostre propòsit, no vam rendir-nos ni ens rendirem. Potser estarem més sols, parlamentàriament estarem més sols de com estàvem, però buscarem les aliances amb les organitzacions cíviques de l'independentisme i el suport del carrer per continuar endavant. Que tothom en prengui nota.

Aquest capteniment que els acabo d'exposar ara és més necessari que mai, perquè el futur de la nació –la nació– està més en perill que mai amb la investidura d'un president de la Generalitat que va reclamar la supressió de l'autogovern amb l'aplicació del 155 i que predica la necessitat d'espanyolitzar-nos i, a més, ha celebrat la repressió com un càstig punitiu a qui vol separar-se d'Espanya.

No ho voldríem pas, però estem segurs que el temps ens donarà la raó i que, sota la presidència del senyor Illa, Catalunya patirà una desnacionalització en tots els àmbits. La Generalitat quedarà supeditada al dictat de Madrid i hi ha diputats en aquesta sala sortits de les files socialistes que ho poden certificar millor que nosaltres.

Tindrem un president espanyolista i una Generalitat sucursalista perquè el projecte del senyor Illa és Espanya. I no ho dic només jo, va dir-ho de forma molt clara el president Aragonès durant la campanya electoral: «El projecte del senyor Illa és Espanya.» I va quedar demostrat també durant la pandèmia, quan tenia la responsabilitat del Ministeri de Salut, de Sanitat, i que, aprofitant que el Pisuerga passava per Valladolid, va centralitzar totes les competències en un ministeri que no tenia competències per exercir unes competències que no havia exercit mai a la vida, i ara tenen els problemes judicials que tenen. I sempre surt, que podia..., a les rodes de premsa sortia amb les forces armades, això sí, amb l'exèrcit, acompanyat de militars, com si Espanya estigués encara en mans de les forces d'armades.

El senyor Illa, que va compartir amb Partit Popular, Ciutadans i VOX i Societat Civil Catalana –esperem que no en sigui soci–, manifestacions contra els drets dels catalans a decidir el seu futur, on es cridava a cor què vols: «Viva Catalunya Espanyola.»

Quin és el seu projecte per Catalunya? Aquest, senyor Illa? Diu que vol girar full per presidir una etapa de normalitat, però el que realment vol és arrancar totes les pàgines de la història del llibre recent de Catalunya perquè no recordem les barbaritats que va dir i que va defensar gent com vostè.

Ara al Govern espanyol ja no li caldrà aplicar el 155 perquè el seu guardià ocuparà el Palau de la Generalitat de Catalunya. Amb la investidura del senyor Illa, Catalunya s'autoimposa un 155. La paradoxa del cas és que ho faci amb el suport d'un dels partits organitzadors del Primer d'Octubre.

La conseqüència immediata d'elegir un president i d'un govern d'estricta obediència espanyola és que tindrem un president i un Govern de la Generalitat que, clar, dependrà i estarà supeditat als interessos del Partit Socialista Obrer Espanyol i de la Moncloa, que l'última paraula la tindrà sempre el PSOE, perquè així és com sempre han actuat el Partit Socialistes i el senyor Illa durant tot aquest temps. No ens han demostrat res al contrari.

Perquè han sentit mai el senyor Illa criticar el dèficit fiscal de Catalunya? Han vist mai alguna declaració del senyor Illa acusant dels 22.000 milions que se'n van dels catalans i que no tornen durant tot aquest temps? Mai.

Han sentit mai el senyor Illa parlar dels incompliments de l'Estat amb Catalunya? Amb Rodalies, per exemple? L'han sentit mai el senyor Illa parlar de Rodalies? O de les xifres d'inversions de Catalunya? 2021, que em sembla que vostè era ministre, 36 per cent a Catalunya, 184 per cent a Madrid; 2022, 43 per cent a Catalunya, 179 per cent a Madrid; 2023, 45 per cent a Catalunya, 212 a Madrid. Han sentit mai el senyor Illa parlar d'això? Han sentit mai el senyor Illa parlar de l'AP-7 i de les infraestructures?

Aquesta és la realitat. Vostè que demana realisme, senyor Illa. La realitat és aquesta, que vostè per defensar Catalunya no s'ha plantat mai davant de l'Estat espanyol. Per això no té la confiança nostra.

Des de Junts, davant d'aquesta situació –i acabo ja–, volem adreçar un missatge d'esperança a l'independentisme, que fem extensiu al conjunt de la ciutadania: el futur és de tots i l'hem de compartir.

Davant d'un Govern d'estricta obediència espanyola, els ciutadans han de saber que Junts exercirem el lideratge que pertoca com a primera força de l'oposició i com a primera força d'estricta obediència catalana. No és que vulguem ser vigilants, és que serem implacables per evitar la regressió social i la regressió nacional.

Ho augurem. Som l'única alternativa al PSC i actuarem com a tal, sense complexos ni dubtes, compromesos amb el nostre projecte polític, sent fidels a les persones que ens han fet els milers de persones que ens han fet confiança a les eleccions del 12 de maig, i pensant sempre en els més de 8 milions de catalans i en el conjunt del país.

Des de Junts treballarem per enfortir la transversalitat i la centralitat del nostre projecte polític, i redoblarem els esforços per arribar al conjunt del país amb un missatge de confiança en les nostres capacitats com a nació i en la nostra determinació per ser un país lliure.

Tinguem confiança en nosaltres mateixos. Tinguem confiança en el poble de Catalunya, com a poble i com a nació. Ens en sortirem com hem fet sempre. Som una nació mil·lenària, una de les nacions més antigues d'Europa. Som la nació sense estat més gran d'Europa que busca un lloc digne en un món globalitzat. No han pogut aniquilar-nos, malgrat l'opressió dels darrers tres segles, i tampoc podran ara, amb la investidura d'un president de la Generalitat espanyolista, i menys davant de la persecució que estan fent amb el president Puigdemont. El desafiament és greu i només ens tenim a nosaltres.

Catalunya es tornarà a aixecar, una vegada i una altra vegada, gràcies a l'esforç i a l'empenta de la seva gent. Abandonem el derrotisme, deslliurem-nos del desànim, que és l'actitud que fa prendre males decisions; carreguem-nos la confiança per abraçar l'esperança. Ho farem per Catalunya, ho farem per la llibertat i ho farem pel futur dels nostres fills.

Visca Catalunya lliure.

El president

Per respondre, té la paraula ara l'honorable senyor Salvador Illa Roca, sense límit de temps.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Moltes gràcies, senyor president. Contestaré a tots els grups de forma individual, no només..., també ho faig amb el Grup de Junts per Catalunya, no només com

un gest de cortesia parlamentària, sinó com un gest de respecte, polític i personal. No és només cortesia parlamentària, és un gest de respecte, polític i personal.

Ha utilitzat vostè, senyor Batet, algunes qualificacions, en fi, una mica excessives de to, des del meu punt de vista. No les tindrè en compte –no les tindrè en compte. Prefereixo que algunes de les afirmacions que vostè ha fet les desmenteixi el pas del temps i no una rèplica meua aquí al faristol. (*Alguns aplaudiments.*)

S'ha referit a l'excepcionalitat de la sessió d'avui per molts motius. Jo crec que en la meua intervenció inicial he deixat clara la meua postura. Hem treballat i seguirem treballant, m'he compromès a fer-ho, a títol personal i en nom del meu grup polític, per a la normalització política, social i institucional de Catalunya. He dit amb tota claredat que treballaré per a la restitució de tots els drets polítics de tots els ciutadans de Catalunya. Hi ha una llei d'amnistia. He demanat que s'apliqui sense subterfugis, i crec que es pot dir més alt, però no més clar. Una llei en la que hem participat moltes formacions polítiques.

Arran d'alguna de les afirmacions que vostè ha fet, he de dir una cosa que no he dit fins ara, i ho dic amb tot el respecte, perquè tampoc ho haguessin pogut fer sols, això. La formació política de Catalunya que més diputats ha aportat a votar a favor d'aquesta llei és la meua. (*Alguns aplaudiments.*) I ho hem fet sense dubtar-ho. No ho puc dir més alt, només ho puc dir en paraules, i segurament ho va expressar millor que jo soc capaç d'expressar-ho, que és un cop més el president Tarradellas: «Catalunya és prou petita perquè no sobri ningú i prou gran perquè hi capiguem tots.» Crec que ho dic tot, d'aquesta manera.

Dos. No demano a ningú, ni molt menys a vostè ni a la formació política que vostè representa, que renunciï a res, només faltaria! Cadascú té el dret de defensar el seu projecte polític, però jo he intentat avui exposar quin és el meu. Incorpora dos acords d'investidura, no de legislatura. No tinc la força política suficient per fer-ho tot sol i, per tant, jo no demano ni a vostè ni a ningú que renunciï a res.

Vostè representa una formació política que pretén ser hereu o hereva d'una altra formació política, Convergència i Unió, que ha estat molt rellevant a la història recent de Catalunya –molt rellevant. M'hi he referit a la meua intervenció, que van protagonitzar el que jo he qualificat de la primera gran transformació de Catalunya, i ho he personalitzat en el president Pujol.

Vostè en la seva intervenció ha parlat de moltes coses. Crec que..., o he trobat a faltar que parlés de problemes concrets dels ciutadans de Catalunya, problemes de la nostra economia, que ha d'aprofitar les oportunitats que ens obre aquest canvi d'època que estem vivint i que ha d'esquivar riscos que també ens plantegen, per seguir liderant econòmicament Espanya i per seguir sent un dels territoris més actius econòmicament d'Europa. Hi han possibilitats per poder-ho fer. He trobat a faltar que no es parlés d'energia, d'aigua, d'habitatge, de sanitat, de serveis socials, de les bosses de pobresa que hi ha a Catalunya. Aquests temes, fora bo que els poguéssim abordar conjuntament.

He sigut també molt clar en la meua intervenció, he tingut un acord d'investidura amb dues formacions polítiques. Respectaré, com no pot ser d'altra manera, aquests acords, seran interlocutors preferents, però potser vostès, fent honor a la tradició que pretenen representar, podrien aportar alguna idea al respecte. I m'agradaria que tinguessin, també, algun plantejament constructiu per poder-ho resoldre. Crec que aquest és un terreny on es poden trobar punts en comú.

I és veritat que jo intento caracteritzar-me per fer més que no per parlar. Respecte al finançament de Catalunya, la meua millor manera de pronunciar-me és exhibint l'acord al que hem arribat per Esquerra Republicana i Catalunya i al que dono mèrit, més mèrit a Esquerra que a mi, perquè, efectivament, jo he hagut de canviar posicions. El meu partit polític ha hagut de canviar posicions, però ho hem fet –ho hem fet. I només cal mirar algunes reaccions per entendre que hem fet un pas endavant. I crec que és un bon acord. Almenys està en línia amb algunes coses de les que

vostès defensaven no fa tants anys. Potser és més efectiu fer que no enraonar i queixar-se. Almenys és el que intento fer jo.

I poso el temps per testimoni de com aniran les coses en aquest i en d'altres capítols. I vostè tindrà aquest faristol i aquest Parlament per poder-me recordar si hi ha incompliments per part meua o per poder-me assenyalar aquelles coses que a criteri seu i del seu grup no estiguin prou ben fetes, no?

M'ha dit que no tinc la confiança del seu grup. Jo m'esforçaré perquè vostè canviï d'opinió. O sigui, no m'ho prenc com una qüestió ni molt menys personal, sinó que políticament m'ho prenc com un estímul. Pel que vostès pretenen heretar de la tradició de Convergència i Unió. M'ho prenc com un estímul.

Miri, hi ha –també, deixin-m'ho dir, no se m'ofengui– amb el que ara m'ho miro amb certa prevenció. M'ho miro amb certa prevenció, vist també que vostès ara reclamen una certa unitat de l'independentisme, però no fa tant la van esquinçar. Això també em fa, diguem-ne, mirar-me les coses amb una certa prevenció. Ho ha d'entendre –ho ha d'entendre–, eh?

Però, per tot el que vostès..., per la tradició política que vostès pretenen heretar, diguem-ne, de Convergència i Unió, jo m'ho prenc com un estímul. I a mi em va ser molt útil una frase, una sentència, una màxima d'una persona que formava part de la coalició de Convergència i Unió, l'alcalde de Vic, el senyor Cinto Codina, una màxima que he pronunciat diverses vegades des d'aquest faristol i que em va fer avinent el diputat Ramon Espadaler: «Una bona oposició ajuda a fer un bon govern.» Jo el que espero de vostès és que facin una bona oposició, i fent una bona oposició m'ajudin a fer un bon govern.

Moltes gràcies.

El president

Ara, tot seguit, pot intervenir l'illustre senyor Albert Batet Canadell, per un temps de set minuts.

Albert Batet i Canadell

Miri, sap què passa, senyor Illa? Que hi ha un problema de credibilitat i de confiança, perquè no sabem quin senyor Illa trobarem. El senyor Illa que diu que «no» a l'amnistia o el senyor Illa que avui apareix i diu: «No, sí, la llei aquella, no sé què, nosaltres hi estem a favor». Però vostè deia que «no» a l'amnistia, i que era impossible, impossible, impossible. Quin president Illa trobarem? Té un problema de credibilitat, vostè.

Si actualment diu unes coses i després arriba aquí i en diu unes altres i va canviant d'opinió depèn d'on bufa el vent, hi ha un problema de credibilitat, senyor Illa. I això ha passat diverses vegades.

Vostè va ser el campió que deia: «No, escoltin, és que el 155 s'havia d'haver aplicat abans, el 6 i el 7 d'octubre ja s'havia d'aplicar el 155.» I això vostè ho ha dit, i ho ha dit públicament. Per tant, hi ha un problema de... Escolti'm, que no sabem quin senyor Illa trobarem, que va canviant d'opinió en funció de les seves necessitats.

I el que és una realitat és que això passa amb el PSC, també. Ja entenc que a vegades potser els fan fer un paperot a vostès, que aquí defensen unes coses i ve el senyor Pedro Sánchez i diu: «No, ara han de votar una altra cosa», com els va passar amb la llei d'amnistia. Perquè no és que vostès, el PSC, haguessin volgut aprovar la llei d'amnistia; no, és que el senyor Pedro Sánchez, que volia ser investit president del Govern, amb un pacte de negociació, com és l'acord de Brusselles, arribat amb Junts per Catalunya..., hi havia una llei d'amnistia que, si no tenien els vots, no podia ser investit. I vostès han hagut d'aprovar la llei d'amnistia no per gust, per compliment d'un acord i perquè els ho va ordenar el senyor Pedro Sánchez. No perquè vostès fossin els primers a defensar-la. Perquè jo no vaig sentir mai el PSC defensar la llei d'amnistia! Mai, eh? O, si no, posi algun exemple. No en trobaran cap!

Per tant, aquí tenen un problema de credibilitat. És més, quan han pogut plantar-se no s'han plantat. Només hi ha una persona del PSC que es va plantar: el presi-

dent Montilla, que el dia que s'aplicava el 155 se'n va anar i va sortir del Ple de senador. Però els senadors del PSC, a votar el 155, eh? I *aplaudiendo*, eh? Escolti'm, aquesta és la realitat del país, aquesta és la seva realitat.

Per tant, escolti'm, aquest és el context. Quin PSC trobarem? Quin PSC trobarem? Segona idea, davant de la curta exposició que he fet.

Clar, jo no he volgut... I si té la confiança majoritària d'aquesta cambra hi haurà temps per veure-ho, però vostè, senyor Illa, ha fet un acord amb els Comuns i Esquerra Republicana per a la seva investidura. No vingui ara a buscar els vots de Junts per Catalunya per dir: «No, jo vull els vots aquests per a la investidura, però després, no, no, la governabilitat amb Junts, eh?» No, no, no, eh?, senyor Illa! No, no. S'ha d'empassar els Comuns i el comunisme i s'ha d'empassar Esquerra Republicana i les seves gestions, eh? I «apetxugui» amb els vots que vostè agafa, eh?, senyor Illa. No vingui aquí a fer trampes al solitari.

I vostè si firma una cosa, si en sec diu que el Hard Rock sí, el Hard Rock no; amnistia sí, amnistia no; ara aquella carretera del... —no em surt el nom—, l'ampliació de l'aeroport sí, l'ampliació de l'aeroport no. És que això és el PSC, eh? Això és el que vostè fa! Per tant, vostè no té credibilitat i no té confiança.

I, a més a més, li diré una cosa. I no s'ho prengui personalment, perquè no, no, no..., amb tot el respecte, eh? Ha fet el discurs més curt d'investidura de presentació d'un programa de govern d'un candidat a la presidència de la Generalitat de Catalunya. És que no ha arribat ni als quaranta minuts. Quin programa de govern ha presentat? És que ha durat... No ha arribat ni als quaranta minuts! Fins i tot el president Puigdemont, el 10 de gener, que, pobre, li van dir el dia abans que havia de ser..., que havia de ser president de la Generalitat de Catalunya el va fer més llarg. És que, escolti'm vostè, si el seu programa de govern d'una legislatura de trenta-nou anys, dels vint i no sé quants folis amb Esquerra Republicana que han signat i no sé quants folis amb els Comuns que han signat, no arriba a quaranta minuts, Déu me'n guardi! Si això ha sigut un discurs buit, buit de continguts, perquè les paraules no volen dir res. Si volen dir totes les paraules, *habitatge, sanitat...*

Però, escolti'm, quines polítiques farà? Què farà vostè amb el model de salut de Catalunya davant la centralització que estan aplicant per part de Sumar, a Madrid, que volen acabar amb el sistema de salut i social de Catalunya? Què farà davant d'això? No l'he sentit parlar d'això.

Què farà davant la intromissió que està fent del Cos de Mossos d'Esquadra la Guàrdia Civil en determinades competències? Què vol fer davant d'això?

Què farà amb l'aigua, amb l'Ebre, amb la CHE? Què farà el seu Govern davant d'això, per plantar-se amb Aragó? No l'hem sentit parlar d'això.

Què farà el seu Govern per parlar d'energia davant dels parcs que s'aproven a Madrid que no han estat autoritzats pel Govern de la Generalitat de Catalunya, que són els parcs de més de cinc-cents volts? Què farà el seu Govern davant d'això? No l'hem sentit parlar d'això.

Què farà el seu Govern davant...? Escolti'm, perquè ara parlo de cultura... Escolti'm, a mi m'agrada molt Estopa, eh?, però també m'agraden Oques Grasses, eh? Només ha parlat de grups que canten en castellà quasi, eh? A Catalunya també hi ha cultura catalana, senyor Illa.

Què farà davant de les polítiques de recentralització que estem veient? Perquè n'hi està havent, eh? Que el seu Govern les està aplicant.

Aquesta és la realitat. I nosaltres és evident que farem oposició. I farem bona oposició. I serem alternativa. I el que voldrem és que un dia la nostra alternativa tingui la presidència de la Generalitat. Per això treballarem, perquè hi hagi una alternativa. I per això donem esperança a la ciutadania de Catalunya que ens en sortirem; que davant del que succeeix avui hi ha una alternativa, hi ha un futur, perquè el país hi és, la nació hi és, com hi ha sigut sempre. Catalunya s'aixecarà i ens tornarem a aixecar.

Moltes gràcies.

El president

El candidat a la presidència de la Generalitat pot disposar d'un altre torn. En vol fer ús? (*Pausa.*) Sense límit de temps, té la paraula l'honorable senyor Salvador Illa Roca.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Molt breument, per fer cinc comentaris molt ràpids.

El primer. La millor defensa de la meua credibilitat, hi insisteixo, la donarà el pas del temps. Vostè podrà veure d'aquí a uns mesos, d'aquí a uns anys si allò que m'he compromès a fer en el meu discurs d'investidura s'ha portat a la pràctica i en quina mesura i en quin grau.

És veritat que es pot recórrer sempre a l'hemeroteca, que es poden trobar... Però miri, jo crec que, també ho dic amb honestedat, almenys ho penso així, hi ha un cert fil conductor de l'actuació de la meua formació política durant aquests darrers anys. O dos fils conductors, si vol. Un, treballar per normalitzar la situació a Catalunya i per tornar a l'àmbit de la política aquelles qüestions que són polítiques, i un segon, que és el de buscar acords. I crec que això que dic ho puc afirmar amb un bagatge d'una legislatura passada on hem intentat practicar ambdues coses.

Dos. Potser no m'he explicat bé. No busco la governabilitat de Junts per Catalunya. Tinc dos acords, no de legislatura, no de govern, sí d'investidura amb Esquerra Republicana i amb els Comuns, que honoraré i compliré de la pe a la pa. He dit que hi han altres qüestions que, per la tradició política que vostès crec que aspiren a representar, fora bo pel país que s'hi sumessin. I crec que amb això pot estar-hi d'acord molta gent. Vostès i fins i tot altres formacions polítiques. Perquè Catalunya ha anat bé quan amb certes polítiques públiques hem arribat a consensos molt amplis que ultrapassaven formacions polítiques que estaven al Govern de la Generalitat o, fins i tot, que van donar suport a la investidura del Govern o formaven acords de govern. És aquest el plantejament i vull deixar-lo clar, no?

Tres. Des del respecte que tothom tingui la seva mirada sobre els anys darrers de Catalunya, els recents de Catalunya, que vulgui tenir-hi, jo demanaria també una certa mirada endavant, si no la principal, almenys que complementi la visió que un pot tenir d'aquests anys. Perquè hem de mirar endavant. El món no es para. Catalunya no es pot parar. Hi han molts reptes que hem d'afrontar com a país i que no podem ajornar indefinidament. Per tant, demano una certa mirada endavant.

Quatre. Jo m'he compromès a defensar els interessos de Catalunya. Ho procuraré fer amb el meu estil, que no és de confrontar, que és més aviat de buscar la col·laboració, que intenta ser respectuós i educat, però no es confonguin: ja no tinc edat perquè em facin vestits a mida i crec que en el meu bagatge a les diferents institucions on he estat ho he demostrat. No es confonguin. Sé on soc. Sé la responsabilitat per la que demano la confiança d'aquesta cambra. I jo defensaré els interessos de Catalunya. Tots. I vostè em podrà recordar..., si en algun moment creu que no ho faig, m'ho podrà recordar en aquest faristol.

I cinquena i última cosa. M'agradaria més que valorés el meu discurs d'investidura pel seu contingut i no per la seva llargada.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Albert Batet Canadell, fent ús del dret a contrarèplica, per un temps de cinc minuts.

Albert Batet i Canadell

Valorant el seu discurs pel contingut i no per la llargada, és evident –una única idea final– que els seus acords, la majoria dels seus acords que ha arribat..., i per això ens permet afirmar a Junts que és un govern sucursalista i amb dependència del Partit Socialista Obrer Espanyol i de Madrid, que la majoria dels acords arribats amb els grups que ha arribat, amb les seves dos crosses, són acords que no depenen

de lleis aprovades per aquesta cambra, que depenen de lleis aprovades al Congrés dels Diputats, on no tenen aquesta majoria. Per tant, senyor Illa, aquests acords que vostè diu que vol complir no depenen d'aquest Parlament, sinó que depenen del Congrés dels Diputats. Per això vostè és un candidat i serà un president sucursalista, perquè ha fet uns acords que no depenen del Parlament i de la sobirania del poble de Catalunya, sinó que depenen del Congrés dels Diputats.

I per això nosaltres serem vigilants i estarem amatents per defensar el Parlament de Catalunya, les institucions de Catalunya i la nació catalana.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, té la paraula l'illustre senyor Josep Maria Jové Lladó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. Conselleres, consellers, expresidents de la Generalitat i expresidents del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, senyor candidat, molt bon dia a tothom.

L'expectació d'un debat d'investidura és sempre molt elevada. Avui aquest debat té, a més a més, elements que el fan especialment transcendent. Mai l'havíem viscut així. De nou, i ja en són massa, un ple del Parlament de Catalunya està marcat, condicionat, per l'actuació antidemocràtica dels aparells de l'Estat i el seu ànim de revenja i de repressió.

Avui, després de més de sis anys i vuit mesos, finalment el molt honorable president Puigdemont ha tornat a casa. L'hem pogut veure en directe a Barcelona, a tocar del Parlament, on hauria de ser ara mateix. Ens n'alegrem profundament i sincerament. Ben tornat a casa, president. *(Alguns aplaudiments.)*

També és evident, però, que aquest retorn no es produeix en les condicions plenes, les que voldríem, i patim perquè s'obre un escenari d'incertesa. El president Puigdemont no ha pogut ocupar el seu escó, malgrat que la llei d'amnistia és aprovada i vigent, i això és una aberració democràtica. Tots sabem que el Tribunal Suprem s'està negant a aplicar l'amnistia als membres del Govern acusats de malversació, malgrat que tant el text de la llei com la voluntat del legislador eren i són clars i diàfans.

Un cop més, el poder judicial espanyol vol pervertir el normal funcionament de les institucions. No ens sorprendrà cap actuació del Tribunal Suprem a partir d'ara. Ja ho vam dir durant la tramitació de la llei, que no existia un text blindat que pogués resistir la voluntat prevaricadora d'alguns jutges.

El problema no és pas de redactat, sinó de la voluntat de qui interpreta –sinó de la voluntat de qui interpreta–, malgrat que sigui una llei democràticament aprovada i plenament legítima. És precisament la voluntat de revenja i de fer política d'alguns jutges el que ha fet necessària, justament, aquesta llei d'amnistia. L'anomalia democràtica que suposa retardar, dificultar i intentar impedir l'aplicació de l'amnistia té també, i ho hem de recordar, altres rostres, dins i fora d'aquesta cambra. Molta gent avui encara està pendent de la seva aplicació, i algunes d'aquestes persones avui també haurien d'estar asseguts aquí entre nosaltres. Evidentment el conseller Lluís Puig, però també, si haguéssim volgut, la Dolors Bassa, en Toni Comín, en Raül Romeva, en Jordi Turull i l'Oriol Junqueras.

La situació d'avui és molt complexa. Només podem respectar les decisions personals i individuals de tornar, de retornar a l'exili o de quedar-se, que té cada represaliat a l'exili i els motius que té per prendre-les. Avui, i és una vergonya, no hi ha garanties que respectin la llibertat i la integritat que la llei d'amnistia atorga al president Puigdemont. No sabem què passarà a les properes hores i ens preocupa. Vagi per endavant la nostra solidaritat, president. Passi el que passi, sigui quan sigui que ens tornarem a veure, us esperem aquí per veure-us lliure en una Catalunya lliure. *(Alguns aplaudiments.)*

Si la repressió converteix aquesta sessió en un debat fortament condicionat, també hi ha altres fets que li afegeixen especial transcendència. I soc conscient que em toca, en nom d'Esquerra Republicana, posicionar-me sobre tots ells.

Sempre que m'he dirigit des d'aquest faristol a tots vostès, he remarcat que ho feia amb l'honor i l'orgull de representar el sentit del meu grup parlamentari i del conjunt de la militància d'Esquerra. Avui, un cop més, ho faig amb aquesta voluntat i ho faig reforçat perquè el vuitanta per cent de companyes i companys d'Esquerra es van expressar en una consulta interna divendres passat.

Per nosaltres, aquest debat té dues implicacions històriques importants. En primer lloc, avui, Esquerra Republicana deixarà de tenir la presidència de la Generalitat de Catalunya, una presidència llargament anhelada després que ens fos arrabassada per la força de les armes i del feixisme; una presidència que en la persona del molt honorable president Pere Aragonès va reprendre el fil roig de la història que els homes i les dones d'Esquerra suposaven una esperança per la consecució de l'alliberament nacional i la justícia social del nostre país.

Justament, aquesta esperança, aquesta voluntat transformadora i alliberadora, és el que explica en bona part l'oposició que hem patit dins i fora d'aquestes parets i que massa sovint ens ha negat la legitimitat i el lideratge que el president Aragonès ha volgut exercir.

Sabíem, president, ho vam dir des del primer dia, que això passaria, però malgrat tot ho vam intentar. Hem persistit i la feina d'aquest Govern ha estat exemplar. I molt més d'hora que tard la seva tasca serà reconeguda. N'estic convençut. I serà aleshores quan tothom quedarà retratat de la seva actuació els darrers anys.

En segon lloc, seria absurd defugir-ho, avui Esquerra no votarà per un candidat independentista. I és aquest fet, evidentment, el que ha comportat més hores de reflexió i debat a la nostra organització.

Per tots aquests elements, la intervenció d'avui, la situació d'avui, és extremadament complexa per a nosaltres. Per la quantitat de matisos que hi ha, per la polarització política evident, pels resultats electorals després del 12-M i la constatació d'una nova realitat política, per la posició interna d'Esquerra i perquè la batalla anti-repressiva i per l'autodeterminació ha de continuar.

Al darrer debat d'investidura, el del president Aragonès, hi vam arribar també en una situació extremadament complexa. Malgrat la victòria en vots i escons de l'independentisme i el gir a l'esquerra de l'eix d'aquest moviment, o justament per això, conformar una majoria governamental no va ser gens senzill. Però la realitat era la que era i l'independentisme havia de poder sumar una majoria per governar, perquè llavors l'independentisme sumava.

Però en fa molt, d'allò, i tot el que ha passat aquests anys explica en bona mesura per què avui ens trobem on ens trobem. Aquella majoria independentista de setanta-quatre diputats i el cinquanta-dos per cent dels vots era històrica, però no es va mantenir. No va servir per aprovar pressupostos. I la sortida del Govern i el pas a una oposició duríssima de Junts va acabar d'esmicolar aquella força i va abocar la legislatura a la seva fi. Aquella era una majoria real i contundent. Avui aquella majoria no existeix, és inexistent en escons i en vots.

Avui Catalunya té unes majories parlamentàries diferents. Negar-ho o no voler-ho veure seria negar la realitat i viure de quimeres que només ens portarien a una situació de bloqueig i a unes noves eleccions. En canvi, la majoria «sociovergent» es manté i va a l'alça; una majoria que vam veure com s'articulava dia rere dia, i sense anar més lluny, en el darrer debat de política general, vuit de cada deu mesures les van votar conjuntament Junts i el PSC.

Pel que sembla, la majoria independentista podia trencar-se quan l'objectiu..., quan la «sociovergència» l'objectiu que tenia era impedir polítiques transformadores o quan el resultat era el desgast d'un govern independentista. I es deixava perdre aquesta majoria independentista, sense manies, ni escarafalls, ni tuits,

ni comunicats per part de ningú. Amb les coses de menjar no s'hi juga, devien pensar.

I un altre canvi, el 12-M. L'espai de l'esquerra sobiranista i transformadora també perdem pes. I tot just arribem a trenta diputats i diputades. I alhora veiem com la serp de l'extrema dreta segueix ocupant escons en aquest Parlament. Que tothom, i per tant també nosaltres els primers, assumeixi les responsabilitats que li pertoca en la transformació política d'aquest hemicicle dia d'avui. Aquesta és la nova realitat.

Nosaltres som plenament conscients de la nostra, de responsabilitat. És evident que avui m'hagués agradat ser en aquest debat defensant la segona investidura del president Aragonès. Perquè això hagués volgut dir que l'independentisme d'esquerres hauria guanyat les eleccions. Però també és evident que les passades eleccions els nostres resultats no van ser bons. Van ser dolents. Molt dolents. I com els vaig dir, Esquerra des d'aleshores analitza i debat quines són les raons per les quals la ciutadania no ens ha fet confiança. Per quina raó no hem sabut respondre els atacs o els bloquejos a què ens han sotmès aquells actors polítics, socials i econòmics que per mantenir el seu poder ho han fet tot per torpedinar la voluntat transformadora d'aquest Govern.

Mirin, a finals de juny, en l'acte equivalent ja vam emplaçar les dues forces que havien guanyat les eleccions a ser responsables i trobar les majories necessàries per evitar un bloqueig i una repetició electoral. Podien vestir majories, sense anar més lluny, la que fa una estona els detallava i que també havia funcionat els darrers mesos. La responsabilitat era seva, no pas nostra. A nosaltres, les urnes no ens van donar ni la força per governar que alguns tant presumien en els seus eslògans, ni el lideratge que ens corresponia i que vostès estampaven alegrement en cartells electorals.

I, en canvi, de nou, hem tornat a ser nosaltres els que hem hagut de posar-hi força i lideratge per desbloquejar una situació que el país no es mereixia. Així que, amb contradiccions i esperances, farem valdre la força que ens han donat els vots per enfortir el país pel qual treballem. Cap a la llibertat nacional i per la justícia social, les nostres raons de ser i que han avalat un gruix de ciutadans, a qui també ens devem, malgrat la pèrdua de vots. Hem entomat una patacada electoral. Ens quedem amb l'oposició per mandat de les urnes i hem obert una negociació puntual per fer que a aquest país li vagi millor, i assumim riscos i costos.

I que quedi clara una cosa, amb la votació d'avui no es tanca res. De la mateixa manera que allò que alguns han anomenat «el procés» per nosaltres no va començar pas el 2017, ni tampoc el 2014 i ni tan sols el 2010..., perquè nosaltres som hereus dels que hem lluitat des de sempre per l'emancipació d'aquest país. I avui, aquí, continuem. Som aquí, al mateix lloc on érem, treballant per la independència de Catalunya i per una societat justa. *(Alguns aplaudiments.)*

Reivindiquem, com sempre, d'on venim, el que hem fet i on volem arribar. Però també som conscients de la realitat política i social que tenim avui, de la nostra força i de l'aritmètica parlamentària. És per això, doncs, que l'única raó que ens ha dut a negociar és el principi de realitat complexa que tenim al davant. Perquè en els moments difícils també cal prendre decisions i gosar no aturar-se. Fins i tot quan tens mala peça al teler, no fer res no és una opció. Afegir bloqueig al bloqueig no serveix de res, si no és que es busquen beneficis partidistes.

Després d'un procés no exempt de dificultats, hem pogut arribar a acords que donen resposta als objectius que ens havíem marcat i que havíem fet públics el juny. Dèiem que no eren condicions de màxims, sinó les mínimes que el país necessitava i les que representen les voluntats majoritàries de la nostra societat. I és el que hem aconseguit.

Sobirania fiscal, avenç en la resolució del conflicte polític, reconeixement i enfortiment de la realitat nacional de Catalunya amb el català i les polítiques socialment avançades per lluitar contra les desigualtats al capdavant; reivindicacions his-

tòriques del catalanisme, de l'independentisme i de la majoria social de Catalunya. I donar resposta a aquests objectius, amb l'acord al que hem arribat, és el que la militància d'Esquerra ha debatut aquests dies en un procés de deliberació exemplar i una votació amb un resultat ajustat.

A aquesta militància li vull fer un agraïment sincer pel debat serè, profund i exigent en assemblees i reunions. Gràcies a tothom per donar-nos la força per afrontar decisions transcendentals com aquesta. A totes i tots, els que vau votar que sí i els que vau votar que no.

Exercir la democràcia interna en un moment complex és difícil, però sabem com ningú que els referèndums no divideixen. Sempre ho hem defensat així. Els referèndums no divideixen ni la societat catalana ni el nostre partit. I per això entenem la democràcia interna com una fortalesa, sempre. (*Alguns aplaudiments.*) La militància d'Esquerra Republicana va parlar divendres. Una majoria va avalar aquest acord i, al mateix temps, una part importantíssima s'hi va oposar. I el vot avui, aquí dels vint diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra vol representar tota, absolutament tota la nostra militància i també la del Jovent Republicà. La vostra posició tampoc és fàcil. I us faig extensiu l'agraïment pel debat intern, la valentia i el compromís. Moltes gràcies. (*Alguns aplaudiments.*)

Però que quedi clar, senyor candidat, aquest és un sí amb condicions. És un sí carregat de nos. És un sí a l'acord, només a l'acord. És un sí vigilant i exigent. És un sí en guàrdia. Reconeixem que el PSC ha assumit compromisos pels quals no apostava ara fa just unes setmanes. Podem entendre i reconèixer també que aquests compromisos els poden generar certes contradiccions. I malgrat que els reconeixem, aquests moviments, i, per cert, els agraïm, volem tenir la certesa absoluta que aquesta aposta d'avui és del tot sincera. Els toca a vostès convèncer-nos. Convèncer-nos amb fets i no només amb paraules.

Perquè avui Esquerra Republicana sent desconfiança i distància respecte al PSC. Tenim memòria i en tenim motius. Per la desgana històrica del PSC i del PSOE a l'hora d'adoptar compromisos per fer avançar Catalunya i defensar la sobirania de les nostres institucions. Pel record, encara viu i roent, del paper del PSC en la repressió de l'Estat i el seu suport al 155. Per la tebior del PSC en la defensa de la llengua, flirtejant amb postulats d'Albert Rivera. Som lluny, molt lluny.

Per tant, que ningú entengui aquest acord com un acord estratègic. Que ningú pretengui comparar-lo amb el 2003, tot agitant l'espantall del tripartit. Perquè no som al 2003. I, des d'aleshores, els projectes polítics, socials i nacionals del PSC i Esquerra han divergit moltíssim. Per això, el sí a l'acord és un sí en guàrdia. I aquest toc d'alerta endureix l'exigència de compliment. I no s'hi valdran ni relaxaments, ni cants de sirena, ni promeses al vent. És un sí, ho deia abans, a un acord, al contingut d'un acord, a res més. No és un sí a un govern compartit i ni molt menys un sí a un *sottogoverno*.

Sense compliment, no hi ha sí. De fet, que bona part d'Esquerra optés pel no preserva el compliment de l'acord i n'és la garantia. És el roc a la faixa perquè ningú s'atreveixi a mercadejar ni un mil·límetre del pacte, ni a dilatar-lo *in eternum*. Sabem que només amb l'acte d'investidura no podrem fer complir el contingut de l'acord. Però també sabem, i vostès ho saben molt bé, en són plenament conscients, que amb el vot d'avui tampoc tenen garantida la legislatura. Nosaltres, des de l'oposició, amb la força dels nostres vots aquí i on faci falta, serem la garantia del seu compliment. I no dubtin, no dubtin ni per un moment, que no ens tremolarà el pols per dir «prou» si no apliquen allò que hem acordat. (*Alguns aplaudiments.*)

Esquerra votarà a favor de la investidura del PSC perquè, després de setmanes de negociar, ha aconseguit un acord que al nostre entendre és bo per al conjunt del país, perquè suposa un avenç en termes de sobirania. Cap independentista es pot oposar a aquestes mesures. Avançar en sobirania és treure Catalunya, per llei, de l'ofec i l'arbitrarietat financera, que és endèmica i una injustícia crònica. Sabem que tenir

la clau de la caixa és fonamental per Catalunya. Tots els grups parlamentaris que han assumit responsabilitats de govern ho saben. I els que no, també.

Per això el finançament que hem pactat és un finançament singular, propi per a Catalunya, que es basa en que sigui la Generalitat qui gestioni, recapti, liquidi i inspeccioni tots els impostos que es paguen a Catalunya i que en tingui capacitat normativa, i que després, un cop negociat bilateralment amb l'Estat, s'aportin els recursos necessaris per pagar les despeses que aquest Estat fa a Catalunya i l'aportació a la solidaritat territorial. Hi podem posar molts noms a aquest model, però això és un model de sobirania fiscal.

El que sempre hem reclamat és tenir el poder polític per decidir sobre els nostres recursos i és el que hem acordat, no només amb el PSC, sinó també amb el PSOE, que ha acceptat portar-lo a la mesa de negociació amb mediació internacional que tenim per garantir-ne l'aplicació. A curt termini, aquest model es començarà a aplicar amb el cent per cent de l'IRPF, que el 2026 ja haurà de ser gestionat i liquidat íntegrament per la Generalitat. Però no és només això, aquest acord.

Avançar en sobirania és que, un cop tenim la llei d'amnistia per posar el comptador zero i s'apliqui d'una vegada per totes, puguem fer passes cap a la segona fase de la resolució del conflicte polític, amb el reconeixement d'aquest conflicte, la negociació i votant el futur polític del país. I l'acord, òbviament, impulsa mesures per protegir la llengua catalana amb la creació d'una conselleria pròpia i promou el reconeixement de les seleccions esportives catalanes i, evidentment, les polítiques republicanes que hem impulsat de forma pionera i transformadora els darrers anys. Perquè, per què hauríem de donar suport a qui vol desfer el que hem fet fins ara?

Aquest sí també és un sí a consolidar l'energètica pública, a mantenir la Conselleria d'Igualtat i Feminismes, a mantenir la gratuïtat de l'I2 i ampliar la gratuïtat de tota l'etapa infantil, el dos per cent del pressupost de cultura, a mantenir, mantenir, mantenir l'impost de successions, a impulsar la regulació dels lloguers de temporada d'habitacions i HUTs i a mantenir també el pla pilot per la renda bàsica universal.

I no s'equivoca, senyor Illa. Avui, en aquest Parlament, vostè no té una majoria per girar full, sinó per adreçar una solució democràtica al conflicte entre Catalunya i l'Estat mitjançant la convenció nacional. Vostè no té una majoria per proposar un consorci tributari, sinó per defensar que la Generalitat gestioni i recapti tots els impostos. Vostè no té una majoria per preocupar-se del castellà per sobre del català, sinó per promoure l'ús social de la nostra llengua i estendre la vehicularitat a les extraescolars. Vostè no té una majoria per tirar endavant el Hard Rock, sinó per augmentar la fiscalitat del joc i fer impossible un projecte obsolet que no té cabuda en l'actual context econòmic, si és que mai havia tingut alguna lògica.

Vostè, senyor Illa, avui no té majoria per aplicar el seu programa, ho ha dit. Avui només té majoria per desplegar i complir l'acord signat amb Esquerra Republicana. Tingui-ho, si us plau, molt present. És un acord, ho repeteixo, que significa passos decidits per avançar en la resolució del conflicte polític entre Catalunya i l'Estat i que suposa un salt endavant en la sobirania del nostre país.

És en aquesta voluntat de ser participants en els moments de fer passos endavant en la llibertat de Catalunya i en la construcció d'una societat sense desigualtats ni discriminacions el que ha fet que Esquerra Republicana de Catalunya hagi participat en la investidura de tots els presidents de la Generalitat que han compartit aquest doble objectiu; de Pujol, l'any vuitanta, a Aragonès, passant per Maragall, Montilla, Puigdemont i Torra. I per tots ells hem hagut d'assumir riscos, costos, crítiques i atacs. I, malgrat tot, hem fet sempre els passos en solitari, que, per cert, més endavant, s'han convertit en consensos molt amplis a la nostra societat.

Ens va passar, senyor Batet, quan ens vam oposar a la Constitució del 78, que consolidava un règim sense ruptura i que negava el dret a l'autodeterminació. Els únics d'aquest hemicicle que ho vam fer. El seu partit sí que ho va fer. *(Alguns aplaudiments.)* Els anys noranta, quan només tres, només tres diputats els anys no-

ranta d'Esquerra Republicana defensaven en solitari, en aquest hemicicle, en aquests escons, el dret a l'autodeterminació.

O a finals d'aquella dècada i començaments del mil·lenni quan reclamaven, també en solitari, el concert econòmic. I és Esquerra qui empeny i condiona una investidura a redactar un nou estatut. I és Esquerra qui empeny l'antiga Convergència i Unió a l'independentisme institucional, fent possible, novament, el 2014 i l'1 d'octubre del 2017. I és Esquerra qui fa reconèixer al Govern de l'Estat l'existència d'un conflicte polític i la voluntat de resoldre'l democràticament votant. I qui empeny el PSC per allunyar-se de la societat civil catalana i dur-lo a aprovar indults, eliminar la sedició i una llei d'amnistia. I és qui empeny Junts a la via de negociació per la resolució del conflicte entre Catalunya i l'Estat els darrers mesos.

Per això, si avui aquest acord permet que el PSC faci el pas de retornar als consensos del país els quals no haurien d'haver abandonat mai i el fan perquè volen una investidura, aprofitem l'oportunitat. Empenyem-nos a ells i acostem els seus votants a les majories nacionals que van abandonar per tacticisme i electoralisme. En el cost d'obrir camí als altres, amb els altres i per als altres, massa cops hem hagut de pagar un preu molt alt.

Però ho hem fet convençuts de la nostra força per seguir avançant. Com deia fa pocs dies la nostra secretària general, la Marta Rovira, si som en política és, precisament, per servir al nostre poble des de la valentia i l'ambició, per posar la vida dels catalans i les catalanes al centre de les nostres decisions, per sobre de les nostres circumstàncies personals, de les nostres pors i, fins i tot, del nostre patiment. *(Alguns aplaudiments.)* Fer política és prendre decisions valentes plenes de matisos, i difícils. Fer política i arribar a acords implica assumir complexitat. Qui no ho assumeix, senzillament, fa antipolítica. L'antipolítica ens allunya dels acords del país i ens acosta perillosament a la divisió.

L'any 2003 van aparèixer unes pintades que obeïen una campanya de confrontació i difamació que deien: «CiU més ERC igual a Catalunya.» Avui, els ho he recordat abans, som molt lluny d'aquell 2003, però avui també hem de llegir pintades, comentaris a les xarxes, comunicats o cartes que reproduïen tristament aquell esquema, el de voler dividir el país entre bons i mals catalans, o entre bons i mals catalanistes, o entre bons i mals independentistes.

No vagin, si us plau, per aquest camí. El país no és de ningú perquè és de tothom. Ningú pot expedir carnets de bon català o bon independentista. A aquest joc nosaltres no hi entrarem, no ens trobaran dividint independentistes ni dividint la societat, ni polaritzant entre bons i dolents.

Tothom té dret i legitimitat per presentar les seves propostes per fer avançar el país cap al futur que somia, i totes les decisions que prenem poden ser criticades, amb vehemència, si cal, però sense superar la línia que ens porti a una confrontació o a una divisió social.

Només el temps dirà si la decisió que Esquerra Republicana pren avui és o no la més encertada. Nosaltres maldarem perquè sigui la decisió més bona per al conjunt de la nostra societat.

A partir d'avui, picarem pedra des de l'oposició perquè l'independentisme torni a ser majoritari a les urnes i al carrer com ho ha estat els darrers anys. Per reconstruir la majoria democràtica i independentista només serveix treballar justament per reconstruir-la. Alguns seguiran immòbils, alguns seran més reaccionaris que mai. És probable que l'extrema dreta, tota, pugi, i ens tocarà remar molt per allunyar l'independentisme d'aquesta onada reaccionària. Nosaltres ho farem perquè hem treballat sempre per fer del nostre un país inclusiu, lliure i just per a tothom. És el que continuarem fent.

Es tracta de tornar a guanyar partida a partida, fins que aquest país pugui votar en un referèndum reconegut, un referèndum necessari i un referèndum inevitable. Aquí és on ens tornarem a trobar tots els independentistes, i hem d'aconseguir-ho.

Perquè avui l'independentisme es mira al mirall i no s'agrada: enfadat, dividit, més preocupat de com desgastar el company que no de confrontar amb l'Estat. Aquesta dinàmica destructiva s'ha d'aturar.

No som homogenis ni ho serem. Ni volem dues comunitats vivint d'esquena a Catalunya ni volem un independentisme fragmentat ni excloent. Prou, ja, si us plau. Prou ja i posem fil a l'agulla. És el moment de refer, és el moment de refer-nos, de refer l'independentisme. És el moment del referèndum.

I hem de recuperar aquell moviment que era capaç d'oferir una esperança de regeneració política i social i que l'oferia des del convenciment democràtic on cabia tothom. Un país el fa la gent, les persones. I no hi ha una nació sense història, però tampoc sense voluntat de ser, sense un projecte de futur. I això és el que l'independentisme ha d'oferir, un projecte nacional en construcció permanent, plural i divers, on tothom hi sigui cridat i tothom se'n senti part.

A nosaltres sempre ens trobaran aquí, a les raons que ens fan ser i ens fan bregar per un país nacionalment lliure i socialment just. (*Alguns aplaudiments.*)

I acabo, president. I acabo amb unes paraules que enllacen amb l'inici de la meua intervenció i que crec que són de justícia, unes paraules de reconeixement i agraïment a totes les conselleres i consellers d'aquest Govern, exconselleres i exconsellers, i a totes les persones que han format part de l'estructura del Govern. Moltes gràcies per la dedicació i la determinació. Sou exemple de servei públic, amb uns ideals de justícia i de llibertat insubornables. Us heu deixat la pell en aquest servei i us ha tocat viure moments molt difícils. Podeu estar orgullosos de la feina feta perquè deixeu una empremta que sempre serà recordada i reivindicada.

I de forma molt especial, un reconeixement i un agraïment absolutament sincer al molt honorable president Pere Aragonès i Garcia. President, Pere, amic, has omplert d'orgull la família republicana. Tu ens has representat amb una altíssima dignitat i has agafat el relleu dels nostres estimats presidents republicans. Hem tingut coratge polític, encerts i errors. Ens ha faltat temps, complicitats i, sobretot, lleialtats, però l'exemple, el lideratge, l'honestedat i l'alçada de mires que has demostrat ens fan estar amb un deute etern amb tu. Moltes gràcies per haver lluitat per la justícia social i l'alliberament nacional d'aquest país pensant sempre en la nació sencera. Moltes gràcies per l'entrega i per la teua immensa dignitat.

I avui, avui que hem parlat molt de la militància d'Esquerra Republicana, m'agradaria acabar amb unes paraules del president Companys davant del Ple nacional d'Esquerra Republicana el 28 de febrer de 1938, en un moment molt complicat per aquest país. Deia el president Companys davant de la militància d'Esquerra: «La consigna d'avui, com ahir, com sempre, és la democràcia, la llibertat, el progrés, la república i la victòria. És la que ho vol dir tot, la de sempre. Catalunya.»

Moltes gràcies, i visca Catalunya lliure.

El president

Sense límit de temps, té la paraula el candidat a la presidència de la Generalitat, el diputat senyor Salvador Illa Roca.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Als dos motius que he esmentat abans, la cortesia parlamentària i el respecte personal i polític, s'hi afegeix un tercer motiu per pujar a aquest faristol a fer una rèplica a la intervenció del diputat senyor Josep Maria Jové, en nom d'Esquerra Republicana, que és el de l'agraïment. El de l'agraïment per l'acord d'investidura que hem subscrit les formacions polítiques a les que pertanyem. De fet, la millor rèplica que jo podria fer a la seva intervenció són les vint-i-cinc pàgines de l'acord que, durant més de vuit setmanes, dos equips negociadors extensos han subscrit i han arribat a acordar.

La formació política que vostè representa, Esquerra Republicana de Catalunya, i la formació política que jo represento, el Partit Socialistes de Catalunya, són formacions polítiques amb projectes polítics diferents, amb un horitzó molt diferent

per Catalunya. També amb punts en comú, que es troben en els valors de l'esquerra, valors que compartim i que han fet que en algun moment de les nostres ja llargues trajectòries polítiques com a partits polítics, com a formacions polítiques, haguem pogut tenir punts de coincidència.

Aquestes diferències de projecte d'horitzó per Catalunya són les que donen valor a l'acord al que hem arribat. I jo ho torno a agrair, torno a posar en valor el sentit de país que vostès han tingut. I no tinc cap inconvenient en reconèixer que, efectivament, el Partit Socialistes de Catalunya ha mogut posicions, és veritat. Però què és acordar, si no fer això? O algú té alguna altra fórmula per fer política? O hem de tenir el país bloquejat? Ens hem mogut, sí.

Jo no tenia plantejament pel finançament de Catalunya que hem acabat acordant amb vostès. Però els hi he d'agair a vostès que ho posin sobre la taula amb certa tossuderia i que, al final, haguem arribat a aquest punt d'entesa que crec que, sincerament, és un pas endavant per Catalunya, i que jo defensaré i que, com vostè sap, tinc el compromís del Partit Socialista Obrer Espanyol també de defensar-lo.

Tenim diferències com a horitzó nacional. Vostè ha dit que és un «sí amb condicions» i jo en soc conscient d'això. És un acord d'investidura, no de legislatura, molt detallat, però és d'investidura. És un sí amb condicions. Emprenc el fet que una part rellevant de la militància del seu partit polític en un procés que, efectivament, també vull reconèixer, és un procés, en fi, modèlic de participació política, doncs, no ho hagi vist clar, m'ho prenc com un estímul i com un esperonament a guanyar la confiança d'aquestes persones que formen part de la seva formació política i que, per diferents raons, no ho acaben de veure clar.

Treballaré dia a dia, minut a minut, per honorar aquest acord i perquè aquells que no ho vegin clar, d'aquí a un temps, tant de bo sigui així, puguin variar la seva posició.

Deixi-m'ho dir d'aquesta manera: m'agrada acabar els viatges amb qui els començo. I, per tant, essent conscient del seu sí amb condicions, de les reticències que vostè té, també deixi'm expressar amb tota transparència en aquesta cambra que m'agrada acabar el viatge amb qui el començo. I començo un viatge, no podria donar el primer pas..., no podria fer el primer quilòmetre sense aquest acord d'investidura que he subscrit amb vostès i amb els Comuns sense la seva participació. Jo m'esforçaré en posar arguments, en posar raons a una obra de govern que els permeti a vostès sentir-se còmodes sense renunciar a cap dels seus plantejaments polítics perquè puguem acabar aquest viatge conjuntament i perquè sigui un viatge profitós pels 8 milions de catalans i catalanes que tenen dret que treballem per millorar les condicions de benestar que tenen.

Ha acabat vostè fent un agraïment i un reconeixement a tots els consellers i a les conselleres. Jo tenia pensat fer-ho al final de la sessió d'avui, però podria semblar una descortesia que no en fes esment. Jo també vull agrair a tots els consellers i conselleres, els que s'asseuen avui en aquest hemicicle i els que han tingut durant aquesta legislatura altres responsabilitats o responsabilitats en el moment de Govern la feina feta al servei de Catalunya. Formar part del Govern de Catalunya, ser conseller, ser consellera, és un honor, és una responsabilitat i vostès han tingut el privilegi de poder-ho fer i tenen el meu respecte personal, ho saben tots vostès, i el meu reconeixement també per la feina feta. A vegades no hem estat d'acord, això és el joc de la política parlamentària, però totes i tots vostès tenen el meu reconeixement sincer, personal i polític, i molt especialment el president Aragonès.

En iniciar aquesta sessió li he dit..., quan he expressat a la meva intervenció m'he referit a les paraules que vostè va dir de: «He fet avançar el país, he procurat fer avançar el país», que m'hi sentia molt reconegut i que era un reconeixement sincer. Jo crec que vostè ha fet, com tota feina de govern, doncs, coses millors i coses que es podrien haver fet d'una altra manera, però sempre ha tingut el meu respecte, el meu reconeixement i, ho torno a dir, crec que ha deixat el país millor que el va trobar.

Moltíssimes gràcies a tots i tots vostès per la feina que han fet.

El president

Pot intervenir el diputat senyor Josep Maria Jové, per un temps de sis minuts.

Josep M. Jové Lladó

Fins ara parlar després del president era més còmode, no havíem de tocar el faristol.

Senyor Illa, moltes gràcies pel seu to, però, com sap, això no serà fàcil. I reconec que fa un any ningú s'esperava que comencés un discurs demanant l'aplicació de la llei de l'amnistia o reivindicant el llegat del Govern Aragonès i la seva transformació. L'hi agraeixo. Però, si us plau, seré reiteratiu, eh? Repeteixo conceptes.

El nostre sí és un sí vigilant, és un sí que té molts nos, moltes precaucions. Sap, senyor Illa, que ha costat molt arribar fins aquí. Aquest sí passa necessàriament pel seu compliment. Passa per donar resposta i concretar les promeses. Passa perquè treballi per la resolució democràtica del conflicte polític, per fer que Catalunya tingui un finançament que es mereix, amb la sobirania fiscal, que defensi el català i que tingui un Govern al servei de tot el país, de la Catalunya sencera, dels 8 milions de catalans i catalanes. Vostè sap que ha costat arribar fins aquí. Sap que els incompliments també tenen les seves conseqüències i que n'estarem amatents. Avui farem un sí, ho repeteixo, vigilant i un sí crític.

I, per acabar, no sé on arribarà el seu viatge i amb qui arribarà. M'ensumo moltes majories que avui es reneguen, però, bé, ja veurem on arribarà aquest viatge.

Només una darrera cosa, i permeti'm, i abusant la confiança de les diputades i diputats i de la ciutadania del país. El senyor Batet complementava les seves recomanacions musicals d'Estopa i Sílvia Pérez Cruz amb Oques Grasses. Està molt bé, i segur que en té més, senyor Batet. Jo vull fer una cosa que no s'ha fet mai en aquest Parlament, que és reivindicar el *metal* català, i els aconsello, els recomano a tots vostès que escoltin Crisix, Siroll i, si els agrada Miquel Martí i Pol, escoltin Vidres a la Sang.

Moltíssimes gràcies, i fins aviat.

El president

Té la paraula el diputat senyor Salvador Illa i Roca.

El candidat a la presidència de la Generalitat

No serà fàcil, però crec sincerament que val la pena, si més no, intentar-ho. És veritat que hi haurà dificultats i n'apareixeran, les que ja hi ha i les que puguin aparèixer, però crec sincerament que val la pena, i torno a agrair l'esforç que fem per sentit de país, per intentar-ho, per provar-ho. I cregui'm, senyor Jové, que jo hi posaré tot de la meua part perquè això surti bé.

Dos –diré tres coses, eh? Dos. Potser, si fos un sí sense condicions no seria creïble. És a dir, jo ho entenc molt bé o m'esforço a entendre la seva posició política, la seva situació política. Potser si fos un sí entusiasta o un sí no seria creïble, perquè és veritat que hi ha hagut moltes diferències. Però, al final, les fórmules per governar en un sistema de democràcia parlamentària, per governar un país, són les que ens indiquen els ciutadans. I jo he dit, reiteradament, que un impacte políticament viable era el que hem subscrit. I crec que, almenys per part nostra, hem intentat fer un esforç de generositat, de moure posició política per poder-hi arribar. Per tant, entenc molt bé que sigui un sí condicionat, entenc molt bé que hi hagi reticències, entenc molt bé que siguin exigents, m'ho prenc com un estímul i sento la responsabilitat, des d'aquest mateix moment, de donar compliment íntegre als acords a què hem arribat.

Tres. Cregui'm també que soc sincer en dir que m'agradaria que el viatge el fésim i l'acabéssim junts. Que jo, almenys, m'esforçaré a parar als llocs on vostès m'indiquin i en trobar els llocs que ens siguin còmodes per a tots. Però, com vostè diu, veurem com van les coses.

I, quart, he de reconèixer la meua escassa cultura musical i no puc fer una rèplica a l'alçada dels seus comentaris suggerint-me grups. Hauria de recórrer a ajuda familiar i no puc fer-ho en aquest moment.

Moltíssimes gràcies.

El president

Senyor Jové, pot tornar a intervenir. (*Pausa.*) No?

Doncs, a continuació, té la paraula l'il·lustre senyor Alejandro Fernández Álvarez, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, per un temps màxim de trenta minuts.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidente. El pasado 23 de julio de 2023, el presidente de mi partido, Alberto Núñez Feijóo, ofreció a su partido, señor Salvador Illa, una gran coalición precisamente para evitar que personajes como Carles Puigdemont tuvieran la llave de la política española y, en consecuencia, los instrumentos necesarios para poder organizar espectáculos dantescos y decadentes como el que estamos viviendo hoy en Barcelona.

La respuesta del señor Pedro Sánchez fue rotunda y ampliamente conocida. Rechazaba la oferta porque su intención era llegar a un pacto –cito textualmente–: «Progresista, de reencuentro y convivencia con Esquerra y Puigdemont.»

Visto lo visto, ¿qué quiere que le diga, señor Illa? Paladee el reencuentro, saboree la convivencia, pero ¿sabe qué le digo? Fueron usted y el señor Sánchez los que decidieron resucitar políticamente a Carles Puigdemont ofreciéndole *gratia et amore* la llave de la política española. Así que con su pan se lo coman. Pero que quede claro: son ustedes los únicos responsables del humillante esperpento que estamos viviendo estos días en Cataluña. Los únicos.

Pero, en cualquier caso, y más allá del asunto Puigdemont, abordamos hoy su debate de investidura, la investidura del señor Salvador Illa. Y mientras escuchaba atentamente su vibrante y vitamínica intervención, solo superada por la finura del señor Batet, una pregunta rondaba mi cabeza. ¿Qué tienen en común Pedro Sánchez y Salvador Illa? Porque más allá de la afiliación política, que es obvio que es la misma, parecen personajes políticos diametralmente opuestos. Lo que en Sánchez es chulería chabacana –de hecho, hace gala de ella–, en el señor Illa ni una mala palabra ni una buena acción. Lo que en Sánchez son sus características ya carcajadas desquiciadas, en el señor Illa es sonrisilla arduillesca. Hay que reconocérselo, señor Illa: aparentemente, es usted el yerno ideal. Sí, ese yerno ideal que cuando te das media vuelta te la clava cuando menos te lo esperas.

Porque en lo esencial, su manera de entender la política es exactamente la misma que la de Pedro Sánchez, un ansia infinita, voraz, de poder. En su caso más disimulada, más suavecita, pero idéntica. La sorprendente capacidad de mentir como bellacos y decir que son meros cambios de opinión y estar dispuestos a lo que sea –insisto, a lo que sea– para conquistar o mantenerse en el poder.

Porque, sí, para conquistar o mantenerse en el poder están dispuestos, uno, a cambiar la forma de Estado sin respetar las reglas del juego, puro procesismo.

Para conquistar y mantenerse en el poder están dispuestos, dos, a blanquear el golpe del 17, a asumir todo el relato independentista, la existencia imaginaria de *lawfare* en España, de una especie de estado fascista que persigue independentistas. Lo han asumido todo.

Tres. Para conquistar y mantenerse en el poder están ustedes dispuestos a humillar a los servidores públicos que garantizaron el orden en Cataluña en los momentos más difíciles.

Cuatro. Para conquistar y mantenerse en el poder están dispuestos también a humillar a los valientes constitucionalistas catalanes que dieron la cara en aquellos difíciles días asumiendo, una vez más, esa retórica independentista según la cual los que no piensan cómo ustedes son todos unos fachas.

Cinco. Están dispuestos también, como decía hace un momento, a entregarle la llave de la política española a alguien como Puigdemont y llamarle a eso «concordia y convivencia», no te lo pierdas.

Seis. Están dispuestos, por mantenerse y conquistar en el poder, a asumir también las tesis separatistas según las cuales solo se puede proteger y promocionar el catalán persiguiendo y multando a los que usen el castellano.

Siete. Están también dispuestos a hacer suyas la turismofobia y la cultura del «no a todo» y el perroflautismo contemplativo de la extrema izquierda catalana.

Ocho. Están dispuestos también, por mantenerse en el poder, a proteger y justificar a los okupas y abandonar a los propietarios, a justificar o mirar hacia otro lado, hacia los delincuentes, y no defender a los vecinos honrados.

En definitiva, señor Illa, para conquistar o mantenerse en el poder están dispuestos a profundizar en el proceso, ahora hacia una irreal España confederal asimétrica; profundizar en el proceso, es decir, profundizar en la decadencia de Cataluña.

No engaña a nadie, señor Illa. Ha dicho en su discurso: «Abrimos una nueva etapa.» No abre usted una nueva etapa. Usted resucita hoy aquí el *procés*, lo remodela, lo reforma, y se está viendo hoy en las calles de Barcelona claramente.

Y yo asumo, y lo asumo serenamente, que hoy ustedes se las prometen muy felices, ufanos y soberbios, porque mandan mucho. Y es verdad, es cierto, es indiscutible. Mandan ustedes mucho hoy en Cataluña. Y asumo también que, hoy por hoy, ustedes gozan de más simpatías en Cataluña que nosotros. Han ganado las elecciones autonómicas, ese es otro hecho indiscutible. Asumo incluso que su estilo, señor Illa, ese estilo zalamero que masajea al votante con mentiras piadosas, tiene más adeptos que el mío. Asumo que en ocasiones la gente prefiere ser suavemente engañada a escuchar la cruda realidad. Yo prefiero hablar de la realidad. Pero nunca olvide, señor Illa, no lo olvide nunca, la verdad existe y la verdad se impone siempre. Repito: la verdad existe, la verdad se impone siempre. Y cuando la verdad se impone, ajusta cuentas con el mentiroso, y lo hace de manera cruel. Hoy se las prometen muy felices, pero el bochorno llegará como el bochorno le llega a cualquiera que usa la mentira como recurso político.

Es ese bochorno que produce ver hoy aquel vídeo de Marta Rovira señalando aquello de «Arribarem fins al final» y resulta que el final era hacer presidente a Illa. Menudo papelón, señora Rovira; menudo papelón, señor Junqueras, para lo que han quedado algunos.

Es el mismo bochorno que ver hoy el vídeo de Carles Puigdemont asegurando que treinta grandes democracias del mundo, quince de ellas europeas, reconocerían inmediatamente la independencia de Cataluña para ver que luego la declaraba durante ocho segundos, para meterse a continuación en un maletero.

Ese mismo bochorno que provoca verlos a ustedes en su salsa durante todo este tiempo, les llegará a ustedes, señor Illa. Ese mismo bochorno lo sufrirán ustedes, porque han usado también la mentira. Porque la verdad existe y la verdad ajusta las cuentas con los que mienten. Siempre.

Senyores i senyors diputats, em permetran que desenvolupi alguns dels punts anteriorment esmentats, perquè crec que tres o quatre, com a mínim..., és interessant plantejar algunes qüestions amb relació al discurs que ha fet el senyor Illa, com deia fa un moment, ple de mentides.

Forma d'estat. Miri, senyor Illa, no es pot convertir Espanya en un estat confederal, plurinacional i asimètric amb seixanta-vuit vots d'una investidura d'una comunitat autònoma espanyola. És que amb seixanta-vuit vots no es pot ni tan sols reformar l'Estatut de Catalunya. Se n'adona, senyor Illa, que està vostè copiant la metodologia processista? La metodologia del *procés* separatista? La mateixa.

Si algú vol convertir Espanya en un estat confederal, té dret a intentar-ho, sí, però abans ha de respectar les regles del joc, i aquestes són claríssimes. L'únic camí legal és iniciar una reforma constitucional, aconseguir el suport de dos terços del Congrés dels Diputats, convocar eleccions generals, que les cambres resultants ratifiquin també per dos terços aquestes postures i, en funció de la temàtica que es tracti, fer un referèndum aplicable al conjunt d'Espanya. Aquestes són les regles del joc pel que vostès volen fer. El que vostè mateix ha dit de l'Espanya plurinacional i no sé què. No,

això no és el que diu la Constitució. El que diu la Constitució, i és indiscutible, és que la nació és Espanya, que és única i indivisible. No hi ha una Espanya plurinacional. I si vol canviar la Constitució, sigui valent i porti la reforma al Congrés dels Diputats. Però no ho farà, perquè sap que no té la majoria. (*Alguns aplaudiments.*)

Vostè ha preferit iniciar un procés, un nou procés. I de la mateixa manera que el procés anterior no va portar la independència, va portar la decadència de Catalunya, aquest procés que inicia vostè no portarà l'Espanya confederal. L'Espanya confederal plurinacional no arribarà. El que farà és aprofundir en la decadència, inestabilitat institucional, espectacles vergonyosos com el d'avui, conflicte permanent, manca de seguretat jurídica, i les conseqüències que s'esdevenen d'aquesta.

I vostès, els signants de l'acord, ho saben perfectament. Esquerra, PSC i Comuns ho saben. De fet, sempre ho han sabut. Ni l'anterior mesa de diàleg va portar la independència, ni la nova convenció aquesta que s'han tret de la màniga portarà l'Espanya confederal. La qüestió és mantenir la poltrona jugant amb els legítims sentiments i il·lusions de la gent. D'això se'n diu «processisme», que és la pitjor malaltia política que està destruint Catalunya.

«Processisme» no és resoldre conflictes, «processisme» és eternitzar-los per viure d'ells. Meses, consorcis, convencions. «Processisme» és la ideologia dels paràsits a Catalunya.

Dos. Promoció i protecció del català. Senyor Illa, amb l'acord que ha signat vostè, assumeix, fil per randa, tota la retòrica separatista al voltant de la llengua, segons la qual, com deia fa un moment, l'única manera de promoure i protegir el català és anar contra el castellà. És multar, imposar, fins i tot contractant espies lingüístics ara fins i tot a les activitats extraescolars. De debò s'estranyen que amb aquest tipus de política de prohibició, multes i imposicions cada vegada l'ús social del català sigui inferior? Amb les mesures de l'acord de govern que ha signat vostè, no guanyarà ningú, tothom hi sortirà perdent: els castellanoparlants a Catalunya, perquè continuaran veient els seus drets lingüístics violats i l'ús social del català continuarà baixant. No s'equivoquin, tothom perd, ningú guanya; pur processisme, que és el que porten des d'una dècada fent tots vostès.

I, finalment, política econòmica i social, matèries que ens remeten no només a l'acord amb Esquerra Republicana, sinó també a l'acord amb els Comuns. El seu acord de govern, senyor Illa, aprofundeix en una política econòmica absolutament desastrosa; aprofundeix en la idea de mantenir impostos propis absurds que només Catalunya té, mantenir impostos injustos com el de successions o el de patrimoni i mesures socialment injustes com negar-se a deflactar l'IRPF. Com tinguin vostès la capacitat total de recaptar impostos a Catalunya, que déu ens agafi confessats, perquè l'escanyament de la gent serà històric. Estic en disposició de traslladar una predicció; em puc equivocar, però estic segur que no. El concert no arribarà, el que únicament arribarà seran les pujades d'impostos brutals, massives, típiques de l'esquerra, i si no, al temps.

Bé, davant d'un panorama d'aquestes característiques nosaltres defensem que, efectivament, es pot millorar el finançament de Catalunya, clar que sí, i només s'ha pogut millorar substancialment dues vegades, l'any 97 i l'any 2001, amb un acord que es feia entre tots i aplicable al conjunt de comunitats autònomes espanyoles, trencant la idea que només tenen vostès, els nacionalistes, que l'única manera de millorar el finançament de Catalunya és perjudicant la resta de comunitats autònomes. Les mesures que van permetre en aquell moment recaptar impostos especials i el trenta per cent de l'IRPF es van aplicar per al conjunt de les comunitats autònomes i això va demostrar que totes les comunitats autònomes podien veure millorat el seu finançament.

No va passar així amb l'acord ara vigent, de l'any 2009, signat, quina casualitat, entre Esquerra i PSC. Ja en aquell moment nosaltres vam advertir que era un autèntic nyap i vostès, Esquerra, PSC i els Comuns, que aleshores es deien Inicia-

tiva per Catalunya, van anunciar, se'n deuen recordar, que era un acord de finançament singular i bilateral. La mateixa cantarella d'ara. Era tot mentida, com ara, perquè menteixen. Sempre menteixen. I, com que la veritat existeix, al final els agafarà.

I nosaltres assumim, en definitiva, més compromisos per Catalunya. Ens comprometem en aquesta legislatura a liderar l'oposició per oferir una alternativa als catalans de la feina ben feta. Impostos moderats, suport a emprenedors, autònoms, activitat econòmica en general, educació de qualitat i en llibertat, tolerància zero davant de la delinqüència, suport als grans projectes a Catalunya davant de la cultura del «no a tot» imperant. I, per damunt de tot, importantíssim, ens comprometem a defensar i protegir l'Espanya constitucional com a garantia dels drets i llibertats de tots els catalans, pensin com pensin.

Aquest és l'esperit amb el qual iniciem aquesta legislatura i ens posem al servei de tota la ciutadania de Catalunya. Visca Catalunya i viva *España*.

Moltes gràcies.

El president

Tot seguit, té la paraula el diputat senyor Salvador Illa i Roca.

El candidat a la presidència de la Generalitat

He de començar aquesta rèplica amb una petició. Senyor Fernández, vostè té recursos dialèctics suficients, contrastats en aquesta cambra, per no haver de recórrer a l'insult. S'ha adreçat amb uns termes al president del Govern i a mi mateix que..., crec sincerament que, sense massa esforç, amb els recursos dialèctics que vostè té, hagués pogut expressar la seva opinió amb un punt més de cortesia. Està a la seva alçada, cregui'm. I li faig aquesta petició inicial.

En segon lloc, no li puc tolerar que em digui que menteixo. No l'hi puc tolerar. Li puc acceptar moltes coses. Aquesta no li accepto. Perquè, a més, la veritat en política l'acaben donant els ciutadans, en una política democràtica. Compte a venir aquí pretesament amb veritats absolutes. No ha donat mai massa bon resultat, això.

I tercer. Volia dir «un advertiment» i no m'atreveixo. Un suggeriment o un comentari, si vostè vol. Com li deia, l'èxit en política l'acaben donant els ciutadans. I vostè pot dir: «Doncs, miri, de tres a quinze.» És veritat. Però sap quin és el veritable èxit en política? Administrar bé aquests resultats. I jo en aquest sentit tinc una pregunta, un dubte i un altre suggeriment.

La pregunta és quina és la seva proposta per Catalunya. Què proposa el Partit Popular per Catalunya? Recollir firmes contra qualsevol millora del nostre autogovern? Jugar amb les legítimes aspiracions del poble català per enfortir i millorar el seu autogovern, per treure un grapat de vots en altres comunitats autònomes?

El dubte. El Partit Popular que vostè representa és el Partit Popular del Majestic, encara que sigui sense foto aquesta vegada? O és el Partit Popular dels pactes amb VOX? Quin és el Partit Popular que vostè representa?

I el suggeriment. Podem comptar amb la seva formació política per treballar per Catalunya, per exemple, defensant el català? Podem comptar amb la seva formació política per, igual com a Galícia han defensat el gallec, aquí a Catalunya podem defensar el català? Podem comptar amb el seu partit, com s'havia comptat en aquesta cambra no fa tants anys, en fa alguns però no tants, per fer polítiques de consens ampli en la defensa del català? Jo hi seré en la defensa del català i respectaré els acords als que he arribat. Són els comentaris que li volia fer respecte a la seva intervenció.

Deixi'm fer un comentari..., dos comentaris finals. Respecte a la política econòmica i social, miri, polítiques progressistes, d'esquerreres, posi'ls-hi l'adjectiu qualificatiu que vostè vulgui, no han anat tan malament ni a Catalunya ni al conjunt d'Espanya. La corba de Laffer ja és una mica antiga. Hi ha bastanta literatura acadèmica posterior i el *mainstream*, el *costum* central de l'acadèmia en matèria eco-

nòmica defensa que ha d'haver-hi una política fiscal que redueixi les desigualtats a la societat. I ho defensa des d'arguments estrictament econòmics, consideracions polítiques que jo també tinc i morals que jo també tinc venint de l'humanisme cristià al marge.

Només per raons estrictament econòmiques ha d'haver-hi un mínim d'igualtat. I a Catalunya, no ho obliidi, hi ha un divuit per cent de la població en situació de risc de pobresa. I les administracions públiques i en particular el Govern de la Generalitat de Catalunya han de fer polítiques per fer front a això i han de donar-li resposta. Si vostè té alguna manera diferent de fer-ho que no sigui amb una política fiscal, per favor, expliqui-la, perquè serà no innovadora, revolucionària, de Premi Nobel. (*Alguns aplaudiments.*)

I la darrera consideració final. Si vostès són una formació política que des de la seva òptica, des del seu plantejament, que jo respecto, volen fer aportacions constructives i positives, aquí ens té. Si no, també aquí ens té per confrontar-ho.

Gràcies.

El president

Té la paraula el senyor Alejandro Fernández, per un temps de cinc minuts.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidente. Señor Illa, me pide usted que no utilice calificativos insultantes. He estado revisando las notas de mi intervención. Lo más, en fin, agresivo que le he dedicado es que es usted un yerno ideal y que tiene una sonrisilla ardillesca. Si a usted eso le parece especialmente agresivo, le aconsejo que sea presidente del PP catalán una semana y se le quitarán las tonterías con las cosas que nos dicen. (*Alguns aplaudiments.*) Tienen ustedes la piel muy fina, pero las lindezas que nos dicen ustedes... O sea, que lloriqueos los justos, señor Illa, que mi intervención ha sido tremendamente cortés.

Lo que sí que he dicho es que usted miente, y lo mantengo. Le voy a decir..., le cito textualmente a usted: «No pactaré con independentistas. Abriremos una nueva etapa en Cataluña.» Ahora dirá que cambió de opinión. No, eso es mentir. Y lo más grave que usted dice en una especie de teoría de la posverdad orwelliana es que, como ha ganado las elecciones, eso significa que no ha mentido. No, usted ha ganado las elecciones; cierto. Ha mentido; también. Las dos cosas. Por tanto, se lo repito, usted ha mentido. Es que si eso no es mentir..., he elegido solo una frase. Tiene usted la Biblia en verso de mentiras que ha llegado a pronunciar durante todas estas campañas electorales.

Bien. Lo segundo que quería en relación con su réplica es darle las gracias. Porque me ha transmitido usted buenas vibraciones porque, por un momento, parecía que el que se sometía a la investidura era yo. Porque no ha contestado a nada de lo que he dicho y ha empezado usted a formularme preguntas. Como si el candidato a la presidencia de la Generalitat fuera yo. Bueno, a lo mejor, oiga..., a lo mejor tiene usted aquí capacidad premonitoria y... nunca se sabe.

¿Proyecto para Cataluña? Pero si lo he explicado de manera muy clara. Por cierto, bastante más detallado que el suyo, que lo único que ha hecho han sido apelaciones abstractas a la concordia y al que nos abracemos, juntemos las manos y cantemos el *Violai junts*. No. No va por aquí, señor Illa. He hecho muchísimas más propuestas concretas que usted.

Dice: «¿Podremos contar con el Partido Popular de Cataluña?» Hombre, si es para poner en práctica el infame documento de gobierno mezcla de extrema izquierda radical y nacionalismo, no. Ya le digo yo, oposición absoluta. Absoluta. Y como siempre hemos practicado, con decoro parlamentario, aunque tenga usted la piel muy fina. Decoro parlamentario. Respeto a nuestros electores y con la verdad siempre por delante.

Muchas gracias.

El president

Té la paraula el candidat a la investidura, el senyor Salvador Illa i Roca.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Aprecio la ironia, el bon estil parlamentari, i la..., en fi, capacitat d'expressió, no l'insult. I torno a dir-ho, no l'insult. Ho torno a dir. I crec que vostè té recursos dialèctics per poder-se expressar sense faltar ningú al respecte.

De mentides no en dic... (*Rialles i forta remor de veus.*) Però, miri: «no digo yo» –obro cometes– «que el concierto catalán no tenga razón en cuanto a la demanda, porque es verdad que lo tiene Euskadi y lo tiene Navarra. Es absolutamente cierto. También es cierto que en la discusión constituyente se llegó al acuerdo de que en Cataluña no tuviese concierto. Ahora bien, es verdad que estas cosas se pueden cambiar para entrar y discutir. El problema es cómo nos ponemos de acuerdo en los contenidos del concierto.» Tanco cometes. Alberto Núñez Feijóo. (*Alguns aplaudiments.*)

Si vostè em ve a dir..., si vostè em vol significar que jo he hagut d'arribar a acords, que m'he hagut de moure de les meves posicions polítiques per assolir la confiança de la majoria que hi ha avui..., ja li he dit que sí. I li dic més, això és fer política –això és fer política. I vostès ho han fet en el passat. I quan ho fan vostès, no passa res.

Suprimir els governadors civils no va ser trencar Espanya. Traspasar les competències de..., no va ser trencar Espanya. Reunir-se amb Junts per Catalunya sense foto i sense explicar-ho, ho poden fer vostès.

Ha parlat en la seva intervenció inicial del poder. Crec que l'ha traït el subconscient. Perquè vostès és el que busquen, el poder. Jo no busco poder, jo tinc una concepció de la política com a servei públic, per transformar amb gradualisme la societat, d'acord amb els valors que defenso, que són els valors, efectivament, de projectes de progrés, els clàssics, de llibertat, igualtat i fraternitat. Vostè en pot tenir un altre i és legítim.

Quan vostès ho fan, no passa res. Quan nosaltres arribem a acord, mentim. No li tolero això. I crec que vostè pot fer les coses d'una altra manera.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el senyor Alejandro Fernández, per un temps de cinc minuts.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Yo no lo he insultado, lo tengo muy claro. Repito, piel muy fina, vive usted en un balneario feliz demasiado tiempo. Le recomiendo que baje a la política que algunos hemos tenido que vivir en Cataluña estos años y que, por desgracia, parece que quieran ustedes resucitar. Sabrá lo que es que te insulten, cosa que creo que, afortunadamente, usted no ha vivido. Pero desde luego yo no lo he insultado, porque nunca he insultado a nadie en esta cámara. Lo que sí que le he dicho es que miente, pero es que miente..., es que no le dice la verdad ni al médico. Es que es así. Ha sido siempre así.

Ni amnistía ni nada de eso. Lo repito para que quede claro. Ni amnistía ni nada de eso. ¿Mentira o cambio de opinión, señor Illa? Eso es mentira. Usted ha mentido reiteradamente. No quiero seguir con la lista porque no se acaba nunca.

Luego, ha hecho usted referencia a unas declaraciones sobre el concierto del presidente de mi partido y yo le hago una reflexión que tiene que ver con mi intervención. Es que los conciertos, que existen, son materia constitucional. De modo que, si ustedes quieren cambiar, vayan a una reforma constitucional y acepten el veredicto de las Cortes. Pero no intenten buscar atajos ilegales, porque a eso se le llama «procesismo» y no lleva a ningún sitio. Bastante experiencia tenemos. Bueno, sí que lleva a un sitio, a la decadencia de Cataluña, a la degradación de las instituciones y la ruptura de la convivencia. Hay experiencia sobre la cuestión, que es dónde va a acabar todo su proyecto, ya se lo digo yo, porque es estrictamente procesista.

Pero nadie está diciendo que en la España constitucional y democrática alguien pueda llevar, donde toca y respetando las reglas del juego, su proyecto político. Mire, se le podrán decir muchísimas cosas a Ibarretxe, pero al menos él no buscó una fórmula ilegal para llevar su plan. Lo llevó, no fue votado, lo acató y a otra cosa.

Porque, oiga, le tengo que recordar que nosotros aquí, que históricamente hemos sido un grupo pequeño, las votaciones..., ganamos pocas, pero no me declaro en rebeldía porque pierdo una votación. Vayan ustedes donde tengan que ir. Además, ustedes, que tienen el Gobierno de España, lleven ese proyecto, a ver si tiene dos tercios. Si tiene dos tercios en el Congreso, no pasa nada. Se acata, guste o no. En eso consiste la democracia.

Pero usted está copiando la metodología separatista-procesista, que consiste en retorcer, buscar atajos y, al final, cuando todo eso se pone a la práctica, acaba perjudicando en Cataluña.

Hay una retórica estos días que, a mí, quizás es lo único que me preocupa de todo lo que está ocurriendo. Me preocupan muchas cosas, pero en la interpretación que puede hacer la gente, de que todo esto a lo que han llegado ustedes sea bueno para Cataluña. Beneficia y va..., porque va mal para otras comunidades autónomas. No se equivocan. Todo lo que sea romper el orden constitucional, todo lo que sea erosionar las instituciones, todo lo que sea, como decía hace un momento, los espectáculos dantescos que estamos viviendo estos días, no son buenos para Cataluña. No son buenos para su economía.

La falta de seguridad jurídica, señor Illa, provoca salida masiva de empresas. Su proyecto, el que inicia con su acuerdo de investidura, es pura inseguridad jurídica. Ya verá cómo empezará el goteo de salida de empresas cuando no se sepan a qué atener.

El hecho de que se cree una especie de limbo en el que la gente no sepa exactamente a quién va a tener que pagar sus impuestos, eso va a provocar inseguridad jurídica, eso va a ser malo para Cataluña. Y sí, a usted le permitirá, como al señor Sánchez, ser presidente. Muy bien, ya está, tendrá su cuadro y será feliz, pero habrá destruido las bases de la convivencia que habíamos sido capaces de construir duramente en Cataluña y en el resto de España en los últimos treinta años.

Muchas gracias.

El president

Suspenem la sessió per una hora i mitja. Reprendrem a un quart de quatre de la tarda.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i un minut.

La sessió es reprèn a tres quarts de quatre de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

El diputat Albert Batet em demana la paraula. Per què em demana la paraula?

Albert Batet i Canadell

Per informar, president, que al nostre Grup Parlamentari de Junts hem entrat una reconsideració a la decisió de la Mesa, davant les informacions a què hem tingut accés, per la qual hi ha una ordre de detenció del secretari general del nostre partit polític, un fet sense precedents i que, sens dubte, no és de normalitat democràtica.

I, per tant, demanem que es reconsideri –per part de la Mesa i, si convé, per part de la Junta de Portaveus– la decisió que hi hagi normalitat democràtica perquè es pugui desenvolupar aquest Ple.

El president

Se suspèn la sessió i la Mesa es reuneix (*forta remor de veus*) per avaluar aquesta reconsideració.

La sessió se suspèn a tres quarts de quatre de la tarda i set minuts i es reprèn a tres quarts de cinc.

El president

Es reprèn la sessió.

La Mesa s'ha reunit després d'haver escoltat la Junta de Portaveus, que ha valorat la reconsideració que plantejava el Grup Parlamentari de Junts. Finalment, s'ha rebutjat aquesta reconsideració.

La Mesa té l'obligació –i ho ha de fer així, escrupolosament– de tramitar totes les peticions que fan els grups parlamentaris. Aquest és un element nuclear del nostre Reglament i aquest és un capteniment innegociable per part de la Mesa d'aquest Parlament.

El diputat Albert Batet em demana la paraula. Per què me la demana?

Albert Batet i Canadell

Per observança del Reglament, l'article 38, president. En tot cas, des de Junts acceptem la decisió –com no pot ser d'una altra manera– que ha pres la Mesa del Parlament, escoltada la Junta de Portaveus. Sobretot, per un alt sentit institucional que tenim com a grup parlamentari, com a formació política, i també, sobretot, per respecte al candidat, en aquest cas el diputat Illa, que no té responsabilitat davant la situació que s'ha donat tan excepcional en aquests moments.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Reprenem el Ple d'investidura del senyor Salvador Illa i, tot seguit, té la paraula el senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, per un temps màxim de trenta minuts.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Moltes gràcies. *President*, diputados, muy buenas tardes. No puedo empezar sin dejar de denunciar el espectáculo bochornoso al que nos hemos visto sometidos los catalanes y todos los españoles a lo largo del día de hoy. Un día en el que hemos visto con estupor como un fugado de la justicia con orden de detención vigente aparece y desaparece, como si nada, del centro de la Ciudad Condal, y después tenemos que asistir a otro espectáculo protagonizado por Junts per Catalunya intentando suspender este Pleno. Es una auténtica humillación a los catalanes y un ataque al estado de derecho, con el beneplácito del presidente del Gobierno, de Pedro Sánchez, y, por tanto, también de usted, el candidato a la presidencia de la Generalitat, el señor Salvador Illa.

La igualdad de todos los ciudadanos está siendo pisoteada de manera continuada. Una casta privilegiada de políticos que viven por encima de cualquier ley, que no sufren ninguna consecuencia por sus actos y que, por desgracia, el Gobierno de Pedro Sánchez está por encima del bien y del mal y les permite hacerlo. Han conseguido que no haya motivos para obedecer prácticamente ningún mandato legal. ¿Con qué fuerza moral van a pedirle a un catalán honrado y corriente que pague sus impuestos ahora? ¿O que su negocio se ajuste a los requisitos si en el día a día lo único que se ve es impunidad? Impunidad para una casta de políticos privilegiados.

Sepan que en los próximos días VOX presentará una denuncia contra todos aquellos que hayan ayudado a Puigdemont a sustraerse de la acción de la justicia por

encubrimiento en virtud del artículo 451 del Código penal (*aplaudiments*). Porque no, no es lógico ni comprensible que a un ciudadano de a pie se le aplique la ley sin miramientos y, por el contrario, a un fugado de la justicia se le permita reírse de los catalanes delante de sus narices. Un bochorno que no es solo fruto de la incompetencia, sino de una decisión política, una decisión política entre socios. No tengan ninguna duda que llegaremos hasta el final.

Puigdemont representa lo peor de la política. La irresponsabilidad, el fanatismo, la corrupción y la cobardía. La irresponsabilidad para dar un golpe de estado contra nuestra nación. El fanatismo, como lo hemos visto hoy, para creer que hay unos catalanes mejores que otros. La corrupción, por los delitos que se le imputa, por robar el dinero de tanto sudor y tanto esfuerzo con lo que los catalanes han contribuido durante tanto tiempo. Y la cobardía, su seña de identidad. Porque, por encima de todo, el señor Puigdemont es un cobarde. Se marchó escondido en el maletero de un coche y se ha pasado siete años viviendo en Bruselas a cuerpo de rey sin asumir ningún tipo de responsabilidad.

Y ahora, cuando ya lo tiene todo atado gracias al Partido Socialista, a Pedro Sánchez, viene aquí a presumir de gallardía, a demostrar valentía. Su presencia en Barcelona es un símbolo de la impunidad. De la impunidad con la que los delincuentes de todo tipo y de toda condición viven, por desgracia, hoy en España. Nuestro principal deseo y nuestro empeño es que Puigdemont termine entre rejas y pague, igual que sus socios del Partido Socialista, por todo el daño que han hecho a Cataluña, a los catalanes y que seguirán haciendo si no les frenamos.

Como les decía, el espectáculo bochornoso que hemos vivido hoy es el último capítulo –no tengo ninguna duda– de una clase política catalana ridícula, de una clase política fuera de la realidad, dañina y perjudicial para el interés de todos los catalanes, cuyo único legado será haber hundido a Cataluña, sembrado la discordia y el odio, algo que no habría sido posible sin la cooperación de un Partido Socialista, señor Illa, y una izquierda en general igualmente absurda y desconectada de la realidad, que no se mueve por ningún tipo de interés elevado o por el bien común o por la justicia, que tantas veces cacarean, sino que vive ensimismada en su beneficio propio e interés.

Y, mientras tanto, Cataluña avanza inexorablemente al empobrecimiento, a la degradación y a la desaparición de todas y cada una de las certezas de vida con las que muchos un día crecimos.

Hoy, por desgracia, asistimos a una nueva sesión de investidura en la que Cataluña, una vez más, está en segundo plano, y lo hemos podido comprobar con las intervenciones que me han precedido. Se ha hablado mucho aquí y se seguirá hablando de los problemas de ciertos políticos, de sus intereses, de sus necesidades, y muy poco o absolutamente nada del día a día y de los problemas de los catalanes. Porque esta no es una sesión de investidura más, señor Illa, es la escenificación pública y final del gran acuerdo que ustedes, socialistas y separatistas, han mantenido durante los últimos años.

Sabíamos que son partidos hermanos porque tienen un diagnóstico común de la realidad y del futuro también de Cataluña. Ahora lo vemos plasmado en su acuerdo de investidura, pero, como les digo y como sabe, para nosotros nunca ha sido una novedad. A lo largo de la anterior legislatura repetimos que no había mejor sostén para el separatismo que el socialismo y que ambos compartían un proyecto y una hoja de ruta para la próxima década. Decíamos que Illa era el sostén del señor Aragonès, igual que Rufián era el mejor bastón de apoyo de Sánchez. Y este acuerdo y todos los anteriores son la prueba de que estábamos en lo cierto.

Durante su campaña, señor Illa, repitió por activa y por pasiva que el objetivo era dejar atrás los años del *procés* y recuperar la concordia para Cataluña. Una vez más, sus palabras no se corresponden con los actos. Lo sabíamos muchos, porque no hay nada más tradicional en un dirigente socialista que la mentira. Pero aún y así lo re-

pitió, una y otra vez, a ver si podía engañar al mayor número de catalanes honrados por el camino. Pero contésteme, señor Illa: ¿cómo va Cataluña a dejar atrás el *procés* con un acuerdo con sus protagonistas principales? ¿Cómo va a recuperar Cataluña la concordia con los que enviaban a sus hordas a agredir a los catalanes, a quemar las calles y a hacer la vida imposible a los vecinos que pensaban de manera diferente?

Con usted en el Gobierno, estoy convencido que ni habrá futuro ni habrá concordia. Los próximos años, porque nadie sabe cuánto durará esta legislatura, serán una repetición de lo que hemos padecido durante la última década. El señor Illa esconde bajo una máscara de moderación su radicalismo, y se lo he dicho en muchas ocasiones. Nada, absolutamente nada, le separa del resto de compañeros de su partido, del Partido Socialista, y nada le separa de lo peor del separatismo. El señor Illa será el presidente de la Generalitat, seguramente, que más despacio hablará, que menos levantará la voz, pero será uno de los presidentes que más daño hagan al futuro de los catalanes.

Sé, señor Illa, que no le gusta VOX, lo sé, lo ha dicho en muchas ocasiones, y lo entiendo. Lo entiendo porque es la única formación política de esta cámara que le coloca frente al espejo, y usted lo sabe. Nada pesa más sobre la conciencia de un far-sante que dice una cosa y hace la contraria que el reflejo de su propia imagen. A diferencia de otros, nosotros no vamos a contribuir a blanquear su imagen –nunca. No consideramos que sea un moderado con el que se pueda dialogar. No consideramos que haya un PSOE bueno y no consideramos que haya ninguna diferencia entre usted y su jefe, el señor Pedro Sánchez.

No le gusta VOX, pero tampoco le agrada demasiado la libertad política, o eso ha dicho usted hace un rato. Por eso, una vez más, fue usted quien promovió y quien acordó el cordón sanitario, mal llamado cordón sanitario, contra una formación política que representa a cientos de miles de catalanes. ¿Cómo era eso, señor Illa, «*unir i servir*»?

Aplicando el cordón sanitario que ustedes pretenden, creen que vamos a cambiar nuestros principios, que nos vamos a someter a sus ideas, pero créame si le digo que no nos conocen lo suficiente si aspiran a que dejemos de defender los verdaderos problemas de los catalanes y los principios en los que creemos. Mencionaba en su discurso que su Gobierno sería un gobierno para todos, pero a la vista está que será para unos pocos, como hacía el señor Aragonès, para su beneficio personal y, por supuesto, político, y para todos los que le rodean y para los que usted decida. Pero eso sí, «*unir i servir*».

El peligro de Cataluña no es esa ensoñación que ustedes llaman «la extrema derecha», ni que los ciudadanos salgan a las calles a protestar contra la inseguridad o la emigración ilegal, como ocurre en Inglaterra; a protestar por el asesinato de tres niñas menores a manos de un menor de edad de origen extranjero, que, por cierto, usted ha obviado este pequeño detalle. El peligro para Cataluña, señor Illa, es claramente el PSC, es Esquerra Republicana, es Junts y, sobre todo, las políticas que todos ustedes comparten.

Y la prueba está... El acuerdo económico entre el Partido Socialista y Esquerra es fruto de la insolidaridad histórica que los dirigentes socialistas y separatistas han tenido siempre. Es un acuerdo que rompe el principio de igualdad entre españoles y que solo servirá para dar más y más herramientas destructivas a los que quieren dinamitar la unidad de la nación. Lo sabe, señor Illa, pero les da absolutamente igual. Por eso lo negaban hace escasos días y poco después lo firmaban en un acuerdo.

Por eso lo negaban antes de las elecciones para hacer justo lo contrario después. La justificación que esconde este pacto de desigualdad económica es un resumen de la retórica separatista sobre el famoso «Espanya ens roba». ¿Les suena? Un lema falso, por cierto, de enfrentamiento que, gracias al PSOE, hoy es la piedra angular de un acuerdo suyo de investidura con los comunes y con Esquerra Republicana.

Es un acuerdo malo para el conjunto de los españoles, sin duda, pero también lo es para los catalanes. Porque sabemos que, si de ustedes depende, las competencias son ejercidas de la peor forma posible. Sanidad, mayores listas de espera para operarse en España. Educación, mayores desigualdades entre educación privada, pública y caída en las pruebas PISA. Policía y seguridad ciudadana, Cataluña convertida en la capital europea del crimen. Competencias de trabajo y primera acogida, polo de atracción de la inmigración ilegal.

¿Saben qué va a significar para los catalanes que la Generalitat de Catalunya obtenga la gestión, la recaudación y la liquidación y la inspección de todos los impuestos de Cataluña? El aumento de los mismos. Lo han reconocido ustedes, lo han rubricado en un pacto con los comunes. El incremento de la asfixia fiscal, sí. Y, por supuesto, el aumento para destinar el dinero para cosas que no revierten en el beneficio de los catalanes. Son los ciudadanos quienes pagan impuestos, señores socialistas y señores separatistas; no los pagan los territorios. ¿Cuándo van a entender algo de tan sentido común?

Y son los catalanes los ciudadanos españoles que más impuestos pagan. ¿Lo sabe, señor Illa? Y todo ello por culpa exclusivamente del separatismo y por apoyarles ustedes durante los últimos años. Es decir... *que Espanya no ens roba*. No, no nos roba, España. Pero ustedes sí que roban. Y van a seguir robando a los catalanes honrados con altos impuestos, con numerosos impuestos, y para seguir gestionando y destinándolo a *conselleries* que no sirven absolutamente para nada.

Ya hemos leído en su acuerdo el compromiso a blindar y ampliar, por ejemplo, la red de embajadas de la Generalitat, mientras los problemas y las urgencias sociales y laborales en Cataluña aumentan de manera exponencial. Ustedes deciden fijar como prioridad aumentar la fiesta de ciertas delegaciones en el extranjero. Eso es, señor Illa, una burla infame para las clases medias y las clases populares.

Hoy hay una gran diferencia, una vez más, entre lo que se debate en este Parlamento y lo que preocupa a los catalanes en las calles. Que, por cierto, ninguno de ustedes ha traído a colación lo que se habla en las puertas de los colegios, en las colas de los supermercados o en las reuniones de amigos. Usted no lo ha citado aquí. Un océano de distancia entre el proyecto que representa el Partido Socialista y partidos separatistas, que son básicamente los mismos, y las urgencias diarias de los catalanes, absolutamente abandonadas.

Por tanto, no nos sorprende que en ningún punto de su discurso haya mencionado, por ejemplo, la principal preocupación de los catalanes: la inseguridad. No es casualidad que en las elecciones autonómicas los catalanes apenas hayan participado en un cincuenta por ciento, en las elecciones. Es normal que los catalanes estén en un hartazgo absoluto de sus dirigentes políticos cuando ven que no atienden y no dan respuesta a sus verdaderas preocupaciones.

El agotamiento y la desazón de esa mayoría de ciudadanos con la clase política es cada día mayor, y la prueba son estos debates, donde ustedes permanentemente esquivan el hablar sobre las verdaderas preocupaciones de los catalanes. Dos décadas de enfrentamiento, de destrucción y de desvaríos han tenido consecuencias gravísimas sobre nuestra sociedad, sobre nuestra economía y sobre nuestro bienestar.

¿Ustedes recuerdan que Cataluña era el faro para el resto de España? ¿Lo recuerdan? Una región que, con sus problemas, era ejemplar. Un lugar al que venir a vivir y en el que quedarse. Hoy, todas esas certezas han desaparecido y basta con dar un paso por las ciudades, por los pueblos, para ver hasta qué punto han cambiado las cosas. Y eso tiene responsables. Y, lamentablemente, siempre lo han hecho los mismos. Cataluña –¿lo recuerdan?– era el motor económico de nuestra nación y ahora lidera todas las clasificaciones negativas.

Cuatro provincias con empleos estables, teníamos salarios dignos que permitían salir adelante, formar una familia o desarrollar cuantos proyectos vitales quisieran los catalanes. Pero la irresponsabilidad de los de siempre, de los diferentes gobier-

nos de Cataluña, ha provocado la salida de miles de empresas y el cierre de muchísimas otras.

Para muchos de ustedes quizá se trate de asuntos sin importancia, porque tampoco lo han mencionado en su discurso, señor Illa, pero detrás de cada ERE, no sé si lo recuerda o lo sabe, hay una familia en apuros; detrás de cada cierre, alguien ha perdido sus ahorros, y detrás de cada reestructuración hay jóvenes a los que se les roban sus oportunidades.

Los jóvenes catalanes, a los que tampoco ha citado usted en su discurso, aquellos que nacen aquí, que crecen aquí, que estudian y cumplen con todos los pasos, se encuentran con que no hay un horizonte de oportunidades en Cataluña; con que se les cierran las puertas y se les dice que se marchen fuera. Y esto cada vez ocurre más. Estoy convencido que los diputados presentes lo conocen. Cada vez es más común hablar con padres que tienen a sus hijos en Madrid, en Valencia o en el extranjero. Jóvenes que no se quieren marchar, que serían más felices viviendo aquí, seguramente, con sus familias, en el barrio que los vio crecer, con sus amigos, y a los que todas sus decisiones políticas de los últimos años han dejado sin poder de decisión. Los que se pueden quedar, los que logran un empleo, se encuentran con la agresividad de la Administración en el cobro masivo de impuestos. No hay nadie más voraz que el separatismo a la hora de saquear los bolsillos con impuestos a los catalanes honrados.

Y aquí, como en casi todo, no hay grandes diferencias entre Junts, entre Esquerra, entre el PSC. Todos están a favor de ese acuerdo, en tomar el dinero de los bolsillos de los catalanes y así lo han suscrito con los Comuns, y trasladarlo a los suyos y a sus proyectos ideológicos. Por eso, los catalanes son los que más impuestos pagan en España; impuestos que destrozan las perspectivas de bienestar de las clases medias y las clases trabajadoras, porque para ustedes los impuestos no son un propósito para un fin, o díganlo aquí, señor Illa, son el botín para luego repartirse en sus proyectos ideológicos. Y esta investidura va de eso, de quién dirige el reparto del botín para imponer su ideología.

Señores diputados, durante demasiado tiempo hemos asistido en esta cámara a un silenciamiento de uno de los grandes problemas que padece Cataluña: la inseguridad producto de la inmigración ilegal, a lo que usted tampoco ha mencionado en su discurso.

Como le decía antes, señor Illa, una muestra de su desconexión con la realidad es que su única mención a la crisis de inseguridad haya sido para criticar a ciudadanos que en Reino Unido han salido a las calles para exigirla y reclamarla. Pero no nos extraña, llevan tres años de intentar ocultar una realidad que padecen los catalanes, que padecen los barrios. Pretenden tapar el gran problema del futuro de Cataluña y de continuar financiando una inmigración ilegal que destroza cualquier atisbo de seguridad o de futuro. No hace falta irse muy lejos de esta cámara para entender de lo que estamos hablando. Y animo a todos los diputados a que caminen unos cientos de metros cerca de aquí y comprueben la realidad y las consecuencias de sus políticas. Cuando salgan de su burbuja, verán una realidad muy diferente a su día a día. Porque no hay nada que le guste más a un hipócrita, sea socialista o separatista, que defender la inmigración ilegal o ese mal llamado multiculturalismo y vivir muy lejos de los efectos que produce en la sociedad.

Efectivamente, viven ustedes muy lejos de los robos diarios para preocuparse por ellos. Viven muy lejos de las calles asediadas por delincuentes, de la suciedad y de la degradación. Viven seguramente muy lejos de esos magrebíes que atacan a las mujeres y que asaltan a los jóvenes. Viven tan lejos como lejos están sus políticas de resolver alguno de los problemas de Cataluña.

Y sí, la inmigración ilegal de la que usted no quiere hablar genera delincuencia. Y sí, tenemos que elegir entre que los delincuentes estén en Marruecos o en España. Nosotros preferimos que estén en su país y que sea su Gobierno el que afronte sus problemas.

¿Usted, señor Illa, está de acuerdo? ¿Cuál es su modelo en torno a la inmigración? Porque hablaba de Barcelona antes, citando a la inseguridad, pero es un problema de toda Cataluña. Nuestras ciudades, nuestros pueblos se han ido transformando y los responsables están sentados en las bancadas separatistas y socialistas. Las costumbres van cambiando: calles por las que es mejor no pasar, ropa que es mejor no lucir o precauciones que antes no hacía falta tomar y que eran propias de países lejanos.

El islamismo que toma las calles, que tampoco ha mencionado usted en su discurso, que destroza nuestra identidad, que ataca a la libertad, que provoca terrorismo y que no estamos dispuestos a tolerar. Porque sí, señor Illa, el islamismo es incompatible con Occidente. Sé que a ustedes no les gusta que diga esto, les incomoda, que les gustaría censurarme y que en algún momento lo han hecho, sí, pero es una realidad. Países como Francia, Bélgica o Reino Unido están destrozados por este problema y no podemos permitir que esto ocurra en Cataluña. A usted parece no preocuparle. A nosotros nos preocupa, y mucho.

Pero es que hay en todos ustedes una hipocresía muy grande con este asunto. Dicen defender a las mujeres, pero se niegan a rechazar a los que las obligan a cubrirse o a los que les arrebatan los derechos. Dicen defender a los humildes, pero se niegan a tomar cartas en el asunto para proteger los barrios populares y garantizar su seguridad. Dicen defender la identidad y las tradiciones de Cataluña, pero importan culturas que no respetan y arrasan con todo. Dicen que les importa Cataluña, pero se podría decir que su lealtad está más hacia la media luna que a nuestra *senyera*. Y todo ello a precio de oro. A base de subvenciones que se niegan a gente honrada que no llegan a fin de mes, que no pueden formar una familia o que no pueden comprar una vivienda.

Usted ha pasado por encima del grave problema como es la vivienda. A pesar de suscribir un pacto y vanagloriarse de cincuenta mil pisos, decía, la vivienda la han convertido en un artículo de lujo. Unos y otros. No puede ser un sueño al alcance de unos pocos privilegiados o de unos cuantos que acaban de llegar. Cataluña y el resto de España construyeron su prosperidad sobre la base de la propiedad. Y es la propiedad necesaria para tener una clase media fuerte, una sociedad fuerte, señor Illa.

Hoy usted no ha hablado de vivienda, pero ha asumido que los postulados de los comunes son los que necesita Cataluña. Podría parecer que ustedes no han gobernado nunca, ¿verdad?, pero lo han hecho durante demasiados años y no han mejorado absolutamente nada, sino todo lo contrario. Hoy Barcelona es la ciudad con los precios más altos de toda España. Y los jóvenes se dejan más de la mitad del sueldo en poder pagar su habitación. ¿Qué respuesta tiene para ello, señor Illa?

Han cronificado ustedes la pobreza y la incertidumbre incluso de los que tienen trabajo. ¿Creen que es normal seguir compartiendo habitación cuando se tiene un trabajo estable? ¿De verdad ese es su modelo de sociedad? 'El nuestro, ya les adelanto que no.

Tenemos que poner todo el suelo disponible y tenemos que construir vivienda pública, sí, y derogar todas esas leyes que limitan la iniciativa privada, devolver a los catalanes el derecho a ser propietarios, y garantizar el fin de la impunidad de los delincuentes. Porque a ustedes no solo no les importan las bandas de magrebís, como les he dicho, sino que legitiman, además, la ocupación de viviendas en Cataluña.

Señor Illa, ¿sabe usted que Cataluña es la zona cero de la ocupación y es el lugar en el que se miran delincuentes de toda Europa para ir tomando apuntes?

No sé qué especie de filia tienen con saltarse la ley y con atacar a los propietarios. Sí, a los propietarios. Porque a muchos, a los que hoy les ocupan sus viviendas, son trabajadores que están pagando su hipoteca o que han heredado una pequeña casa en un pueblo por el fallecimiento de algún familiar. No sigan alimentando esa gran farsa de los grandes tenedores.

Si hablamos también de otro aspecto que tampoco ha citado usted en su discurso, el sector industrial, la situación es dramática, es muy delicada. Cuando viajas, por

ejemplo, por provincias del interior, puedes observar un reguero de fábricas cerradas, señor Illa; imágenes de la potencia industrial de otro tiempo, como le he dicho.

Y esto no ha ocurrido porque sí. Es una situación que han provocado políticos como usted y un torrente de medidas suicidas compartidas con los partidos separatistas. El trabajo industrial, ¿se acuerda?, era fundamental para Cataluña; éramos el motor industrial, y era ejemplo para el resto de España. Hoy vemos como cada día se debilita más, como los empleos desaparecen para no volver y como más y más familias se ven arrastradas a la precariedad.

Las leyes climáticas y la persecución del sector industrial han tenido consecuencias gravísimas, y usted, lejos de rectificar, persiste en el error pactando con los comunes. El peso específico de este sector en nuestra economía ha ido cayendo progresivamente. Quiero creer que lo sabe. Desde el año 2000. Y el futuro parece, con sus políticas, que no va a ser mucho mejor.

Usted, con Esquerra, ha pactado desnuclearizar Cataluña, apagar las centrales de Ascó y Vandellòs. ¿Pero usted sabe qué significa eso, señor Illa? Significa renunciar a la fuente de energía limpia –lo digo por eso de sus objetivos de 2030– que proporciona más del cincuenta por ciento de la energía eléctrica que consume nuestra región, y que, por si fuera poco, genera miles de puestos de empleos calificados en una zona sin grandes alternativas económicas.

Son ustedes unos auténticos irresponsables. Su incapacidad para gestionar el agua –lo ha demostrado apoyando los decretos que impulsaba el señor Aragonès– será otro gran obstáculo para el futuro, especialmente para el sector textil, también. ¿Se acuerda? Cataluña era pionera del sector textil.

La sequía es un problema político, señor Aragonès, señor Illa, un problema político y no medioambiental. Evidentemente que habrá años que lloverá más y otros que lloverá menos, pero la responsabilidad del Govern –y por eso apelo a usted– es mantener, ampliar y construir las estructuras hídricas suficientes para que esto no suponga un problema mayor. Su egoísmo, seguramente, y su negativa a interconectar cuencas hace que desperdiciemos recursos claves para nuestra economía y que hoy, en el área metropolitana, se multe a familias por exceso de consumo.

¿Del campo? Ni una palabra. Eso sí, cuando salieron todos a protagonizar aquellas masivas manifestaciones, numerosos diputados salían a hacerse selfis con la gente del campo. Y agoniza el campo, agonizan nuestros agricultores por sus imposiciones absurdas y por la barra libre que todos ustedes han dado a la competencia desleal de productos extranjeros. La gente esforzada del campo no llega a fin de mes, señor Aragonès, señor Illa, tienen que tirar sus productos y ustedes no hacen nada para evitarlo. Y parece que no tienen ni un solo plan para la gente del campo y de la mar. En su afán por salvar el mundo, ustedes están acabando con el que siempre hemos conocido.

Sobre la educación podríamos hablar también. Tampoco va a mejorar con su Gobierno, señor Illa, porque usted parece que quiere seguirse guiando por los dos principios rectores de la última década, imposición y adoctrinamiento. ¿Va a garantizar usted la libertad en la educación que podamos escoger los padres? ¿Va a terminar con la exclusión del español en las aulas y el acoso a las familias en los centros? ¿Va a devolver a la escuela su labor de transmisión de conocimientos en lugar de transmisión de ideología? Ya le digo yo que no. Estamos convencidos que todo va a seguir igual y que la educación en Cataluña continuará perdiendo nivel, como alertaron las últimas pruebas PISA. Y le reconozco que es un auténtico drama.

Sus decisiones políticas, su fanatismo y su ceguera tienen consecuencias no solo en las generaciones presentes sino, sobre todo, señor Illa, en las futuras. En las futuras generaciones de catalanes a las que están arrebatando las oportunidades. La exclusión del español en las aulas es un gravísimo error que le exijo y le pido que rectifique para no seguir perseverando en el error del separatismo y que usted parece que quiere seguir impulsando con la nueva *conselleria* que ha anunciado de la lengua. La entrada de activistas políticos, sí, en los colegios, que vulneran el derecho de los

padres, señor Illa, a educar a sus hijos en libertad y que atenta gravemente contra la inocencia y la infancia de los menores.

Los colegios, señor Illa, para aprender. Los institutos para formarse, como las universidades. Frente a su rodillo ideológico, que seguramente comparte con los comunes y con Esquerra Republicana, nosotros siempre vamos a defender un modelo donde se fundamente en el conocimiento, en el esfuerzo, en el sacrificio, en el mérito, como piedra angular del sistema educativo de Cataluña.

Díganos cuál es su modelo, señor Illa. Ni este candidato ni ningún otro salido de esta gran alianza, como saben, va a contar con nuestro voto favorable. Nuestros modelos de Cataluña, se lo he desgranado en estos treinta minutos, son radicalmente opuestos. Los caminos del Partido Socialista y de Esquerra Republicana se unieron hace mucho. Usted lo decidió hace muchos años y este, como le he dicho, es un gran acuerdo y es una gran prueba más.

No es tiempo de alegría, no es tiempo de esperanza, porque sea un candidato del Partido Socialista y no uno de Junts quien vaya a estar al frente de la Generalitat no es un motivo de esperanza, como he dicho, ni de alegría. Fue con el primer tripartito, quiero recordar, con el que se sentaron las bases para todo lo que vino después. Fue un presidente del PSC el que inició el camino de ruptura y división, que luego otros aprovecharon para llevar a una situación límite. Fue el Partido Socialista, como ha sido siempre el señor Illa, el principal aliado del separatismo.

Seremos, señor Illa, en esta cámara, en las calles y en los tribunales, si hace falta, la fuerza de oposición a todas sus políticas y a todos sus desvaríos. Sin miedo a sus ataques, sin miedo a sus descalificaciones, sin temor a la censura, porque a nosotros, sí, nos mueve el amor por Cataluña. Nos mueve el deseo de ofrecer un futuro mejor para las generaciones de catalanes.

Y ya le aseguro que no habrá ninguna mordaza en este Parlament, ni de ningún Gobierno de la Generalitat de Cataluña que pueda callar la determinación y la esperanza de esta formación política, de los principios que nos mueven y el amor, como le he dicho, a Cataluña y a nuestra patria.

Moltes gràcies i molt bona tarda.

El president

Abans de passar-li la paraula al candidat, voldria compartir amb vostès que aquesta és una legislatura que tindrà recorregut i hi ha determinats discursos que fan associacions absolutament inacceptables. Discursos que tenen elements d'incursió en l'àmbit de l'odi i la vulneració de la dignitat humana. I això no només passa a Catalunya, sinó que passa en el context d'Europa. Des de la Mesa n'hem estat parlant per veure quin és el millor mecanisme per poder-hi fer front.

Nosaltres, al principi d'aquesta legislatura vam tenir una visita del Parlament de Baden-Württemberg. Aquell Parlament també afronta expressions d'extremisme, d'extrema dreta com les que tenim aquí. I hem decidit, des de la Mesa, començar a explorar mecanismes de treball similars als que fa aquell Parlament. Vol dir que els discursos d'odi s'han d'expressar sense cap mena de límit? No. El nostre plantejament és que, després de les intervencions, es pugui menar els discursos a la Comissió de l'Estatut del Diputat per veure en quins termes s'estan plantejant. Però això és un element que haurem de ser capaços de treballar plegats. I, per tant, he volgut plantejar-ho en aquests termes amb relació a allò que la Mesa està treballant.

Darrera reflexió. El Tribunal de Drets Humans d'Estrasburg incorpora la llibertat d'expressió com un element absolutament prioritari que s'ha d'expressar en un Parlament, independentment que les intervencions ofenguin, xoquin o arribin fins i tot a pertorbar. Haurem de ser capaços de ponderar tots aquests elements. No és una qüestió de gestió fàcil, però hi ha un element que és fonamental i que és un element que compartim la Mesa d'aquest Parlament, que és el respecte als drets hu-

mans, a la dignitat humana, sobre qualsevol altra qüestió. I que aquesta llibertat d'expressió que es garantirà sempre, en aquest Ple no pot quedar impune amb relació a determinades reflexions.

Dit això, el senyor Alejandro Fernández em demana la paraula. Per què em demana la paraula?

Alejandro Fernández Álvarez

Sí, para valorar su aseveración, que me parece tremendamente interesante. Cuando usted escuche en este Pleno que los que no piensa como usted...

El president

Però és que..., li he demanat per què em demana concretament..., no per valorar la intervenció que he fet, si us plau.

Alejandro Fernández Álvarez

No, li he dit amb tota la concreció, per valorar el seu interessant discurs. (*Forta remor de veus.*)

El president

No, no, però és que no té... Faci referència a un article concret del Reglament i aleshores jo li donaré la intervenció.

Alejandro Fernández Álvarez

Però de debò ha d'apellar, després de la valoració tan filosòfica que fa..., ha d'anar al Reglament?

El president

Sí, rotundament. Tinc aquesta potestat.

Alejandro Fernández Álvarez

No, perquè vostè no compleix el Reglament.

El president

Tinc aquesta potestat, no té..., si no em diu en virtut de quin article em demana la paraula... Senyor Fernández, digui'm en virtut de quin article em demana la paraula i l'hi donaré.

Alejandro Fernández Álvarez

Per observança del Reglament.

El president

No, escolti, no és el concepte. No té la paraula.

Alejandro Fernández Álvarez

No passa res...

El president

Senyor Fernández, no té la paraula. Tindrem la possibilitat de parlar-ne més sovint. No té la paraula.

Alejandro Fernández Álvarez

Era un debat interessant i no el vol...

El president

No té la paraula, molt bé.

El diputat Garriga em demana la paraula. Per què me la demana?

Joan Garriga Doménech

(*Forta remor de veus.*) Li demano la paraula en virtut de l'article 39, que és el que estableix les funcions del president, que ha de ser amb neutralitat i per demanar-li si per discurs d'odi s'entén l'odi a Espanya del separatisme.

El president

Continuem el Ple. Té la paraula el candidat a la investidura, el senyor Salvador Illa, sense límit de temps.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Moltes gràcies, senyor president. Quatre coses molt breus. Primera, vostès, senyor Garriga, també són mereixedors de la cortesia parlamentària, però prou. Res més. Cap diàleg amb vostès, cap. Ho he dit a l'inici de la intervenció i ho reitero ara.

Dos, governaré també per als seus votants. El meu Govern serà un govern de tot-hom, també dels seus votants.

Tres, l'eix central, l'essència del meu Govern, el fonament del meu Govern, allò més important del meu Govern, serà desplegar polítiques per desmuntar un a un, sistemàticament, metòdicament, els seus discursos d'odi (*aplaudiments*) i per aplicar polítiques de progrés.

Quart, hi ha un discurs de l'esperança. I miri, Karl Popper deia que si volem una societat tolerant cal ser intolerants amb la intolerància. Doncs això.

El president

Té la paraula el diputat Garriga per un període d'un minut. (*Pausa.*) Perdoni, per un temps d'un minut, no un període, un temps.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Senyor president, està comptant el temps i no he començat. Agrairia que fos un minut de veritat.

Usted iba a decir cuatro cosas, señor Illa, y yo, una. Me voy a centrar en que usted ha dicho que va a aplicar políticas para desmontar nuestros discursos de odio. Empiece por desmontar la realidad de las cárceles y de la situación de inseguridad en Cataluña.

Balance de criminalidad de los Mossos d'Esquadra 2023. El 35,5 por ciento, solo detenidos de nacionalidad española. Le voy a dar más datos, señor Illa, el 81,8 por ciento de los hechos delictivos de 2023 en espacios públicos cometidos por extranjeros. Las cárceles catalanas, con una población reclusa superior al cincuenta por ciento de extranjeros. ¿Eso es discurso del odio? ¿Eso es realidad a la cual ustedes han condenado a los catalanes?

Empiece por desmontar estos datos oficiales, por solucionar los problemas de los catalanes y luego, si eso, sigue alimentando la gran mentira del odio y de la extrema derecha, pero solucione la seguridad de los catalanes.

El president

El candidat a la presidència de la Generalitat no vol intervenir més en aquest torn i, per tant, a continuació té la paraula la senyora Jéssica Albiach Satorres, en nom del Grup Parlamentari Comuns.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bona tarda a totes i a tots. Jo voldria començar la meua intervenció d'avui com crec que no pot ser d'una altra manera i és que dient que per culpa d'elements del poder judicial que s'han emancipat de la societat i de la democràcia estem celebrant aquest Ple en una situació d'excepcionalitat, en una situació d'anomalia democràtica. És una anomalia que el Tribunal Suprem no respecte la llei d'amnistia que ha estat aprovada pel Congrés dels Diputats perquè, a més, la està interpretant buidant-la de contingut.

I vull ser clara: Carles Puigdemont hauria de poder tornar sense risc de ser detingut. Perquè, a més, estem assistint al que són ingerències polítiques sota una disfressa jurídica. I justament per això, jo crec que és important que totes les forces democràtiques d'aquest Parlament treballem amb més força encara per la democratització i la regeneració de totes les institucions. I dit això, crec que també és important desta-

car, crec, que l'espectacle que estem vivint avui en aquest Parlament no el mereixen els catalans i les catalanes.

Crec que és preocupant i crec que l'única cosa que genera és desafecció política. I, sincerament, crec que les forces democràtiques no ens podem permetre que encara n'hi haja més desconfiança en les institucions, més degradació de la política i, per tant, crec que totes hauríem de fer un pensament.

I, sense més, ara ja passe a centrar-me en el que és el debat d'investidura que avui ens ocupa. I voldria començar amb dos agraïments. El primer agraïment és per als equips negociadors, el del PSC, però, evidentment, també i sobretot, per a l'equip negociador dels Comuns: la Candela López, el David Cid, el Lluís Mijoler, la Gemma Tarafa i l'Eloi Badia. Han sigut moltes reunions, molts documents, moltes energies i molts esforços, però crec que han fet una bona feina.

I, en segon lloc, volia fer un agraïment, també, que pot ser que a alguns els sorprenga, tal com han anat les coses els últims mesos, però que faig del tot convençuda i que faig de tot cor. És un agraïment al president Aragonès. Hem tingut les nostres discrepàncies, han estat discrepàncies sobretot en els últims temps, que han sigut sonades i conegudes. De vegades ens hem entès, d'altres no ha estat possible, però crec que ens hem de quedar amb la part positiva.

Han seguit més de tres anys de legislatura on hem treballat molts temes. A més, sap que veníem treballant ja abans que vostè fos president, i per això sí que voldria reconèixer, president, l'impuls al diàleg de la seua presidència. Vostè sempre ha reumat a favor de les solucions pel que fa a la gestió de Catalunya. És cert que en una situació que era complexa, que era complicada, i de vegades hem tingut més èxit, de vegades menys, no tanta, però sí que és cert que em consta que vostè tenia la millor voluntat i no només vostè sinó també la resta de consellers i de conselleres.

I la tercera cosa i, si m'ho permeten, aquest és un apunt una mica més personal. Els he de dir que sempre he trobat en el senyor Aragonès un senyor feminista, un home feminista. I això és una excepció, els puc dir, en un context masclista, paternalista, com el que és la política. Per això volia donar-te les gràcies... Me fico nerviosa i tot. *(L'oradorariu i aplaudiments.)* És veritat –és veritat.

Dit això, jo crec que no és cap sorpresa per a ningú si dic que avui els Comuns votarem que sí, però sí que m'agradaria aprofitar aquesta intervenció per explicar què significa aquest sí dels Comuns, bàsicament perquè no vull que ningú se porti a engany, perquè no vull que se generin equívocs.

Nosaltres entenem aquest sí no com una finalitat en si mateixa, sinó com una estació enmig del camí, com una manera d'estar en el mentrestant, on volem, evidentment, influència política, tindre impacte en les polítiques que se posen en marxa en el país, perquè nosaltres mai ens desentenem de la quotidianitat ni dels problemes de la ciutadania. I tot això mentre treballem, mentre ens esforcem per aquest horitzó, que és el postcapitalista, que és el que nosaltres volem.

I, en aquest sentit, sí que els he de dir, nosaltres veiem que aquest acord és una oportunitat perquè Catalunya pugui avançar en resoldre reptes quotidians que té la ciutadania, que són greus i que són molts.

També els ho dic, nosaltres ens prenem aquest acord amb totes les precaucions i posant tots els mecanismes que tenim al nostre abast per al seu compliment.

També els he de dir que estem orgulloses, estem orgulloses de tot el que hem aconseguit en aquesta negociació. I també els he de dir que, alhora, som molt conscients que hi ha temes importants que s'han quedat fora de l'acord, senzillament perquè no hem arribat a un punt comú.

I aquí nosaltres som sinceres, som clares: en els temes en els quals no hem arribat a un acord ens trobaran fent oposició. Una oposició ferma, una oposició contundent, dins i fora de la institució.

A més, també sabem que n'hi ha certs temes que, si no hi hagués un acord amb nosaltres, doncs no hi serien. I també d'altres que no hi serien, com a mínim,

amb la mateixa contundència. Estic pensant en totes les mesures d'habitatge que després els explicaré.

I també tenim clar que si aquest acord es compleix, i que, com he dit, treballarem perquè així siga, pot representar un abans i un després. Un abans i un després en l'accés a l'habitatge, un abans i un després en l'enfortiment de l'estat del benestar, i també en les eines per fer front a la crisi ecosocial que patim. Perquè no poder accedir a un sostre digne, a un preu assequible, que el metge no et pugui atendre en deu o quinze dies, o tindre ansietat i no poder accedir a un psicòleg perquè no n'hi han en la sanitat pública, o perquè no te'l pots pagar, no és un problema individual. És un problema de país. És un dolor col·lectiu que s'ha de polititzar per poder solucionar-lo, i per això som aquí, per trencar l'aïllament que ens imposa aquest sistema neoliberal que, com diu la Yayo Herrero, està en guerra amb la vida. I per això nosaltres treballarem per posar la vida i les persones al centre de les decisions polítiques.

En tot aquest temps, a més, nosaltres hem demostrat que sabem dir que sí a tot allò que pensem que és positiu per a Catalunya i que també sabem dir que no quan ens proposen un pacte que va en la línia que considerem que és equivocada. I també som aquelles que, quan signem un acord, pensem que allò signat és sagrat. Així ens ho prenem. Nosaltres complim, hem demostrat que tenim paraula i esperem i exigim el mateix de l'altra part.

Mirin, el passat 12 de maig, la ciutadania de Catalunya, què és el que va votar? Doncs va votar diàleg, va votar negociació i va votar acord; si no, hauria votat una majoria absoluta, i això no ha passat.

Per tant, nosaltres, enfrontem aquesta negociació com sempre ho fem: veient que cada negociació és una oportunitat. Cada negociació amb nosaltres és una oportunitat per poder impulsar, per poder posar en marxa mesures d'esquerres, ecologistes i a favor de la vida i de Catalunya. Així és com hem treballat aquest acord. Hem agafat el nostre model de país, un model de país just, verd, solidari, social, feminista, hem prioritzat aquelles mesures que pensem que són més urgents per als catalans i les catalanes, les hem negociat i les hem plasmat en un acord. Això és senzillament el que hem fet.

Perquè, a més, totes i cadascuna de les decisions que els Comuns prenem només tenen un únic objectiu, que és que el noranta-nou per cent dels catalans i les catalanes visquen millor. I viure millor vol dir viure amb més tranquil·litat, amb més oportunitats, amb més certeses i amb més futur. Això és el que ens mou, i per això estem en política.

Perquè, a més, la democràcia, quan no fa èmfasi en la igualtat, com diu el company Joan Subirats, queda circumscrita, senzillament, a un procés de selecció periòdica de les elits dirigents, i aquest no és el nostre model. Això se'ns queda molt curt. L'exercici de la democràcia ha d'estar directament vinculada a les condicions de vida dignes i, per tant, els poders públics han d'intervindre per a garantir-les.

Perquè avui Catalunya té importants mancances, té importants dèficits, socials, ecològics, econòmics i també en drets i en llibertats.

I en aquest últim sentit sí que vull remarcar, senyoria, que pels Comuns estan plenament vigents els acords que es van produir la passada legislatura en la Comissió d'Estudi del Model Policial. I per això treballarem, perquè aquestes mesures que estan basades en les recomanacions d'organismes internacionals que suposen un gran pas en la modernització dels mecanismes de rendició de comptes dels cosos policials i que també ens situa a prop de països que són referents, com el Regne Unit, continuen posant-se en marxa.

Perquè, com deia abans, les mancances, les necessitats, els dèficits que tenim al nostre país són molts i són greus.

Tenim una de les edats d'emancipació més altes d'Europa. Estem a la cua d'Espanya en la implantació de renovables.

Tenim bosses de pobresa que són estructurals i que creixen cada dia. Les taxes de pobresa infantil són insuportables en un país que es diu «democràcia del

segle XXI». Hi ha més d'un tretze per cent de treballadors i de treballadores que, malgrat tindre una feina, o dues o tres, són pobres.

La turisticació del nostre territori està portant al trinxament de la terra, a l'esgotament dels recursos, a la precarització de la nostra gent, al maltractament de les pageses i dels ramaders i ens està imposant un model productiu que, lluny de fer-nos resilients, és injust i ens porta a una situació de feblesa.

Però és que, a més, patim una forta crisi educativa que ens allunya de la igualtat d'oportunitats. Tenim llistes d'espera que són eternes en sanitat i falten recursos per fer front a les violències masclistes. I podria seguir, perquè, hi torne a insistir, les necessitats són moltes i són greus.

I per això nosaltres en la negociació vam plantejar tres focus d'actuació, i sempre des d'una perspectiva feminista i antiracista. El primer que vam dir va ser: lluita contra la desigualtat que ens està trencant com a país. El segon: volem eixamplar l'estat del benestar, no només a la defensiva davant d'aquells que el volen empetitir i, a més, fer-lo excloent, sinó a l'ofensiva, com a patrimoni de les lluites de les classes populars i també inclusiu, perquè no hi ha ciutadans ni ciutadanes de primera o de segona. I, en tercer lloc, entenem també que la lluita social i nacional van de la mà i que aquí és imprescindible la promoció de la llengua, un finançament propi i just i també entendre que el catalanisme popular és l'eix vertebrador del nostre país, que ha de guiar les nostres accions, sobretot també conscients del moment en el que vivim, que és el d'una forta crisi ecosocial, que és el major repte civilitzatori a què ens enfrontem.

I a partir d'aquí, sí que voldria destacar algunes de les mesures que hem signat en el nostre acord. Com ja sabeu, parlar del model de país dels Comuns és posar l'accés, el dret a l'habitatge al centre de les polítiques públiques. En aquesta legislatura ha d'haver-hi un abans i un després en les polítiques d'habitatge, perquè ara mateix l'accés a un sostre digne ja no és només un factor de desigualtat, com vostè deia, senyor Illa, ja no és només factor de desigualtat, és que és directament factor de pobresa.

I això no és una casualitat. Això és fruit d'un model extractivista que converteix els drets en una mercaderia que enriqueix uns pocs, que empobreix la majoria i, sobretot, veient amb la passivitat i moltes vegades amb la complicitat directa dels poders públics.

Sap el Partit Socialista que aquesta ha estat la nostra màxima prioritat en les negociacions i, per tant, també serà màxima la nostra determinació per exigir el seu compliment.

Sobre el parc públic d'habitatge, doncs sabem vostès que hem acordat la construcció de cinquanta mil pisos nous de lloguer social fins al 2030 i, d'aquests, quinze mil han de ser de l'Incasòl, han de vindre de l'Incasòl, que l'hem de convertir en la gran immobiliària de lloguer públic de Catalunya.

I no només això, també s'enfortirà amb recursos i amb canvis normatius la capacitat de la Generalitat per comprar habitatges per tanteig i retracte, per poder posar les llistes d'emergència a zero. Perquè, ara mateix, tenim 2.500 famílies que es passen mesos, fins i tot anys, esperant a tindre un habitatge de lloguer social digne. I moltes d'aquestes famílies són famílies, són dones amb fills i filles, víctimes de les violències masclistes, que ni tan sols poden començar el seu procés de reparació.

I per això hem acordat destinar, com a mínim, 350 milions d'euros en quatre anys per comprar cinc mil habitatges i posar-los a disposició de la bossa de lloguer social per emergència residencial.

A més, també posem en marxa un servei d'intervenció en processos de pèrdua de l'habitatge habitual. Per què? Perquè no pot ser que, davant d'un desnonament, l'única presència del Govern de la Generalitat siguin els Mossos d'Esquadra. A aquestes persones, aquestes famílies se les ha d'acompanyar en tot moment i, sobretot, se'ls ha d'oferir una alternativa residencial.

Pel que fa a la regulació dels lloguers, totes sabem que al Partit Socialista li costa molt –molt– fer normes que posen límits a l'especulació i als abusos immobiliaris; ho hem vist. Però un acord d'investidura amb nosaltres havia d'incloure sí o sí mesures valentes per posar-hi fre.

I per això, què és el que hem acordat? Doncs sobre la regulació dels preus de lloguer, és cert que tenim la llei aprovada, que tenim les zones tensionades aprovades, tenim l'índex de referència, tenim la llei en vigor, que això no passa a altres llocs de l'Estat, però què és el que falta? Doncs falta un règim sancionador. Un règim sancionador fort per evitar els fraus. I per això el nostre acord inclou l'aprovació immediata d'un règim sancionador.

I encara anem més enllà. Hem acordat amb el PSC modificar la LAU, la *ley de arrendamientos urbanos*. Per a què? Doncs, abans que acabi l'any, s'han d'equiparar els lloguers dels habitatges d'ús residencial amb els lloguers de temporada.

Un altre aspecte que també és clau és la reducció dels habitatges d'ús turístic. Sabeu que ara mateix hi ha un decret en vigor que preveu el tancament de cent mil pisos turístics i la seua reducció a tot Catalunya, però també que hi havia un acord entre el PSC i Esquerra Republicana per modificar aquest decret perquè alguns ajuntaments poguessin seguir augmentant els pisos turístics.

Doncs bé, gràcies al nostre acord, aquest decret es quedarà tal qual, es quedarà com està i, per tant, no hi haurà barra lliure de pisos turístics enlloc a Catalunya. No hi haurà excepcions.

I, finalment, altres tres punts en matèria d'habitatge. Hem acordat un mecanisme legal que permetrà prorrogar la protecció oficial d'aquells habitatges que estan a punt de perdre-la. Són milers de pisos que no passaran al lliure mercat.

També hem pactat aprovar ja el registre de grans tenidors, que en dos anys –els ho he de dir– el Govern no ha fet.

I també un reglament d'habitatges buits per mobilitzar-los i que es posen en lloguer social.

I, per acabar, la rehabilitació. Desplegar d'una vegada per totes la llei de barris verds. Això permetrà la rehabilitació de 150.000 habitatges a tot Catalunya, perquè saben vostès que tenim barris sencers que s'estan ensorrant.

Com veuen, vam dir que aquesta havia de ser la legislatura de l'habitatge i aquest acord ho garanteix. Però, senyor Illa, no és només un tema d'un acord, s'ha de desplegar, i sobretot també li fem un prec: s'ha de desplegar de la mà de les entitats en defensa de l'habitatge de Catalunya. Estem parlant d'un tema de país, d'un gran problema de país. Les entitats, els moviments socials en defensa de l'habitatge, són les que més coneixen la realitat de prop i, per tant, s'ha de comptar amb totes elles.

En educació. L'educació pública és la millor eina que té un país per garantir un present just i un futur pròsper, amb una ciutadania crítica i lliure. I per això, algunes de les mesures que tenim al nostre acord. Arribar al sis per cent del PIB en educació aquesta legislatura i agilitzar els mecanismes per la incorporació de l'escola concertada a la pública. Recuperar la sisena hora a l'escola pública, sempre amb concertació social. Impulsar la gratuïtat del menjador escolar i les activitats extraescolars, començant per les zones que estan més vulnerabilitzades, a més de complir amb la declaració de Calonge, que van subscriure tots els rectors i les rectores de les universitats públiques, amb un pressupost de 1.500 milions d'euros, la gratuïtat del 0-3 i l'impuls que necessita la nostra formació professional.

En sanitat. Si parlem de sanitat, els reptes són moltíssims, però voldria destacar tres punts de l'acord. El primer és garantir la visita mèdica a l'atenció primària en quaranta-vuit hores des que demanes cita.

El segon és desplegar d'una vegada ja per totes el dentista públic, que va ser aprovat no en aquesta passada legislatura, sinó en l'anterior.

I, en tercer lloc, la creació d'un servei de psicòleg gratuït, sense cita prèvia, que està pensat, principalment, per a joves i per a adolescents, a tots els municipis de més de cinquanta mil habitants i a les capitals de comarca.

Pel que fa als drets socials. Estem parlant d'avenços tan importants com la creació de sis mil places noves residencials, centres de dia i atenció domiciliària. Un pla de xoc directament per fer front a la pobresa, posant especial atenció a la pobresa infantil i reformar la llei de renda garantida. Per a què? Doncs per a facilitar el seu accés i per fer-la compatible amb l'ingrés mínim vital.

I per acabar, la transició ecològica justa. El repte al que hem de fer front, principalment, és la necessitat d'un canvi de model productiu aplicant criteris de planificació ecològica, perquè el neoliberalisme no està mort, però és cert que està morint. La combinació de la crisi financera, les retallades del 2010, la covid, l'escalada bèl·lica dels últims anys i la crisi climàtica han suposat un retorn a l'arena política de l'Estat. El neoliberalisme estem veient que està mutant el neoestatisme i les diferents ideologies el que estan fent és disputant a veure qui guanya i, sobretot, per a què. Aquesta és la clau. Avui en dia l'extrema dreta, la dreta, ja no reneguen dels poders públics de l'Estat; avui el que existeix és una disputa per veure qui controla aquests poders públics. Ells ja no volen acabar amb l'Estat, el que volen és controlar-lo per fer avançar els seus projectes d'odi i de desigualtat.

I és en aquest sentit que apostar per la planificació ecològica implica una transició ecològica justa, on els esforços no recaiguen sobre les esquenes dels de sempre, generant més desigualtat. Això no és res més que l'aliança entre la seguretat econòmica i la seguretat climàtica. És l'acord entre la necessitat de descarbonitzar el món i el desig d'un canvi per una vida millor.

I això també passa per acceptar la nostra dependència de l'entorn natural o, el que és el mateix, entendre, assumir, que som interdependents però que també som ecodependents.

Per tant, apostar per la planificació ecològica implica pensar què volem i què no volem per a Catalunya. Catalunya ha de saber dir que sí a tot allò que la faça avançar, però també ha de saber dir que no i plantar-se a tot allò que l'encadena al passat.

I és en aquest sentit que sí que vull destacar que amb el nostre acord Catalunya no serà Las Vegas de la Mediterrània, no hi haurà macrocasinos com el Hard Rock, perquè hem eliminat la reducció de la fiscalitat del xoc.

I també vull dir-los que apostarem per l'orbital ferroviària, pel tren, i no es construirà el quart cinturó fins a Granollers. A més a més, s'impulsarà un pacte per a un nou model turístic, que entre altres coses el que ha de fer és reduir el nombre de creuers i el nombre de creueristes.

I si parlem també de planificació ecològica, de transició ecològica justa, amb el PSC tenim diversos punts de desacord en molts temes, però en aquest també en especial, i n'hi ha un d'important, com és l'aeroport del Prat i la voluntat del PSC d'ampliar l'aeroport del Prat. Sap, senyor Illa, que aquí ens trobarà fent oposició, una oposició ferma, clara, sincera, directa, decidida, dins i fora de la institució.

Amb la ciutadania organitzada ho vam aturar una vegada, i també intentarem aturar-ho totes les vegades que facen falta, perquè estem parlant d'increment d'emissions, de destrucció d'espais naturals, d'un model econòmic que està basat en la precarietat. Per nosaltres, això no té ni peus ni cap. I, per tant, ens hi seguirem oposant fins que acaben descartant aquesta ampliació.

I segueixo. Evidentment, en el nostre acord també tenim diversos punts que ens permeten avançar cap al país de trens que volem ser; estic pensant des de la rodalia de Lleida al tren tram al Camp de Tarragona o a la Costa Brava, l'impuls de les comunitats energètiques, el conservatori del litoral o un pacte nacional sobre l'aigua sota els principis de la nova cultura de l'aigua, entre altres coses, per a garantir els cabals ecològics de les conques fluvials, el futur del delta de l'Ebre i el compliment del compromís del Ter.

I, finalment, el sistema ha de ser predistributiu i ha de ser redistributiu, i per això, sí, cal un sistema fiscal més just i més progressiu, on pague més qui més guanya, qui més té, qui més hereta, qui més contamina. No som, ni serem, ni volem ser-ho el Madrid d'Ayuso, ni tampoc l'Andorra del sud, que tant li agradaria, doncs, a Junts per Catalunya.

Deia Manuel Vázquez Montalbán que el catalanisme va sobreviure com a substrat ideològic a l'esquerra catalana no per una raó tàctica dictada per les estratègies, sinó com a expressió de la nació real, la formada per la ciutadania realment existent i no per un imaginari de ciutadania a la mida d'una nació ideal dictada per la història i per una voluntat essencialista. I és en aquest sentit que el catalanisme esdevé sentiment en la mesura en la que reconeix i valora l'existència d'uns ciutadans que viuen uns problemes i que tenen unes necessitats.

I el catalanisme esdevé sentiment de comunitat quan dona resposta i oportunitats, un per un, a tots els seus ciutadans i ciutadanes. I per a poder fer-ho, per donar resposta a estes necessitats, sí, cal un nou sistema de finançament; un nou sistema de finançament just i propi que ha de respondre al principi d'ordinalitat i que, alhora, ha de ser solidari amb una Espanya federal i plurinacional. Un nou sistema de finançament on no es tracta només de tindre les claus de la caixa, també es tracta de decidir com volem que siga aquesta caixa i de si està a favor de les majories o només en benefici d'una minoria. Un nou sistema de finançament que ha de servir, evidentment, per eixamplar i desmercantilitzar el nostre estat de benestar que també és el nostre autogovern. Un nou sistema de finançament que és una oportunitat per a totes les comunitats que ara mateix estan infrafinançades i que tenen els seus serveis públics al límit, per acabar d'una vegada per totes amb la veritable insolidaritat fiscal que és la que practica el Partit Popular, ja siga a Madrid, ja siga a Andalusia, que se dedica a rebaixar i eliminar els impostos als més rics i alhora demana a la resta de comunitats i a l'Estat que se'ls paguen.

I vaig acabant. Crec sincerament que la millor manera de lluitar contra la desafecció que impera, de refer la confiança en allò públic, no és una altra que tindrà unes institucions sòlides, fortes, obertes, permeables, que tinguin capacitat d'anticipar-se. Unes institucions que han de donar seguretat a la ciutadania en polítiques públiques, que no només es dediquen a reparar, sinó que sobretot es dediquen a preparar. Unes institucions que demostrin que som una comunitat que ens cuidem i que no deixem caure el del costat.

Senyor Illa, el sí dels Comuns és un sí a l'acord que hem signat, tant o tan poc, segons es mire. I aquí em permetran que sí que faça una proposta, però és una proposta dels diputats i les diputades d'Esquerra Republicana. Nosaltres defensarem el nostre acord, on siga, evidentment, però també defensarem el seu acord, davant de qui calgui i on calgui. I ens agradaria, ens alegraria que fos recíproc. Estic convençuda que som més fortes i que ens va millor quan col·laborem. Sempre ho he pensat i, com a mínim, els Comuns treballem en aquesta línia.

I ara sí que acabe de veritat. Senyor Illa, tenim un acord, un acord que és ambiciós. Nosaltres hem dit que per nosaltres allò que està signat és sagrat. Esperem que per vostès també, bàsicament, perquè, si no el compleixen, qui perd és Catalunya. Sort i encerts.

Gràcies. (*Aplaudiments.*)

El president

Tot seguit té la paraula per respondre el diputat senyor Salvador Illa. Sense límit de temps.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyora Albiach. Cortesia, respecte personal i polític, però sobretot agraïment; agraïment per la feina feta conjuntament durant aquestes vuit setmanes pels equips negociadors de la seva formació política i de la formació política que jo represento per travar un acord d'investidura

—no de legislatura, en soc conscient—, que és la millor rèplica que jo li puc fer, les tretze pàgines que resumeixen el fruit d'aquest treball que hem fet amb vostès. Complirem íntegrament l'acord. Jo ho faig meu. Som una força política seriosa i quan arribem a un acord el portem a terme. Per tant, tingui la garantia, i poso el temps per testimoni, de que allò que hem acordat ho portarem a la pràctica; ho complirem.

Entenc les precaucions; entenc, en fi, el seu to de dir «anem a veure com van les coses», però jo vull dir que la voluntat meva i del meu grup és de donar acompanyament íntegre a allò que hem acordat.

I ho hem fet dues formacions polítiques que compartim moltes coses. La més important, uns valors d'esquerra, a vegades amb mètodes diferents per assolir les fites, però que també tenim discrepàncies i projectes polítics diferents, i per això som dues formacions polítiques que concorren per separat a les eleccions.

Però el mèrit justament és aquest, que amb projectes polítics diferents, en un context com el que tenim en aquest moment, siguem capaços de fer un exercici de política útil, de fer un exercici de política constructiva i d'arribar a acords. No hi ha altra manera de fer política, o almenys jo no la conec. No hi ha altra manera de fer política que aquesta, que seure, que contrastar, escoltant el que han dit els ciutadans dipositant el seu vot a les urnes i, a partir d'aquí, travar acords, que, coincideixo amb vostè, són bons per a Catalunya.

Vostè ha destacat les polítiques d'habitatge, m'ha fet un prec, que ja li dic que accepto, de poder-les portar a la pràctica, comptant amb aquelles entitats de la societat civil que tenen més sensibilitat en aquest problema. Així ho farem.

I és veritat que han posat molt d'èmfasi en l'acord en totes les polítiques d'habitatge. De fet, tampoc era res nou per nosaltres, en el sentit que és un dels assumptes que vostès n'han fet eix central de la seva actuació política. Crec que és un bon acord, crec que marca un abans i un després i crec que l'habitatge, no només a Catalunya, no només a Espanya, sinó al conjunt d'Europa o a bona part d'Europa, està sent un dels problemes més punyents. Vostè ha dit que no és només un factor de desigualtat, sinó que és un factor de pobresa, i hi estic d'acord. Per tant, s'han de prendre mesures en diferents àmbits, estan recollides a l'acord que hem signat i les desplegarem i les anirem avaluant conjuntament amb vostès i amb aquells grups de la cambra que vulguin participar en l'avaluació per verificar-ne el seu èxit i, si fos el cas, ampliar-les, millorar-les o enfortir-les.

És veritat que també han posat molt d'èmfasi vostès en polítiques mediambientals, també és un dels trets característics de la seva proposta política. Aquí tenim molta feina. S'ha avançat, però queda moltíssima feina per fer en matèria d'energies renovables. Hem acordat també —no només amb vostès, també amb Esquerra Republicana— una fiscalitat d'esquerres. Jo, ho saben vostès, que poso bastant també èmfasi en totes les meves intervencions en la necessitat de generar prosperitat i en l'economia de mercat com el mecanisme que fins ara almenys s'ha demostrat més òptim per poder generar prosperitat, però també en distribuir aquesta prosperitat, ja ho he dit, si més no per raons estrictament econòmiques de funcionament de l'economia. I això només es fa amb unes polítiques fiscals distributives. I aquí, des de les formacions polítiques que compartim valors d'esquerra, ens hi hem posat d'acord i també ho portarem a terme i ho explicarem, i acceptarem que hi hagi persones que ho vegin diferent i estarem encantats de poder-ho debatre i de poder-ho discutir.

Crec que és rellevant que en els debats que tinguem en aquest Parlament parlem de pobresa, perquè n'hi ha, a Catalunya. Vostè s'hi ha referit a la seva intervenció. I no ho hem d'oblidar, de parlar de generar prosperitat, del món universitari, del món acadèmic, del talent, de la sanitat..., també de la pobresa. Potser és un dels termòmetres morals més obvis de la nostra societat. I, per tant, han de saber, aquelles persones que passen per situacions complicades, que les institucions públiques, que el Govern de Catalunya té això present i intentarà d'una forma sinèrgica, no és només una política concreta, és un conjunt de polítiques..., intentarà resoldre aquestes qüestions.

Jo li agraeixo que vostè hagi suscitat també aquesta qüestió en el seu debat, que hagi parlat de salaris dignes, efectivament. La gent ha de poder tenir una feina, una feina ben pagada, digna, que li permeti viure en condicions, també en correlació amb el seu esforç, amb la seva capacitat de millora, amb la seva capacitat de produir, però que hi hagi un salari digne que permeti unes condicions de vida normals.

Ha parlat de la violència masclista, del feminisme, compartim aquests valors; ha tingut unes paraules d'elogi a l'actitud en aquest àmbit del president Aragonès, a les que jo també em vull sumar, perquè és veritat que ell n'ha fet, diguem-ne, no ostentació..., n'ha fet un dels trets de la seva presidència.

I ha parlat d'educació i sanitat. I també aquí ens hi trobarem. Crec que en aquests àmbits fora bo que, fins i tot, els acords es poguessin eixamplar, perquè són polítiques tan troncales, tan necessàries per a Catalunya, que requeriran una certa mirada llarga per poder-les resoldre i, per tant, una garantia de que almenys en allò substancial hi estem d'acord. A algunes de les coses que s'han iniciat en el Govern del president Aragonès hi donarem continuïtat, estan també recollides en els acords amb Esquerra Republicana.

Dues últimes consideracions. A mi m'agradaria que aquest viatge que iniciem avui tingués continuïtat. Per part nostra hi posarem tot l'esforç. És veritat que hi han coses en què no estem d'acord, vostè les ha mencionat. No és estrany tampoc que sigui així. Som formacions polítiques diferents i ha de formar part de la normalitat que ens ho puguem dir amb sinceritat i que cadascú pugui defensar allò que cregui més convenient per a Catalunya, però això no ens ha d'impedir fer un viatge conjunt que jo voldria que tingués continuïtat, que l'iniciem avui i que tingués continuïtat, i que estic segur, a més, que serà profitós per a Catalunya.

I també li vull agrair la seva menció especial inicial a la necessitat de preservar les institucions, perquè hi estic d'acord. No es pot transformar una societat si no hi han unes institucions, que són de tots –que són de tots. Que en alguns moments ens toca servir-les des del Govern, en altres moments ens toca servir-les construint alternatives des de l'oposició, en posicions diferents... Però les institucions..., sense institucions no es pot fer avançar, no es pot transformar, no es pot millorar, no es pot treballar per una societat. I, per tant, aprofito el seu comentari inicial per fer-lo meu i per estendre un prec al conjunt de la cambra, que és que tinguem tots molt present que les institucions són de tots i que sense institucions no podríem treballar pel bé de Catalunya, que és el que ens mou a tots.

Moltíssimes gràcies, senyora Albiach. (*Aplaudiments.*)

El president

Té la paraula la senyora Jéssica Albiach Satorres per un temps de vuit minuts.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Gràcies, senyor Illa. Sí, com deia, lo públic no és només lo institucional, però també és lo institucional.

Vostè ens donava les gràcies, i jo també se les done a vostè, però també crec que la millor manera d'agair és complir, i per això a nosaltres era important avui en aquest discurs deixar clar que el nostre sí no era un xec en blanc, perquè serem exigents des de demà mateix i, en aquest sentit, ens alegrem que vostè es comprometi i ens agafi el guant.

Com he dit, el vot a favor, el vot favorable, el sí dels Comuns és un sí a l'acord que hem signat, ni més ni menys, és un sí a fer d'aquesta legislatura del dret a l'habitatge, la legislatura que ens permeti avançar en educació i en sanitat públiques, que pose les bases per fer la transició ecològica justa que ens permeti fer front a la crisi ecosocial que patim, que aconseguim un finançament propi, just i solidari, que cuide i defense el català i que entenga que no hi ha avenç nacional, sense l'avenç social. Una legislatura on totes i cadascuna de les mesures que es posen en marxa tinguem perspectiva feminista i antiracista.

Jo, personalment, crec que el país es mereixia que fóssim capaces d'arribar a un acord, no a qualsevol acord, sinó a un bon acord, un acord que ens permeti donar resposta a les necessitats que ara mateix tenen els 8 milions de catalans i de catalanes. I estic satisfeta perquè el contingut de l'acord que hem signat és una oportunitat perquè el seu Govern li done resposta.

Crec, sincerament, que ara mateix Catalunya té una oportunitat per fer passes endavant. I dic això malgrat saber, perquè, a més, ho tenim present, que la nostra ambició transformadora va més enllà del seu programa electoral i del que li hem vist defensar habitualment. Però, tot i així, sí que pensem que és una oportunitat.

I sobre la confiança, que ara en parlàvem, la confiança entre els nostres grups s'anirà construint a mesura que el Govern, doncs, vaja complint. Aquesta és la lògica que guiarà la nostra acció durant aquesta legislatura.

I, a més, és l'esperit també amb el que entomarem les negociacions futures que vajan venint, perquè, tal com hem acordat, i a més vostè en el seu discurs d'aquest matí n'ha fet referència, s'ha compromès a treballar amb nosaltres, prioritàriament, tot allò que vulgui tirar endavant des del Govern amb nosaltres i, evidentment, també amb Esquerra Republicana.

I és important perquè jo crec que la majoria que avui donarà suport a la seva investidura és la majoria sobre la qual ha de pivotar tota la legislatura si realment volem fer avançar Catalunya.

És cert que hi haurà certs temes en què podem arribar a un acord de país, però sí que és important que la legislatura pivote sobre aquelles forces, doncs, que li donem suport en la investidura.

Poc més a dir. Sorts, encerts i que vagi bé. *(Alguns aplaudiments.)*

El president

El candidat no vol tornar a intervenir. I, per tant, ara li correspon al Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra i, en la seva representació, per un temps de trenta minuts, té la paraula la senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Bona tarda a tothom. Començarem la nostra intervenció igual que ho ha fet el candidat a la presidència: parlant del context en el qual celebrem aquest Ple.

I comencem fent una valoració de quin és el context internacional en el que ens trobem, perquè volem parlar de Palestina, òbviament, perquè fa tot just un mes transcendia l'esfereïdora xifra de 186.000 palestins morts com a conseqüència del genocidi israelià. Un vuit per cent de la població palestina, la majoria infants i dones. Un cop més, des d'aquí deixem palesa la nostra condemna davant d'aquest genocidi i rebutgem la complicitat de la comunitat internacional, amb menció especial al vergonyós paper de la Unió Europea, i reclamem que es posi fi d'una vegada a aquesta atrocitat.

Volem començar també parlant de l'auge global de la ultradreta, que cada cop actua de forma més descarada i descarnada. Totes hem vist les imatges de com ha actuat l'extrema dreta al Regne Unit, tot i que tampoc volem deixar d'esmentar com han respost els milers d'antifeixistes arreu del Regne Unit també.

Volem parlar de la situació d'emergència climàtica que ens està portant al col·lapse com a espècie, i no ho diem només les comunistes de la CUP, ho diu també l'estimat Eudald Carbonell, que també és comunista, però també és catedràtic i sap del que parla.

I tot plegat, bel·licisme, auge de l'extrema dreta i crisi climàtica estan relacionats i tenen una cosa en comú: són conseqüència d'un sistema capitalista que, sistemàticament, cíclicament, entra en crisi i que s'ha demostrat que ha fracassat en termes socials, ambientals i, fins i tot, econòmics.

I és evident que celebrem aquest Ple enmig d'un context repressiu al que, malauradament, estem acostumades, però que no deixa de ser sorprenent, tenint en compte

l'aprovació de la llei d'amnistia, una llei que, tot i que serveix per alleugerir el patiment de tots i totes les represaliades que se n'han pogut beneficiar, no compartim les valoracions triomfalistes que s'han estat fent, perquè la repressió continua i continuarà operant fins que no aconseguim el nostre alliberament social i nacional.

I celebrem aquest Ple, certament, mentre s'estan vulnerant drets civils i democràtics, però és que cada dia es vulneren drets civils i democràtics a l'Estat espanyol. Perquè la repressió, com la tortura, formen part de l'essència del règim del 78, que és com anomenem aquesta herència franquista, allò que el dictador va deixar *atado y bien atado*.

La repressió no va començar fa uns anys, com deia el senyor Batet. Tenim memòria, per exemple, recordem la ràtzia repressiva del 92, per posar només un exemple.

I evidentment que si parlem de repressió vigent i de vulneració de drets civils i democràtics, hem de parlar del president Puigdemont. Celebrem que avui hagi pogut tornar, després de tants anys, i reconeixem el seu paper, com el de totes les companyes que es van haver d'exiliar. Però no és normal que no hagi pogut assistir i seguir en aquest Ple. No és normal i no volem deixar de dir-ho.

I aprofitem també per agrair a totes les persones que avui l'han acompanyat amb la seva participació en l'acte institucional, algunes d'elles de l'esquerra independentista, que han estat atonyinades pels Mossos d'Esquadra mentre el senyor Illa parlava de conciliació. Han estat atonyinades pels mateixos Mossos d'Esquadra que han engabiat tot Catalunya en una operació inútil que sí que podríem considerar malversació.

Els mateixos Mossos d'Esquadra que, sota el control de governs independentistes, el d'ara en funcions però també el d'abans, han estat fent pinça amb l'Estat espanyol per represaliar-nos.

I si parlem de repressió, hem de parlar, evidentment, del president Puigdemont, però no només. Són més els companys i companyes que no poden beneficiar-se de la llei d'amnistia, com les companyes dels CDRs, represaliades amb l'esperpèntic muntatge policial, judicial i mediàtic conegut com a operació Judes, o l'Adri de Badalona, que els seus incansables mare i pare ens segueixen avui en el Ple. O hem de parlar de les companyes antifeixistes, sindicalistes o del mateix Pablo Hasél. Aquest és el context en el que celebrem aquest Ple per debatre la investidura del senyor Salvador Illa.

I som aquí després que la legislatura passada, precisament, servís per posar una catifa vermella al PSC perquè aquest assolís el Govern de la Generalitat. Perquè, és clar, quan un governa amb el programa d'un altre, millor votar l'original.

El més greu, però, respecte a la legislatura passada, és que havia de servir per avançar tant en clau social com en clau nacional, i vam desapropiar l'oportunitat. Havia de servir per aprovar una llei catalana per limitar el preu dels lloguers i fer-los indefinits. Havia de servir per recuperar pisos de la Sareb i destinar-los a lloguer social. Per impedir que els Mossos d'Esquadra continuïn fent fora de casa seva a la gent per no poder pagar un lloguer. Per dignificar condicions laborals dels treballadors públics, per construir la banca pública. Per garantir una moratòria de macroprojectes. Per blindar els nostres drets lingüístics davant l'ofensiva judicial contra la inversió lingüística, per posar uns pocs exemples.

I això requeria voluntat de transformació i valentia per plantar cara als poders econòmics i als seus privilegis. I això requeria exercir sobirania desplegant al màxim les nostres competències, però anant més enllà d'aquestes. I era possible, podríem haver-ho fet, perquè teníem una majoria independentista i una majoria d'esquerres dins d'aquesta majoria independentista.

I això ens hauria permès mostrar, precisament, la independència del nostre poble com el projecte més eficaç i més factible per millorar la vida de la majoria de la població catalana. Però no va ser possible, perquè tant Esquerra Republicana com Junts per Catalunya –des de dins del Govern, primer, i des de fora, després– van donar-li tota la centralitat al PSC.

Insistim, vam desaprofitar l'oportunitat de desplegar polítiques per avançar en clau social i nacional i la realitat social que tenim ara mateix és desastrosa.

Fa poc, fa unes poques setmanes, la Núria i la seva germana, de seixanta anys, es treien la vida al ser desnonades al seu pis de Barcelona, igual que va fer l'Àlex a Sabadell, de setanta anys. Dos casos colpidors, que no són casos aïllats, perquè només a Barcelona cada mes hi ha tres intents de suïcidi per part de persones que han de ser desnonades.

També volem parlar de la Rosa Maria, de vuitanta-tres anys i invident, que és una de les veïnes de les vuit finques del districte de Gràcia que han passat a mans d'un fons d'inversió que no vol renovar el contracte de lloguer dels inquilins i que, com els altres veïns i veïnes, serà desnonada.

I és que els desnonaments a Catalunya, lamentablement, formen part de la quotidianitat. Un desnonament cada hora de mitjana, igual que forma part de la quotidianitat que la gent cada vegada tingui més dificultats per poder pagar el lloguer, després que aquest s'hagi incrementat un vuitanta per cent de mitjana a les quatre capitals de província de Catalunya en l'última dècada.

Parlem de l'alimentació. El preu de l'oli, la carn, la fruita està pels núvols. I mentre cada vegada veiem més anuncis de la importància, els beneficis de menjar, és saludable, producte fresc i de proximitat, resulta que allò que menys ha pujat de preu són els productes processats. Què està menjant la gent amb menys poder adquisitiu? Doncs ja ho saben.

I el drama de la pobresa energètica sembla que només tingui lloc a l'hivern, potser perquè totes tenim al cap el cas de la Rosa, de vuitanta-un anys, que va morir a Reus en un incendi domèstic. Però saben quina és la realitat? Que una de cada cinc llars catalanes no pot mantenir una temperatura confortable ni a l'hivern ni, com ara, en ple estiu. Majoritàriament, llars on viuen les famílies més vulnerables, les llars monoparentals amb criatures o les llars on viu gent gran sola.

I tots –tots– els informes sobre la realitat social ens diuen que els darrers anys, la darrera dècada, la pobresa s'ha cronificat a Catalunya i que els pedaços que es posen en forma de polítiques socials des de les diferents administracions no serveixen.

I si analitzem la situació en la que es troben els serveis públics que ens haurien de fer de xarxa, la cosa està igual de preocupant.

Ja hem vist que la vulneració del dret a l'habitatge, menjar –o no tenir accés a una alimentació de qualitat– o patir pobresa energètica impacten en la salut. Són determinants socials de la salut i estan empitjorant la salut de la gent amb menys recursos.

Que l'esperança i la qualitat de vida depenen del codi postal d'una persona ho sap tothom, perquè, en comptes de practicar allò que es coneix com la salut des de totes les polítiques, el que es permet és fer negoci des de totes les polítiques. I allò que hauria de servir per guarir-nos, el nostre sistema sanitari, està més tensionat que mai. Amb la primària desmantellada; les urgències, permanentment saturades, i el personal, desbordat, exhaust i cremat.

Tenim la sanitat a l'UCI i el sistema educatiu no està massa millor. Malestar docent, que es plasma amb l'augment de les baixes laborals i amb serioses dificultats per trobar professorat d'algunes matèries com català, matemàtiques o informàtica. I cada cop hi ha més dificultats per garantir que la nostra sigui una escola inclusiva on els docents puguin atendre el conjunt de l'alumnat tal com necessita, perquè les ràtios són massa elevades i l'escola cada cop ha d'assumir més funcions.

I en relació amb la nostra llengua, greument amenaçada arreu dels Països Catalans, la ultradreta i el que no és la ultradreta han posat en el seu punt de mira la immersió lingüística, perquè saben que és essencial per la cohesió social, som incapaços, o l'Administració o el departament han estat incapaços de posar-hi solució.

I està en perill un model iniciat als anys vuitanta, gràcies en part a la lluita dels nostres pares i mares, gent treballadora vinguda de fora, que tenien clar que naltros havíem d'aprendre en català per gaudir d'igualtat d'oportunitats.

I qui representa que ha de fer front a aquesta situació? El PSC més de dretes, més espanyolista, el que aposta pel turisme més depredador? Algunes coneixem bé el PSC que vostè representa, senyor Illa. El PSC vinculat a casos de corrupció, com el cas Mercuri, com el cas Innova; el PSC que és capaç d'intentar fer fora la regidora d'un ajuntament a l'oposició per denunciar un cas de corrupció, com va ser el cas Inipro, aquí hi ha diputats que ho coneixen bé, companys de consistori en el seu dia.

El PSC més espanyolista, el que es va manifestar al costat de l'extrema dreta contra el nostre dret a l'autodeterminació i que té com a assessor el senyor que repartia entrades a Societat Civil Catalana perquè vinguessin amb estanqueres a la inauguració dels Jocs del Mediterrani per fer de «palmeros» del Borbó. Aquest PSC ha de fer front a aquesta situació?

El PSC que, com sempre, defensa la concertació publicoprivada a la sanitat i a l'educació, que és el que permet classisme a la sanitat, qui paga té més possibilitats de curar-se, perquè hi han tres llistes d'espera en funció de si pagues o no.

Que permet l'espoli de recursos públics, perquè les urpes dels interessos privats parasitin la sanitat i l'educació pública. Ho estem veient: augment de la contractació de serveis sanitaris privats, més o menys igual que el que està passant a Madrid.

I en l'educació, augment de les inscripcions de les escoles concertades, de forma proporcional al tancament de línies a la pública, les dues cares de la mateixa moneda: desmantellar la pública per privatitzar-la.

Parlem d'aquest PSC, que és evident que no farà front a aquesta situació, sinó que ho aguditzarà i pensem que és una aberració que tant Esquerra Republicana com en Comú Podem li donin suport.

I, si mirem l'acord en general, pensem que no respon als reptes socials i ambientals que té el país; òbviament, no respon al principal conflicte que tenim, que és el no reconeixement del nostre dret a l'autodeterminació.

Amb relació a Esquerra Republicana, l'acord segueix la seva estratègia de fer veure que només és possible guanyar drets socials i nacionals per la via de la negociació amb un Estat que, de fet, nega contínuament el nostre dret a l'autodeterminació i la més mínima capacitat de sobirania real, i que mai qüestionarà la dictadura del lliure mercat.

Una estratègia que comparteix Junts per Catalunya, la del pactisme a Madrid, i que ressona als vells temps del pujolisme. Una estratègia que a la CUP no compartim, aquest pactisme amb Madrid, al contrari, pensem que s'ha demostrat errònia i que no només no ens ha permès avançar, sinó que ens ha fet retrocedir.

I amb relació als Comuns, l'acord s'encabeix en el sentit de ser dels Comuns: ser la cossa del PSC o del PSOE, apuntalar al règim del 78 per l'esquerra d'ordre i, de pas, rentar-li la cara amb una bona capa de progressisme, el que representa tota una hipocresia, perquè després els sentim demonitzar, doncs, l'espai postconvergent, que és amb qui el PSC competeix per veure qui representa millor els interessos de l'IBEX 35 a Catalunya.

I si anem al detall de l'acord, doncs el gran absent, com el de totes les negociacions d'Esquerra Republicana amb el PSC o amb el PSOE –i també de Junts per Catalunya, que negocia el mateix, però amb una coma més per dir: «I jo més»–, és el reconeixement del nostre dret a l'autodeterminació, que és, precisament, la qüestió nuclear del nostre conflicte polític. L'acord només recull que hi haurà una convenció nacional, que ve a ser la reedició de la fallida taula de diàleg.

Macroprojectes. El Quart Cinturó? Acorden construir-lo per trams. Llum verda, però per fascicles. L'ampliació de l'aeroport? Molt bé, preservar la Ricarda, però es tractava de reduir emissions, no reproduir un model social i econòmic caduc que precaritza les treballadores i que només respon als interessos de l'oligarquia. Per tant, a l'acord hi caben més vols i més turistes. I quant al Hard Rock, va caure la legislatura perquè al final s'eliminés la rebaixa fiscal al joc, no per posar punt final al pla director urbanístic; tinguem-ho clar.

Sobre el finançament singular. En primer lloc, si no podem decidir l'estructura impositiva, això per a nosaltres no és la sobirania fiscal que necessitem. No podem decidir quins impostos es cobren, ni a qui, ni en quina quantitat, ni amb quina progressivitat. Però, a més a més, som molt escèptiques pel que fa a la seva aprovació al Congrés, primer, i a la seva implementació després, perquè estem fartes de les promeses de la pluja de milions que sempre van associades a les investidures espanyoles.

En relació amb el català. La creació del Departament de Política Lingüística, que és l'única mesura que representa un avenç respecte al que ja s'estava fent. Nosaltres la compartim, però aquesta conselleria ha de tenir capacitat d'incidència real sobre la resta d'àrees perquè realment sigui útil i efectiva. La gran majoria de les altres mesures en matèria lingüística venen a ser una continuació de les que ja es desplegaven per part del Govern de Pere Aragonès.

Per resoldre la greu problemàtica de l'habitatge, proposen regular els lloguers. Pensem que, quan la situació és tan insostenible com la que tenim ara mateix, la resposta no pot ser simplement regular. És de mínims, molt –molt– de mínims, prohibir el lloguer turístic mentre no estigui garantida la primera residència a tota la població.

I, per acabar, no hi ha cap garantia de compliment, perquè la seva realització no depèn de la sobirania del poble català o de les institucions que podríem considerar com a pròpies. El Parlament seguirà pendent d'un Congrés que ens nega avenços importantíssims, com ha estat fa poquet la regulació dels lloguers catalana, i la seva execució. Per tant, estarà sotmesa a qui hi haurà al Govern de Madrid i amb quins suports comptarà, estarà sotmesa a la pura voluntat de qui estigui al Govern i estarà sotmesa, evidentment, a la justícia espanyola. Per tant, un pla sense fissures.

Per això, nosaltres, perquè no compartim ni el seu programa en termes generals ni tampoc el seu acord, nosaltres en cap cas donarem suport a la seva inversió. Som coherents, ho vam dir, i d'aquí no ens mourem.

Però aquest debat i l'acte que se'n derivarà, que és la inversió de Salvador Illa com a president de la Generalitat, és evident que tenen una implicació i una transcendència que va més enllà d'una inversió ordinària. Per naltros, la inversió d'avui representa la fi definitiva del Procés, «el Procés» en majúscules i entre cometes, i l'inici d'una nova etapa per a la consecució de la independència del nostre poble enfront d'un règim del 78 enfortit per dalt, però més deslegitimant que mai per baix.

Ara bé, si algú per part de l'Estat o algú d'aquí estant es pensa que amb això s'acaba la nostra lluita per la independència és que no ha entès res de res.

Més enllà del programa que el candidat Illa defensa i d'aquest acord amb Esquerra Republicana i amb En Comú Podem, la CUP volia fer avui un balanç del cicle que tanquem i compartir la nostra proposta per reprendre l'embat contra l'Estat espanyol i avançar cap a la independència i la transformació social que necessita el nostre poble.

Què hem vist amb el Procés? Primer, que un cop més en la història és el poble el protagonista de plantejar la batalla contra l'Estat i que els seus líders no han estat a l'alçada –no hem estat a l'alçada– i que és imprescindible disposar d'estructures populars.

Hem vist que Convergència, ara Junts per Catalunya, s'hi va posar en el seu moment per interès de classe i de partit, es va sumar a la independència quan la corrupció amenaçava el partit i quan la seva proposta, el pacte fiscal, la proposta estrella, ja no convencia absolutament ningú.

Hem vist que Esquerra Republicana no està disposada a liderar cap projecte de ruptura ni té cap programa polític propi, sinó que continua, noranta anys després, anant a remolc de la burgesia catalana i l'esquerra espanyola, fins al punt que la seva proposta estrella avui és la mateixa que tenia Convergència i Unió fa més d'una dècada i que avui entreguen el Govern de la Generalitat a la sucursal del PSOE, el mateix partit que apunten a Madrid.

I hem vist també que la CUP ens hem vist arrossegades pel corrent processista, sent-ne corresponsables. Sí, fem autocrítica, i molta més que n'hem de fer, perquè naltros no hem vingut aquí només per intentar guanyar diputats i formar govern, sinó per impulsar un projecte d'alliberament nacional que va molt més enllà d'aquest Parlament autonòmic.

A la CUP hem estat apostant per la unitat tàctica, com l'anomenen, el bloc independentista, que ens ha plantejat moltíssimes contradiccions i molts debats interns. I ho hem fet perquè estem convençudes que la independència dels Països Catalans és la millor forma per impulsar la transformació social que necessita el nostre país.

I en tot aquest temps que ha durat el procés se'ns ha acusat de posar pals a les rodes. Només pot afirmar això qui tingues per objectiu establir el Regne d'Espanya, perquè el que hem fet la CUP, justament, és empènyer. Quan la CUP ha estat decisiva, s'ha mantingut ferma: la consulta del 9-N, forçant el pas al costat d'Artur Mas, forçant la qüestió de confiança del president Puigdemont amb la que vam posar el referèndum sobre la taula, o amb les lleis de transitorietat, o amb les lleis socials, com la de l'habitatge, o la llei contra la pobresa energètica, o lleis ambientals com la del canvi climàtic; llavors el país ha avançat, tant amb el seu alliberament nacional com social.

Llàstima que el gener del 2018 ens quedéssim soles, les nostres quatre diputades, allà on estem ara, palplantades, amb el puny alçat, esperant poder investir el president Puigdemont. Soles, completament soles en aquell moment.

Si fem un balanç del procés, la impugnació del règim del 78 és evident que ha tingut dues expressions recents, les quals han fracassat pel mateix motiu. D'una banda, el 15-M, que van morir quan aquelles que pretenien erigir-se com els seus representants a les institucions van entrar en el joc parlamentari del mal menor. I, per altra banda, el Procés, que de forma homònima va sorgir als carrers, que va obligar els partits i els agents socials a sumar-s'hi i que els partits, un cop se'l van fer seu, l'han desmuntat pels seus interessos partidistes i de classe.

En clau positiva, volem dir que ha estat un dels processos de politització de la societat més importants de la història recent. Que, a més a més, hem defensat un projecte, un independentisme que havia de servir per resoldre problemes estructurals de la societat, com més fort ha estat l'independentisme, més fort també ha estat el discurs social. Ara que l'independentisme ha passat de moda, torna la política *desarrollista* i sorgeix el fantasma del feixisme.

I així doncs, aquelles que creïem o que creiem que només la independència ens permetrà afrontar els reptes socials que té el nostre poble disposem ara d'un múscul major, d'un sector de la població que, tot i que s'hagi abstingut o hagi votat el mal menor, ha assumit, definitivament, aquesta realitat i, per tant, no tornarem als anys vuitanta, quan érem quatre gats.

Hem assolit un nou estadi que ens permetrà, a mitjà termini, anar molt més enllà del que s'ha arribat ara. I quan naltros diem: U d'Octubre, ni oblit ni perdó, ens referim a això. Aquell dia absolutament tothom va veure nítidament quina és la realitat d'aquest poble, quina és la capacitat d'aquest poble, perquè, com deia el nostre company David Fernández, volent ser estat vam aprendre a ser poble. I aquell dia, a més a més, vam entendre el que deia Joan Brossa quan recitava que la gent no s'adona del poder que té. I aquell dia, la societat catalana també va entendre quina és la realitat de l'Estat. Hòsties per voler votar per part de la mateixa policia que ara és amnistiada.

I en clau negativa? Doncs sí, s'ha mentit. Els partits han mentit sistemàticament al poble. Tot allò que venien no era viable i ho sabien, ni de la llei a la llei ni negociació internacional. Tot allò que deien que estaven fent no ho estaven fent: ni estructures d'Estat, ni aplicació de les lleis de transitorietat. I no ho diem ara, eh?, ho dèiem llavors, ho dèiem a l'avantsala de l'U d'Octubre i just després, quan ho estàvem veient. Però, és clar, qüestionar el Govern llavors era posar pals a les rodes.

Quina situació és la que tenim ara mateix? Doncs el PSC ha absorbit Ciutadans, és el partit més útil, pensem, per a l'espanyolisme de tots els que estan aquí representats. Tindrem un nou president de la Generalitat, que no serà la representació de la sobirania del poble de Catalunya, sinó la cara visible, una mena de virrei, executor de la política que li interessa a l'Estat espanyol per seguir encadenant el nostre poble.

No volem obviar que l'extrema dreta té més escons en aquest Parlament que mai. I, a més a més, gràcies a Junts per Catalunya, que li van permetre l'alcaldia a Ripoll, i als partits espanyolistes, avui hi ha dos diputats en aquest Parlament que, amb la senyera d'embolcall, són el principal ariet de l'espanyolisme per destruir l'independentisme, precisament.

I avui hem vist l'últim capítol del Procés, i amb ell certifiquem la seva defunció. El retorn del president Puigdemont, a qui ja hem dit que reconeixem el seu paper, no s'ha posat a disposició de la ruptura amb l'Estat, sinó a disposició dels seus interessos com a partit, senyor Batet. Perquè, senyors i senyores de Junts per Catalunya, com volien fer creure que el seu objectiu era reprendre la lluita contra el règim del 78 si pretenien governar amb l'abstenció del PSC? No cola.

La proposta de la CUP. Què volem fer? Mirin, nosaltres venim a reforçar tota la feina que durem a terme des dels carrers, que és l'únic lloc on es generen els canvis profunds, per combatre totes les polítiques ja anunciades pel nou Govern, que no deixen de ser la continuació de la legislatura anterior, un model de desenvolupament econòmic que representa la submissió del nostre poble als interessos de l'Estat espanyol i del capital internacional. Polítiques que representen espoli i destrucció del territori, empobriment i precarització dels treballadors i les treballadores del nostre país. Venim a plantar cara a la restauració autonomista i a combatre tant a qui l'encapçala com a qui la fa possible.

La situació ha quedat clara i, com a conseqüència del pacte d'avui, encara es clarificarà més en els propers mesos.

L'esquerra independentista venim a construir i a articular una nova majoria popular que permeti plantejar un nou embat davant de l'Estat espanyol. I això, evidentment, no ho podrem fer des d'aquí, sinó des d'on hem estat sempre i des d'on no ens pensem moure. El nostre moviment va néixer el 68, sempre hem estat on hem cregut que havíem d'estar, i ara no ens en tornarem cap a casa amb la cua entre les cames. Ara sabem que ens toca arremangar-nos més que mai per iniciar la nova ofensiva. I ho farem per molt que el partit que avui assumirà la presidència de la Generalitat ens envii agents encoberts, que no sols infiltren a les nostres assemblees, sinó que fins i tot estableixen relacions sexoafectives amb els nostres companys i companyes.

Ho farem malgrat, de ben segur, com ja ha passat a l'Ajuntament de Barcelona, que el futur Govern redoblarà la pressió i la violència policial contra tots i cadascuna de naltros que participem en mobilitzacions i accions en defensa del dret a l'habitatge, en defensa del territori i dels serveis públics. No permetrem un pla endreça. I, per molt que us hi esforceu, tombarem el Hard Rock, igual que vam fer amb els jocs olímpics d'hivern. I si voleu fer un quart cinturó, ho haureu de fer escortats les excavadores.

No permetrem que el nou Govern de la Generalitat continuï destruint el nostre territori, la nostra economia, el nostre poble, com va iniciar el dictador Franco dècades enrere, i la sociovergència ha mantingut.

Aquí som quatre diputades, ja ho vam ser la legislatura passada, però fora som les del cent un casals i ateneus populars d'arreu dels Països Catalans, som les de les organitzacions juvenils, som les del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans, les que posen el cos per aturar els desnonaments, les que organitzen les festes populars dels nostres barris i ciutats. Som les que protesten davant del tancament d'aules a l'escola pública, les que batallen per una sanitat cent per cent pública. Som les que ens mantenen organitzades i mobilitzades als nostres carrers.

I ho deixem ben clar, el nostre objectiu és construir un moviment, hi insistim, que amb l'arribada d'un nou embat faci possible una correlació de forces que impedeixi a la classe dirigent del moment fer-se enrere i que garanteixi que el protagonisme sigui realment del poble. Perquè el nostre és un poble que lluita, és un país que no es resigna, que ha forjat la seva història en la rebellia, i nosaltres som plenament conscients que som hereves dels segadors, dels agermanats, dels maulets, internacionalistes, sindicalistes revolucionaris, comunistes, feministes, antifeixistes, i que des del segle XVII el nostre poble s'ha enfrontat, jugant-s'ho tot, contra el poder. I no sols s'ha hagut d'enfrontar a l'Estat espanyol i al francès, sinó també a la pròpia classe dirigent catalana, aquella que preferia donar suport al mateix Primo de Rivera o a Franco abans que la revolució esdevingués imparabile.

I en la nostra història som ben conscients que hi ha dues constants. La primera, que la lluita social és la que ha fet avançar sempre la nostra lluita d'alliberament nacional. Les classes populars sempre n'han estat al davant, mentre que les elits s'hi han posat quan els interessava.

I la segona, que aquells que diuen que l'única forma de guanyar drets nacionals és negociant-los amb Madrid, que això no és nou, acaben formant part dels obstacles per assolir la nostra independència.

Per tant, i acabo, avui mateix fem una crida a tota la gent perquè, tot i la traïció dels líders, com deia Xirinacs, surti a organitzar-se per fer front al nou cicle que s'inicia per poder plantejar, més aviat que tard, un nou pols a l'Estat espanyol. Un pols que ens permeti poder recuperar la nostra sobirania com a poble i utilitzar-la per fer front als reptes que tenim plantejats com a societat.

Avui fem una invitació a tota aquella gent que, tant si ens van votar com si no, tant si van votar algú com si es van quedar a casa, comparteix el que hem estat exposant. I les invitem a recuperar els carrers i les places, però, sobretot, a construir un nou moviment que, aprenent, precisament, dels errors del procés, permeti aconseguir, finalment, el nostre anhel de llibertat i de justícia social.

Per naltros, avui mor el Procés a les institucions, però avui toca dir ben clar que continuem avançant cap a la independència des dels carrers.

Morin els mals governs, visca el poble organitzat i visca la terra.

El president

Té la paraula el diputat senyor Salvador Illa i Roca.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Moltes gràcies, senyor president. Senyora Estrada, prenc també la paraula per fer la rèplica a la seva intervenció com un senyal de cortesia i també com un senyal de respecte personal i polític a vostè i a la seva formació política.

Cinc coses, li vull dir, amb brevetat. Primera, hi ha moltíssimes diferències entre la formació política que jo represento i la seva. Moltes més diferències que punts de connexió –moltíssimes. Estem molt allunyats, és veritat. Bé, hi ha alguns punts de connexió. Estic d'acord amb la condemna al que està passant a Palestina, i així ho va fer la meua formació política. Estic d'acord o coincidim en el combat contra l'extrema dreta. I en tots els assumptes socials, alguns dels quals vostè ha mencionat, intentarem o m'esforçaré per ser-hi sensible. Però les diferències superen en molt els punts de coincidència. Primera constatació.

Segona. Crec que si en algun moment podem trobar algun punt de connexió, es trobarà més en el terreny de l'anàlisi que en el terreny de les solucions. Segueixo les seves reflexions polítiques –les del seu grup, vull dir– i tenen una capacitat d'anàlisi molt debatuda al si de les seves organitzacions, que, a vegades, he de dir que m'és suggeridora. Però, en canvi, en el terreny de les solucions, em trobo molt allunyat del que vostès plantegen. Detecten bé els problemes, però en les solucions coincidim molt poc. Però ja és un punt de connexió, fixi-s'hi: coincidir en detectar els problemes.

Tres. M'agradaria que poguéssim parlar com a formacions polítiques. Li ho dic sincerament, perquè no ha estat possible la passada legislatura. Parlar, vull dir, no dir-nos «bon dia» i «bona tarda» pels passadissos d'aquest Parlament, sinó establir algun debat o algun diàleg seriós amb vostès, amb la seva formació política, per contrastar, per explorar... Sé que és difícil, eh?, però per explorar, si més no, per explorar si en alguna cosa podem trobar algun punt de connexió. He suggerit algun àmbit, per exemple, l'àmbit social. Bé, jo..., sàpiga que tinc aquesta disposició. Dependrà de vostès, eh?

Quart. Ha fet algunes referències a la meva formació política. Miri, portem quaranta-sis anys d'història a l'esquena i tothom a Catalunya sap què és el PSC. Per allò bo i per allò dolent. Alguna gent ens ha fet confiança, ens la segueix fent, d'altra gent no. Hem tingut episodis que hem hagut de corregir. Aquest és el nostre bagatge, el seu també el coneixem. Per tant, tinguem-nos respecte, si li sembla.

I quan vostè consideri que la meva formació política fa una cosa que és mereixedora d'una actuació dels jutges, vostè hi va. Però sap què passa? Portem bastants anys governant moltes institucions de Catalunya, i la gent ens va renovar la confiança, per alguna cosa serà.

I sap? Jo encara no he votat mai a cap president de la Generalitat de dretes (*aplaudiments*). No li retrec que vostè ho hagi fet, però tampoc em doni lliçons en aquest àmbit.

Tenim una manera molt diferent d'entendre com ha d'actuar una formació d'esquerres, però el PSC és d'esquerres.

I cinquena cosa. Jo respecto els seus plantejaments, no els comparteixo en moltes qüestions, els respecto, però espero que vostè també respecti els meus. I, sobretot, respecti la voluntat expressada pels ciutadans de Catalunya a les urnes el passat 12 de maig.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula la senyora Laia Estrada per un temps de quatre minuts.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. Començo amb allò que hem dit que tenim en comú, que és la denúncia del genocidi a Palestina, i deixi'm fer-li una reclamació, acabin amb el comerç d'armes –acabin amb el comerç d'armes. Perquè denunciar el genocidi palestí ha de portar també actes que vagin en consonància. Lògicament, des del Govern de l'Estat, li estic dient.

En segon lloc. Diu que..., em demana respecte pel seu partit. Jo totes les qüestions que he denunciat amb relació al seu partit, quan l'he definit com el PSC més de dretes i més espanyolista i vinculat a casos de corrupció, ho dic, precisament, des del coneixement –des del coneixement ho dic.

I, en tercer lloc, «compartim anàlisi» –deia– «solucions no». Mirin, precisament, vostès porten molts anys en diferents governs, han estat governant la Generalitat, han estat també governant a molts municipis, han tingut també el govern de les diputacions i han estat aplicant unes solucions al context social que tenim, que, com li deia abans, tots els informes socials ens diuen, precisament, que no han servit per a res. Al contrari, la situació que tenim és que cada vegada la gent és més pobre i cada vegada els rics són més rics, perquè són les dues cares de la mateixa moneda.

Per tant, les seves solucions és evident que no funcionen i, si no les canvien, doncs deu ser perquè no els interessa canviar-les i perquè el seu objectiu no deu ser el de servir la majoria de la població, sinó servir els interessos de l'oligarquia, i és el que pensem.

I a naltros ens sorprèn que vostès es defineixin com una formació d'esquerres quan comparteixen bona part del programa de Junts per Catalunya i, hi insisteixo, competeixen, bàsicament, per veure qui defensa millor els interessos de l'IBEX 35.

La legislatura passada, de fet, tot l'empresariat, totes les elits, el Foment del Treball, la patronal sencera reclamava que governés el PSC juntament amb Esquerra Republicana i els Comuns i, sobretot, que no hi participés la CUP de cap de les maneres amb cap pacte de Govern.

Per tant, és curiós que vostès s'erigeixin com un partit d'esquerres quan resulta que, quan parlem de model de país, quan parlem de macroprojectes al servei d'uns privilegiats, comparteixen el model de país amb Junts per Catalunya, amb la Convergència de tota la vida. Quan parlem d'habitatge, vostès han votat, juntament amb Junts per Catalunya, en contra de la regulació dels pisos turístics. Quan vostès han estat incapaços d'expropiar, en el Govern més progressista de la història, tots els pisos buits que té la banca i els grans tenidors per posar-los a disposició de la gent. Quan vostès han estat incapaços de controlar els preus.

Mirin, hi insistim, el seu programa és molt –molt– similar al de Junts per Catalunya i, és més, ens aventurem a predir que amb qui tindran, segurament, la governabilitat serà gràcies a Junts per Catalunya. Perquè no ens imaginem Junts per Catalunya fent-los d'oposició i votant en contra de qüestions com, per exemple, l'agenda dels macroprojectes, com, per exemple, tot el que té a veure amb publicar els serveis com la sanitat, com l'educació, com les residències, perquè en això es posen d'acord.

Ja ho vam veure la legislatura passada, però és que ja ho hem vist en tots els anys que hem tingut de sociovergència en aquest país i que ens han portat a la decadència més absoluta social i econòmica.

Gràcies.

El president

El candidat no vol respondre. I ara, tot seguit, té la paraula la senyora Sílvia Orriols Serra en nom del Grup Mixt.

Sílvia Orriols Serra

L'any 1714, a Anglaterra es publicava un llibre titulat *La deplorable història dels catalans*. S'hi descrivien, fil per randa, les vicissituds i penúries del nostre poble i es lloaven la dignitat, determinació i valentia d'aquells que, tres segles abans que nosaltres, van dur amb orgull el nom de catalans. La seva resistència estoica ens ha permès arribar fins avui. Si ells no s'haguessin sacrificat, si s'haguessin rendit o s'haguessin vingut a assimilar-se a qui els conqueria, avui no enraonàriem català en aquesta cambra.

Que ningú s'equivoqui, la història de Catalunya no l'escriuen els vencedors, l'escrivim els catalans. A voltes guanyem i a voltes caiem derrotats, però Catalunya sempre ens té a la vora. Som als seus peus, esguardant el moment precís de tornar-hi. I tant fa que ens tombin un a un, perquè a la següent generació se n'aixequen de nous, hereus del mateix somni i de la mateixa lluita.

La nostra no és una herència fàcil, hi ha molts deutes, moltes hipoteques, però també hi ha un títol de propietat, les escriptures d'aquest bocí de terra.

Aliança Catalana creu fermament en la propietat privada i Catalunya és la propietat privada del nostre poble. Cap decret de nova planta, cap dret de conquesta, cap constitució redactada a la metròpoli, cap abaixada de pantalons del processisme canviarà mai això.

En el transcurs d'aquesta dècada, hem vist com el poble català s'alçava unit i sense por contra una Espanya totalitària i abusiva, una Espanya que no estalviava esforços, recursos ni efectius policials en el seu afany de mantenir la darrera colònia.

Hem vist com el poble català feia recular amb valor aquesta policia forastera i hem vist com aquest mateix poble era abandonat sense miraments pels seus dirigents polítics.

No podem canviar el passat ni pujar a trens que ja han sortit fa estona, però podem refer el present i garantir el futur i la pervivència del nostre poble.

Investir un espanyolista és legítim, és clar que sí; immoral, però legítim. I vostès poden cercar milers de justificacions, però en el fons només n'hi ha una. De la mateixa manera que hi havia esclaus a qui l'esclavitud els semblava normal i correcta, vostès s'aguaiten les cadenes i, amb un mig somriure, pensen: «Són prou llargues, tu.» I aquesta fallàcia els permet continuar dormint a les nits i continuar mirant els ulls dels seus votants. Són presoners de la seva pròpia mentida.

I no es pensin que ataco Esquerra de forma visceral ni personal. No és perquè hagin utilitzat les institucions per empaitar-me i sancionar-me amb 10.001 euros, no. Vostès aquí no són l'excepció. La resta de partits processistes els acompanyen en l'ensarronada del segle. «Qui estigui lliure de pecat que llenci la primera pedra», ho diu la Bíblia. Poden estar ben tranquils, que ni Junts ni la CUP no els lapidaran. Ells també han participat de la fallàcia, no són lliures de pecat.

Quan hi ha hagut càrrecs i nòmines en joc, el PSOE ha deixat de ser l'enemic, el repressor, el 155, l'ocupant per passar a ser el soci de govern a ajuntaments, a consells comarcals, a diputacions. La llista de la vergonya és llarga. No poden fer escarafalls perquè, a l'hora de la veritat, han fet i actuat exactament igual que Esquerra Republicana.

Nosaltres no; som l'única formació de les que fan onejar estelades que mai no ha pactat amb qui les arrenca –l'única.

Aliança Catalana va obtenir vora 120.000 vots, però només té dos diputats, i amb dos diputats no podem pas impedir que el senyor Illa sigui el 155è president de la Generalitat de Catalunya. Mal que ens pesi, vós heu guanyat les eleccions, però no pas amb prou majoria. Per això heu hagut de comprar a qui tan alegrement s'ha prestat a vendre's. Esquerra sap que té els dies comptats i, preu per preu, sabates grosses, oi? En tindran prou? Els hi arriba? Paga la pena? Amb el cor a la mà, els dic que hagués preferit una sanció més de 10.001 euros que no pas que lliuressin el país a qui ha demostrat a bastament que l'odia.

Saben què és el pitjor d'aquesta farsa, d'aquesta comèdia? Que les conseqüències de la seva ingenuïtat, ineptitud i avarícia no les pagaran vostès, les pagarà el poble. Espanya incomplirà les seves promeses com ha fet sempre i vostès com sempre ploraran i es victimitzaran i seran els ciutadans els qui, dia rere dia, patiran les polítiques forassenyades que s'implantin a partir d'avui.

Sota la bandera del fals progressisme i arrecerats sota la totpoderosa correcció política s'han dedicat els darrers anys a perseguir opositors, a normalitzar la misogínia islàmica, a bonificar la ganduleria i a subvencionar la nostra substitució cultural i demogràfica. De la cultura del jaure i subsidi i de la multireincidència, vostès han aconseguit fer-ne tret diferencial. Hem passat de ser l'enveja de mig Europa a ser la riota d'Europa sencera.

El resultat de les seves dèries proimmigracionistes ha set un: avui els catalans ens sentim estrangers damunt casa nostra. Però, ep, que ningú ho digui pas massa alt, que aquells que ho han consentit i promogut muntaran en un moment un pacte antifeixista. Ho veuen que han desvirtuat el mot «feixisme» mancant al respecte els milions de persones que en van ser realment víctimes només per poder criminalitzar formacions polítiques que els incomoden o desagraden? No se'n donen vergonya? En realitat, n'hi ha tantes, de coses que haurien d'averkonyir-los.

Som el país on si tens un càncer i t'ingressen a l'hospital, t'has de pagar la televisió i l'aigua. Però si mates algú i t'ingressen a presó, tens sala de cinema i pensió completa. Som el país on regalar-li un jersei rosa a una nena es considera masclisme, però entortolligar-li un parrac al cap sota la creença que els seus cabells són pecaminosos i provoquen sexualment els homes es considera riquesa multicultural. El país que teòricament dedica recursos a combatre l'homofòbia però que alhora no para d'importar i regularitzar homòfobs. El país que reserva places escolars pels immigrants que arriben a mig curs i deixa fora de les aules els nostres propis fills.

Som el país on els referèndums vinculants no són vinculants i on al saqueig colonial se'n diu solidaritat. Bé, se'n deia *solidaritat*. Ara es veu que se'n dirà *concert econòmic solidari*. Si és que se les empesquen totes.

Aliança Catalana no vol desaprofitar aquesta ocasió per mostrar el seu rebuig no ja a la candidatura del senyor Salvador Illa, qui evidentment ha guanyat unes eleccions democràtiques i, per tant, té tot el dret a presentar-la sinó a l'actitud rendicionista i mesella de qui un dia ens va dir que li donéssim seixanta-vuit diputats i proclamaria la independència. Avui vostès formen part dels seixanta-vuit diputats partidaris de l'opressió de Catalunya que investiran el senyor Salvador Illa. Amb aquesta incorporació de darrera hora al currículum ja poden anar dient «feixistes» als altres.

I no em miri així senyor Aragonès que qui posarà la medalla del president Francesc Macià al coll d'un espanyolista confés no soc pas jo, és vostè.

Vostè i el seu equip, tres-cents anys més tard han redactat i protagonitzat el segon volum de la deplorable història dels catalans. I ja els avanço que nosaltres no serem mers espectadors. Lluitarem activament per destronar el nou virrei i fer fora els passerells que li han donat suport. Pels nostres fills i per Catalunya.

Avui la nostra nació, demà el nostre Estat. Visca Catalunya.

El president

Té la paraula el diputat senyor Salvador Illa i Roca.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Senyora Orriols, per cortesia parlamentària, el seu discurs és exactament el mateix lletra a lletra que l'altre discurs d'odi que hem sentit aquesta tarda, de VOX. I, per tant, li donaré la mateixa rèplica, perquè no es pugui dir que no tinc la deguda cortesia amb vostè.

Primer. Prou a vostès. No hi haurà diàleg amb qui enarbori discursos d'odi i vostès enarboren un discurs d'odi.

Segon. Governaré per tots els ciutadans de Catalunya, per tothom, també pels seus votants, també pels habitants, pels ciutadans de Ripoll, que és d'on és vostè alcaldessa.

Tercer. Com he dit aquesta tarda, fa una estona, l'eix central, essencial, el fonament de les meves polítiques serà desmuntar, peça a peça, metòdicament, el seu discurs d'odi –peça a peça i metòdicament–, amb polítiques progressistes que vagin a l'arrel dels problemes que vostè instrumentalitza demagògicament i divisivament.

Quart. Hi ha esperança. I deixi'm dir-li una cosa amb tota claredat i mirant-la als ulls: vostè complirà la llei a Catalunya com tothom.

Gràcies.

El president

Té la paraula la senyora Sílvia Orriols Serra, per un temps d'un minut i quinze segons.

Sílvia Orriols Serra

Senyor Salvador Illa, si vol saber què és un discurs d'odi, posi els peus en alguna de les mesquites salafistes que han deixat obrir al cim de Catalunya i sabrà el que és l'odi a les dones, el que és l'odi als homosexuals, el que és l'odi als cristians, el que és l'odi als jueus i el que és l'odi a Occident. I, en acabat, si té valor, vingui aquí i faci un pacte antifeixista contra qui realment toca.

El president

El candidat no vol replicar. I, a continuació, té la paraula el senyor Ferran Pedret i Santos, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president; president, consellers, conselleres, diputats, diputades, altres autoritats que ens acompanyen. Voldria dedicar les meves primeres paraules com a

portaveu en aquest debat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar a desitjar al vicepresident segon de la Mesa i company nostre, David Pérez, una plena i ràpida recuperació.

Som aquí al debat d'investidura en el que el president del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar presenta el seu pla de govern davant de la cambra i en demana la confiança per ser investit com a president de la Generalitat de Catalunya. I som aquí, per tant, exactament en el punt en què ens van situar els catalans i les catalanes quan fa vora de tres mesos van acudir a les urnes i van votar en les eleccions al Parlament de Catalunya del 12 de maig.

Sentint el discurs que he sentit aquest matí al portaveu de Junts, he de dir que sembla que aquest fet sigui quelcom que els costa d'assumir. I deixi'm donar-los, atenent les qüestions que semblaven traspasar del discurs de Batet, tres idees per veure si això els ajuda a situar-se en la situació en la que els catalans i les catalanes amb el seu vot ens han posat.

En primer lloc, el país no és seu, és de tothom. En segon lloc, les institucions no són seves, són de tothom. I, en tercer lloc, la nació no està en perill pel fet de que vostès no governin. D'això, en poden estar absolutament segurs (*aplaudiments*). Però bé, ja el 12 de maig, coneguts els resultats de les eleccions, els socialistes i les socialistes de Catalunya vam arribar a la conclusió i ho vam compartir públicament, que només hi havia una majoria políticament viable per procedir a una investidura com la que esperem que es produeixi d'aquí a una estona, que és la consistent en que es posessin d'acord, no sense dificultats, les tres principals formacions d'esquerres amb representació en aquesta cambra.

Des d'aquella mateixa nit electoral, evidentment amb la necessària pausa per la campanya electoral de les eleccions al Parlament Europeu, ens vam posar a treballar per materialitzar aquesta majoria d'investidura i fer-la possible. I han estat mesos, vuit setmanes, de converses molt sinceres i precisament per això, també sovint, difícils.

Diffícils perquè les tres formacions que hem anunciat al llarg d'aquest debat el suport a la investidura d'en Salvador Illa com a president de la Generalitat de Catalunya, representem efectivament projectes polítics diferents, tenim objectius màxims que també són diferents i que en alguns casos són directament divergents, però, a la vegada, tenim també algunes tradicions, alguns bagatges comuns.

Les tres formacions polítiques, Esquerra Republicana, els Comuns, el PSC, ens reclamem d'una o altra forma hereves del catalanisme d'arrel popular, democràtica, progressista, republicana i federal, que amb l'aportació d'altres doctrines, d'altres línies de pensament sorgides bàsicament del moviment obrer, del feminisme o de l'ecologisme, han donat lloc a les diferents tradicions polítiques de l'Esquerra a Catalunya.

Deixin-me fer aquí un incís fruit del debat que hem estat tenint. Aquesta mania que tenim a les esquerres, a tothom ens ha passat, a tota esquerra fins i tot, segur que li passa a la CUP, d'expulsar els altres de l'esquerra, és una cosa molt d'autoinfligir-se derrotes. Si el que un vol és fer avançar polítiques de progrés i polítiques d'esquerres, encara que un pugui tenir matisos, home, anar excomunicant els altres i anar dient que no són d'esquerres i quedar-se reduït en la puresa i en la minoria, doncs no sembla la millor manera de fer avançar les polítiques que canvien i transformen la vida quotidiana de la gent.

El mateix podria dir respecte a la catalanitat. Aquí hi ha hagut molta gent que ens ha expulsat a nosaltres durant aquests darrers anys i els nostres electors i electores per extensió, de la catalanitat. Es veu que no som prou catalans, i això també crec que empetiteix el país. Jo, aquesta reflexió la volia situar.

En qualsevol cas, aquestes diferents formacions polítiques d'esquerres hem sabut trobar al llarg de les nostres respectives històries diferents moments en què hem cooperat. En què hem cooperat superant aquestes diferències o sabent-les deixar al

marge en interès del país i de les seves majories socials. I nosaltres pensem que és en aquesta clau que cal llegir els acords que hem subscrit, el PSC amb Esquerra Republicana d'una banda i el PSC amb els Comuns de l'altra. En la clau de l'interès del país i de les majories socials que existeixen a Catalunya.

Aquests acords, a nosaltres ens sembla que no només són perfectament compaïbles entre si, el que hem subscrit amb Esquerra Republicana i el que hem subscrit amb els Comuns, sinó que són coherents i ens sembla que obren un futur d'esperança. Ens hem compromès, per tant, a honorar-los i aportar-hi en el programa de govern, també, les polítiques que el PSC aporta a aquest programa de govern.

Agraïm l'esforç realitzat per Esquerra Republicana i pels Comuns, i pensem, honestament, que han fet la millor lectura política del moment en el que es troba el país i del desig majoritari de la ciutadania de Catalunya. És a dir, evitar el bloqueig institucional, conjurar la repetició electoral. Per cert, unes eleccions no són un joc d'atzar, ni es tornen a tirar els daus, ni es tornen a repartir cartes, és quelcom que val la pena tenir present. Han llegit la voluntat majoritària de facilitar la formació d'un govern que es posi a treballar immediatament i també de que ho faci en clau de progrés i per fer avançar Catalunya.

Com era previsible, els acords anunciats han desfermat la ira dels que consideren que és una traïció a Catalunya i, sense aparent contradicció, també la ira dels que consideren que és una traïció a Espanya. No els parlo, evidentment, de les crítiques fonamentades que sempre cal saber entomar i saber escoltar. Els parlo de les lesions d'histrions que clamen contra suposades claudicacions vergonyants, impellits pel fervor patriòtic. La història ens ensenya, aquí i arreu, que els que es reclamen com a autèntics patriotes són els que més mal infligeixen a les pròpies pàtries, i sovint a les dels altres. A base d'excomunicar constantment els traïdors a la pàtria, la pàtria se'ls va fent petita –petita–; petita i eixorca. I això és al que nosaltres no estem disposats a que es faci de cap de les maneres.

D'altra banda, hi ha hagut, planant en el debat, una certa cerimònia de la confusió sobre la ideologia, els valors, les conviccions de la formació política en la que milito, el Partit dels Socialistes de Catalunya. Deixi'm donar-los la notícia. És un partit que en el seu origen agrupava persones i col·lectius provinents de moltes tradicions del socialisme no autoritari, des del POUM fins a Cristians pel Socialisme, i ara és un partit ben bé en el *mainstream* de la socialdemocràcia europea. Ho dic perquè ens situem tots una miqueta i deixem de marejar la perdiu amb si som el partit més a la dreta i més espanyolista que ha existit mai o si em sembla que era el PP, que ens regalava l'etiqueta d'extrema esquerra i que som, deia l'altre dia Dolors Montserrat, «més independentistes que Puigdemont», mirin...

Escoltin, som un partit socialista, catalanista, federalista, europeista, internacionalista. Això és el que és el PSC. Això és el que hem estat des de la nostra fundació. El PSC es manté fidel a les seves conviccions fundacionals.

Mirin, l'enyorat Joan Reventós, president que fou d'aquesta cambra i que tot just enguany commemorarem que fa vint anys que ens va deixar, es va afiliar al seu dia, en ple franquisme, en els moments més durs del franquisme, al Moviment Socialista de Catalunya, una organització que van fundar una bona colla de socialistes, entre altres molts poumistes, a Tolosa de Llenguadoc, a Mèxic i, a la vegada, a l'interior, l'any 1945.

Aquesta formació política, aquest Moviment Socialista de Catalunya, publicava, editava una capçalera que és encara avui l'òrgan d'expressió del socialisme català, l'*Endavant*. Aquesta capçalera ha anat sempre acompanyada d'una tríada que diu: «Federació, democràcia, socialisme». Aquestes són les conviccions fundacionals del PSC, en aquestes ens mantenim. I si ho volen formular en una altra tríada, que avui el nostre candidat Salvador Illa també ha esmentat, la famosa tríada revolucionària de la Revolució Francesa de «llibertat, igualtat, fraternitat», aquí també ens hi sentim còmodes.

I per nosaltres l'important és que aquestes idees que formen part de la divisa de llibertat, igualtat i fraternitat prenguin cos i tinguin una forma política. I per nosal-

tres la forma política de la llibertat és l'estat democràtic; la forma política de la idea d'igualtat és l'estat social, i la forma política de la idea de la fraternitat és l'estat federal, és el federalisme.

Aquest federalisme del PSC que amb tanta intensitat va defensar aquí el company Pere Navarro i del qual feien befa i que a poc a poc es va veient no només com es va obrint pas sinó com ofereix horitzons desitjables i camins transitables per sortir de l'atzucac en què tots plegats hem estat durant els darrers quinze anys.

Ningú, de resultes dels resultats electorals, està en condicions de guiar-se pel seu programa, només pel seu programa i per cap altra cosa que el seu programa. Això és el que els catalans i les catalanes han votat. És des de les pròpies conviccions que hem subscrit els acords amb Esquerra Republicana i amb els Comuns i ho hem fet transigint, és clar, perquè entre formacions que són diferents, entre persones que sostenen posicions diferents, no hi ha acord possible sense transigir.

I qui pensi que acordar és claudicar –i hem sentit diverses intervencions en aquest debat que porten a pensar que hi ha gent que encara sosté aquesta idea que acordar és claudicar–, li he de dir que, des del nostre punt de vista, té una pobra visió del que és la política en general i sens dubte estan mancats de projecte per la Catalunya d'avui, en què el diàleg, la negociació i l'acord seran, sens dubte, la clau per fer avançar el país. Diguin-nos, els crítics a aquests acords, si és possible ignorar-nos mútuament i per més temps els qui han estat partidaris de la secessió i els qui n'hem estat contraris. Això només ens conduiria a un empat d'impotències i a malbaratar totes les energies del país en una confrontació sense solució.

Hem de deixar d'ignorar-nos, hem d'acordar. I això és el que hem fet amb aquests acords. Els acords subscrits han buscat allò que pot concitar no només una mera acoïescència de la majoria dels catalans i les catalanes, sinó oferir-los una perspectiva de futur al conjunt de la ciutadania de Catalunya, al voltant de la qual es puguin anar teixint amplis consensos, tant en el terreny social com en el de l'autogovern.

Mirin, hi ha cinc grans qüestions que l'Espanya del segle XIX no va saber resoldre i que es van arrossegar durant bona part del segle XX: la qüestió agrària, la qüestió clerical, la qüestió militar, la qüestió social i la qüestió nacional. Les tres primeres, potser podran convenir amb mi en que almenys amb la forma en què es plantejava en el segle XIX, es poden considerar superades. Les dues últimes és obvi que des de la recuperació de les institucions democràtiques després de la dictadura franquista hem viscut grans avenços. S'ha construït un estat social i democràtic de dret que s'ha organitzat al voltant de les autonomies polítiques, que s'han desenvolupat, des del nostre punt de vista, amb un sentit clarament federalitzant, tot i que han tocat amb certs límits i cal, per tant, introduir els acords i les reformes necessàries perquè aquesta lògica es pugui seguir desenvolupant. Però hem viscut clarament progressos tant en la qüestió social com en la qüestió nacional.

Però això no vol dir que no cuegin ni que estiguin definitivament resoltes, si és que cap d'aquestes qüestions pot resoldre's definitivament en una societat viva, complexa, que contínuament va evolucionant. Però com a recordatori de la vigència de la qüestió social tenim, si volen, el darrer dels exemples, la gran recessió que va començar amb la crisi financera del 2008 i que va arribar aquí amb un gran impacte el 2010 i que ha augmentat les desigualtats socials arreu d'Europa, però també a casa nostra, on ja partíem d'una situació d'unes desigualtats socials molt importants. I això ens recorda la vigència de la qüestió social.

I si calia un recordatori de la pervivència de corrents de fons que mantenen vigent la qüestió nacional hem tingut els quinze anys de la crisi social, política i institucional que aquí hem convingut a etiquetar com a Procés, a falta de perspectiva històrica per posar-li un altre nom. Però en qualsevol cas totes dues són vigents. I l'única actitud possible és abordar aquestes qüestions. Abordar-les amb consciència de la seva complexitat, però també amb voluntat de solucionar-les i de solucionar-les de tal manera que no se'ns esquinci el teixit social que fa de nosaltres una comunitat política.

Ho he sentit en el discurs del portaveu d'Esquerra Republicana en aquest debat, el diputat Josep Maria Jové, que deia: «No volem que hi hagi dues comunitats polítiques a Catalunya.» I no hi puc estar més d'acord, no hi podem estar més d'acord. Això és quelcom a evitar. Perquè, mirin, entre els valors fundacionals si volen, entre els objectius fundacionals de la meva formació política, del Partit dels Socialistes de Catalunya, també n'hi havia una que formulàvem com una doble que és el de voluntat de fomentar la cohesió social i preservar la unitat civil del poble de Catalunya. Això era veritat en el moment de la nostra fundació i per nosaltres segueix sent veritat ara. I és també la guia de la nostra actuació.

Perquè, mirin, hi ha gent que ens vol dividir. Hem sentit en aquesta tarda dos discursos de dues formacions polítiques que formen part, des del nostre punt de vista d'aquest intent de dividir-nos. Fabricant VOX emissaris a qui culpar de tots els mals, fent brollar arreu la por i l'odi, esperen regar extensions infinites de poder sempre en benefici dels qui ja en tenen més, de poder. Ho estem veient aquests dies al Regne Unit i, sens dubte, aquest és un escenari que nosaltres volem evitar de totes totes, a Catalunya i arreu, també al Regne Unit.

Però els dic una cosa, a aquestes persones que ens volen dividir: als catalans i les catalanes no ens dividiran ni pels nostres accents, ni pels nostres afectes, ni pels nostres aspectes. Seguirem sent una societat oberta, plural i diversa, pesi a qui pesi. Seguirem sent una societat que estima la seva ciutadania, que estima els seus conciutadans i conciutadanes i que a la gent li pregunta no d'on ve, sinó què podem fer junts, que aquesta és la gran tasca que una societat que vol seguir sent una comunitat política s'ha d'encomanar sempre a si mateixa.

Els barrarem el pas, s'embolcallin amb la bandera que s'embolcallin. Ho farem carrer a carrer, barri a barri, urna a urna, any rere any, sense de fallir mai. I recordant les paraules de l'insigne socialista Sandro Pertini, partità i president que fou de la República Italiana, ens fem les seves paraules. Deia ell: «Totes les idees han de ser respectades; el feixisme, no.» El feixisme no és una idea, és la mort de totes les idees.

El Govern que emergeixi de la investidura de Salvador Illa serà sens dubte un govern compromès contra els discursos i les polítiques de l'extrema dreta, ho ha explicat el propi candidat i ho farem efectivament restablint la confiança de la ciutadania en la capacitat dels poders públics per influir positivament en la seva vida quotidiana, millorant les condicions materials de vida de la gent, del comú de la ciutadania, però especialment de les classes populars i treballadores i combatent els discursos d'odi a través de la solidaritat, la solidaritat construïda des de la societat mateixa i també amb la col·laboració dels poders públics.

Els acords subscrits amb Comuns i Esquerra Republicana recullen un ampli ventall de polítiques de caràcter social tant en matèria d'habitatge, de transició ecològica, fiscalitat justa, transport públic, igualtat home-dona, com de reforçament dels serveis públics: educació, sanitat, dependència, o polítiques de garantia de rendes. Deia Raimon Obiols que podem ser socialistes moderats –efectivament, ho som–, però no podem ser moderadament socialistes. I, per tant, això vol dir que hem de combatre i corregir no només els efectes de les desigualtats, sinó també les causes. I, efectivament, això vol dir redistribució, vol dir redistribució, vol dir intervenció dels poders públics, vol dir regulació, vol dir tot el seguit d'eines que tenen els poders públics per millorar la vida de la ciutadania.

Els acords també recullen un ventall de polítiques relatives a la projecció europea internacional de Catalunya, al model d'escola catalana, o a la promoció de l'ús social de la llengua catalana i de l'aranès a l'Aran –que, per cert, no és en detriment del castellà, és promoció de l'ús social de la llengua catalana i de l'aranès a l'Aran–, que han format part i formen part d'amplis consensos socials, els quals, al seu dia, van contribuir, no podem no esmentar-les, les insignes socialistes Marta Mata i Maria Aurèlia Capmany.

També ha estat àmpliament compartit que calia un nou model de finançament per a Catalunya. El que s'ha acordat amb Esquerra Republicana ha desfermat un notable rebombori –ho hem vist–, però la seva genealogia es pot traçar fins a la proposta formulada l'any 2005, en el procés de reforma de l'Estatut. És veritat que evolucionada, actualitzada avui dia, i a qui tingui cap dubte sobre això, li recomano la lectura de la intervenció que el 29 de setembre de 2005, en aquesta mateixa cambra, va fer sobre aquesta qüestió en Miquel Iceta, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Però, a més, diré que alguns dels que més bracegen imponent indignació, o indignant-se sincerament, però de manera desmemoriada, els puc citar alguns fragments. I obro la cita: «Treballarem per aconseguir un nou sistema de finançament singular per Catalunya que respongui a l'objectiu de resoldre el problema sistemàtic d'insuficiència financera de la Generalitat.» O: «Assegurarem que el nou model de finançament respecta el principi d'ordinalitat.» Saben d'on surten aquests fragments? Sí que ho saben: del programa electoral del PP de Catalunya per les eleccions al Parlament de Catalunya del 2012.

Pels que em diguin que d'aleshores ençà ha plogut molt, que podria ser, doncs també els puc citar el que els ha explicat en Salvador Illa en una de les seves intervencions, que són aquestes declaracions del senyor Feijóo respecte al concert econòmic dient que «aquestes coses es poden plantejar». I això ho feia el 2016.

I ja he sentit que Alejandro Fernández deia: «Doncs canviïn la Constitució.» No, no, escolti, l'acord és el que és, però mai un acord d'investidura significa implementar directament això. El que significa és posar-se a treballar per recórrer el camí que s'ha de fer per implementar. Escolti, nosaltres..., no pateixi, senyor Fernández, nosaltres les coses les fem ben fetes (*remor de veus*). Les lleis es canvien. Les lleis es canvien per qui té potestat per fer-ho a través dels procediments establerts per fer-ho i amb les majories necessàries per fer-ho. D'això no en sortirem, no n'hem sortit mai, i no pateixi tant per nosaltres, senyor Fernández, ni pel país.

Li asseguro que cap dels escenaris catastròfics que vostè ha dibuixat..., perquè és que es necessita fer una certa caricatura del nostre company i candidat a la investidura, Salvador Illa, per atribuir-li les coses que vostè li ha estat atribuint. Però, en fi, cadascú és molt lliure de defensar els seus plantejaments com vulgui.

En fi, a nosaltres ens sembla més que si hi ha un bon moment per plantejar canvis en el finançament és en un moment de creixement econòmic com en el que ens trobem en el moment actual. És un factor que pensem que ha de contribuir a assolir resultats d'aquest canvi en el finançament que puguin ser satisfactoris per a tothom.

El programa de govern que ha exposat el candidat socialista a la investidura, Salvador Illa, pensem que acredita la solvència i el rigor que el caracteritzen. És un programa centrat en els reptes de la societat catalana, però conscient de la conjuntura espanyola, europea i global en què s'hauran de desplegar les polítiques de la Generalitat de Catalunya. Reptes com el de la transició ecològica, el del canvi tecnològic accelerat i el seu impacte al món del treball, el del combat contra les desigualtats i el seu efecte corrosiu sobre la convivència democràtica, o el de l'increment dels conflictes a escala regional i global.

Sense anar més lluny, se n'ha fet menció, als d'Ucraïna o Palestina, però dissortadament a molts altres indrets. I mentre tinguem veu, ho exigirem. Exigim un alto el foc permanent i immediat a Gaza i una pau justa i duradora a l'Orient Mitjà.

El programa de govern exposat enllaça més amb l'ambició transformadora i modernitzadora que va caracteritzar els governs dels presidents Maragall i Montilla, dels quals ens sentim orgullosos hereus i hereves. No és un espantall, sinó que ens sentim molt orgullosos i orgulloses de l'obra de govern d'aquests governs.

Recollint el millor, per tant, dels qui ens han precedit, incloent-hi, com s'ha esmentat, el llegat del president Aragonès i, tot aportant-hi la visió pròpia que ens acaba d'exposar el candidat i les polítiques públiques que el PSC defensa, ens proposem

i es proposa al candidat impulsar la tercera gran transformació de la Catalunya democràtica.

En Salvador Illa ens proposa encetar un temps nou a la política catalana, cercant consensos amplis per encarar els grans reptes que afronta el país, i és evident que compta amb el primer partit de Catalunya per fer-ho.

No trobaran en Salvador Illa un president que atii la divisió per assegurar-se que lidera una de les fraccions enfrontades. Trobaran, en canvi, un president que, des de les conviccions pròpies, governarà per tothom, cercant en les seves pròpies paraules, unir i servir. Els puc ben assegurar que la vocació de servei públic i una alta estima a les institucions del país caracteritza Salvador Illa, i estem convençuts que això es farà patent en la seva presidència.

És per tot això que els socialistes i les socialistes recolzem la seva investidura i demanem a la cambra que hi atorgui la seva confiança.

Els demano tan sols la indulgència d'escoltar-me en un darrer incís, amb un parell de reflexions que reconec que són més partidistes però que no puc evitar fer en un debat d'aquestes característiques quan un socialista es troba a les portes de presidir el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Penso en les persones que ens han votat. Ara són més que fa uns anys. N'hi ha que han tornat a confiar en nosaltres, n'hi ha que ho han fet per primer cop, per raons ben diverses, i n'hi ha que ho han fet sempre, inclosos en els moments de major dificultat per al projecte socialista.

A totes aquestes persones estem agraïts i agraïdes, des del PSC, i de totes esperem poder renovar la confiança. Però deixin-me reivindicar i agrair especialment, d'entre les darreres, les que ens han fet confiança sempre, aquelles que sempre han estat la nostra columna vertebral: les persones de classe treballadora que en els barris més populars arreu de Catalunya sempre ens han fet el seu partit.

Com a militant socialista des de fa trenta-un anys, a més, no els puc amagar que en un moment com aquest em venen al cap una enorme quantitat de rostres i de noms de companys i companyes que han dedicat tota una vida a l'acció política col·lectiva, a empènyer com han pogut la història en el sentit d'obtenir una societat més justa, d'aconseguir que cadascun dels nostres conciutadans i conciutadanes pugui desenvolupar el seu projecte de vida amb autèntica autonomia i dignitat. Perquè ho han fet en circumstàncies sovint molt difícils. Ho han fet des dels sindicats, des d'associacions, també des del partit. Ho han fet abans, durant i després de la Transició, que ens va permetre recuperar, reconquerir les llibertats democràtiques. Ho han fet amb mil i una lluites i manifestacions.

I sé que moltes d'aquestes persones, molts d'aquests companys i companyes, estaran avui molt emocionats, molt emocionades. I seran molt felices si, finalment, d'aquí a uns instants, es produeix la investidura del company Salvador Illa. Esperem que a partir d'uns instants puguem dir «el president Salvador Illa».

No seran menys exigents, perquè els coneixem bé, especialment els dels barris populars, eh? Qualsevol que hagi anat a una assemblea nostra en un barri popular ho sap. Però estaran molt contents i molt feliços.

D'altres, lamentablement, no hauran arribat a veure aquest dia. Però els portem amb nosaltres, els recordem amb admiració, amb afecte, i sabem que haurien estat molt feliços i molt felices de veure aquest dia. Seran sempre, per nosaltres, font d'inspiració.

Moltes gràcies.

El president

Tot seguit, té la paraula el diputat Salvador Illa Roca.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Moltes gràcies, senyor president. Prenc la paraula molt breument per agrair el suport del meu grup parlamentari, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

És un honor representar aquest grup polític en aquest debat d'investidura i és un honor ser candidat a la presència de la Generalitat en nom d'aquest grup polític.

Vull també donar les gràcies a la meua formació política, al Partit de Socialistes de Catalunya, que m'ha donat molt més del que jo hi hagi pogut aportar, si és que alguna cosa hi he aportat des de que a la Roca del Vallès, des de l'àmbit de la política municipal, on tant he après, m'hi vaig afiliar un any 1995.

Com tota formació política, hem tingut errors i també encerts, però crec que hem fet la nostra aportació..., no som els únics, molts d'altres n'han fet, però hem fet la nostra aportació a la construcció de Catalunya, i crec que hem aportat més coses positives..., hem tingut més encerts que més errors.

Sé que serà el meu grup polític el primer que si em desvio d'allò que he intentat aprendre aquests anys al PSC, m'ho farà conèixer i m'impedirà que em desviï del camí de la bona política.

Moltes gràcies, companys i companyes.

El president

Diputat Pedret, vol tornar a intervenir? No? *(Pausa.)*

Finalitzades les intervencions dels representants dels grups parlamentaris, procedirem a la votació. Crido a votació.

(Pausa llarga.)

D'acord amb l'article 4.3 de la Llei de la presidència de la Generalitat i del Govern i l'article 150 del Reglament del Parlament de Catalunya, perquè el candidat resulti investit ha d'obtenir els vots de la majoria absoluta, seixanta-vuit vots. Aquesta elecció comporta alhora l'aprovació del programa de govern.

Tal com ja s'ha anunciat, la votació és pública per crida. Es vota per ordre alfabètic començant pel diputat o diputada el nom del qual hagi sortit extret per sorteig.

Heus aquí la bossa. *(El president treu una bola amb el número del diputat o diputada pel qual ha de començar la votació nominal.)* Ha sortit el número 44, parella de quatres, que és el diputat..., no, és la diputada... *(Pausa.)* A mi em consta que és la diputada Mercè Esteve i Pi. No? *(Veus de fons.)* Doncs Jordi Fàbrega.

Prego, en primer lloc, a la secretària quarta i tot seguit a la secretària primera que anomenin els diputats i diputades, i aquests respondran «sí», «no» o declararan que s'abstenen. Els membres de la Mesa votaran al final.

Per tant, li passo la paraula a la secretària quarta perquè comenci la votació.

La secretària quarta

Fàbrega i Sabaté, Jordi: «No.»

Feliu i Moragues, Anna: «No.»

Fernández Álvarez, Alejandro: «No.»

Fernández Benítez, Juan: «No.»

Fernández Vega, Laura: «No.»

Ferran Navarro, Pau: «No.»

Ferré Ferré, Lúdia: «Sí.»

Ferret Raventós, Imma: «Sí.»

García Berrio, Andrés: «Sí.»

García Fuster, María Elisa: «No.»

García Gómez, Mario: «Sí.»

García Pérez, Rocío: «Sí.»

García Rodríguez, Eva: «No.»

Garriga Doménech, Joan: «No.»

Garriga Vaz de Concicao, Ignacio: «No.»

Gibert Horcas, Pol: «Sí.»

Gimeno Iglesias, Cristòfol: «Sí.»

Giró i Ribas, Jaume: «No.»

González Chanca, David: «Sí.»

Huguet Tous, Pere Lluís: «No.»
Illa Roca, Salvador: «Sí.»
Jaurrieta Guarner, Sara: «Sí.»
Jiménez Cruz, Conchi: «Sí.»
Jové Lladó, Josep Maria: «Sí.»
Jové i Montañola, Rosa: «No.»
Lora Cisquer, Mónica: «No.»
Lozano Montoya, Núria: «Sí.»
Macián de Greef, Sergio: «No.»
Manchón García, Hugo: «No.»
Martínez Heredia, Susana: «Sí.»
Martínez i Juli, Sònia: «No.»
Martínez Valverde, Ivana: «Sí.»
Menor Cantador, Eva Maria: «Sí.»
Mijoler Martínez, Lluís: «Sí.»
Moreno Montaña, Raúl: «Sí.»
Munell i Garcia, Jordi: «No.»
Navarro i Descals, Anna: «No.»
Negre i Estorach, Irene: «No.»
Nieto i Fumanal, Noemí: «No.»
Niubó Cidoncha, Esther: «Sí.»
Ordeig i Molist, Òscar: «Sí.»
Orriols Serra, Sílvia: «No.»
Ortiz i Martí, Montse: «No.»
Padrós i Suarez, Isaac: «No.»
Paladella Curto, Joaquim: «Sí.»
Paneque Sureda, Silvia: «Sí.»
Pedret i Santos, Ferran: «Sí.»
Planas i Crous, Maria Àngels: «No.»
Poyato Rodríguez, Antoni: «Sí.»
Prat i Sarri, Ignasi: «No.»
Puga López, Víctor: «Sí.»
Puig Gordi, Lluís: «No.»
Puigdemont i Casamajó, Carles... (*Aplaudiments.*)
Ramírez Gutiérrez, Javier: «No.»
Renedo i Puig, Carme: «No.»
Reyes López, Manuel: «No.»
Riba Colom, Jordi: «Sí.»
Ríos García, Mónica: «Sí.»
Rius i Alcaraz, Josep: «No.»
Roldán Suárez, Lorena: «No.»
Romero Llano, Alícia: «Sí.»
Saldoni i de Tena, David: «No.»
Sales de la Cruz, Mònica: «No.»
Salvadó Fernández, Albert: «Sí.»
Sánchez Prat, Guillem: «Sí.»
Segovia Sánchez, Susanna: «Sí.»
Selva i Huertas, Maite: «No.»
Silva Gallardo, Beatriz: «Sí.»
Soriano García, Christian: «Sí.»

La secretària primera

Tarradas Paneque, Alberto: «No.»
Toronjo i Nofuentes, Judith: «No.»

Veray Cama, Jaume: «No.»
Vergés i Tejero, Salvador: «No.»
Vidal Bringué, Josep: «Sí.»
Vilalta i Torres, Marta: «Sí.»
Villafranca Mercé, Rafael: «No.»
Villagrasa Gil, Alberto: «No.»
Viñas i Xifra, Jordi: «Sí.»
Wagensberg Ramon, Ruben: «Sí.»
Zapata Alfonso, Andrea: «Sí.»
Abad Gimeno, Ramón: «No.»
Abella i Chica, Jeannine: «No.»
Acosta Elías, Manuel Jesús: «No.»
Albert i Caballero, Jordi: «Sí.»
Albiach Satorres, Jéssica: «Sí.»
Del Amo Hernández, Rosa: «No.»
Aparicio Ciria, José Ignacio: «Sí.»
Aragonès Gràcia, Irene: «Sí.»
Araibi Marachi, Sabrin: «Sí.»
Balsera i Marín, Ana: «Sí.»
Batet i Canadell, Albert: «No.»
Becerra Ramírez, Francesc Jesús: «Sí.»
Bello Sanz, Andrés: «No.»
Berenguer Messeguer, Montserrat: «No.»
Bergés i Saura, Montse: «Sí.»
Bertran i Luengo, Jordi: «No.»
Besses Casanovas, Mar: «Sí.»
Bondesio Martínez, Alberto: «Sí.»
Calatayud Casals, Joaquim: «No.»
Calvet Puig, Júlia: «No.»
Canadell i Bruguera, Joan: «No.»
Candela López, Eva: «Sí.»
Cañigüeral Olivé, Laia: «Sí.»
Carrión Sablich, Ernesto: «Sí.»
Casanova Domènech, Míriam: «No.»
Castellà i Clavé, Toni: «No.»
Castillejo Medina, Maria Pilar: «No.»
Cid Colomer, David: «Sí.»
Colomines i Companys, Agustí: «No.»
Comes Pon, Neus: «Sí.»
Cornellà Detrell, Dani: «No.»
De Dalmases i Thió, Francesc: «No.»
Díaz Torrevejano, Elena: «Sí.»
Domingo i Soler, Ennatu: «No.»
Driouech Ben Moussa, Najat: «Sí.»
Erra i Solà, Anna: «No.»
Escribano Ramírez, Cristian: «No.»
Espadaler Parcerisas, Ramon: «Sí.»
Esteller Ruedas, Àngels: «No.»
Esteve i Pi, Mercè: «No.»
Estrada Cañón, Laia: «No.»
Ezquerria Tomàs, Manel: «Sí.»
Fabian Corbacho, Natàlia: «Sí.»
Campuzano i Canadés, Carles: «Sí.»
Elena Garcia, Joan Ignasi: «Sí.»

Capella i Farré, Ester: «Sí.»
Verge Mestre, Tània: «Sí.»
Vilagrà i Pons, Laura: «Sí.»
Alcalá González, Judit: «Sí.»
Ibarra Ollé, Rosa Maria: «Sí.»
Fernández Olivares, Juli: «Sí.»

La secretària quarta

Freixa i Vilardell, Glòria: «No.»

La secretària primera

Pérez Ibáñez, David: «Sí.»
Sans Guerra, Raquel: «Sí.»
Rull i Andreu, Josep: «No.»

El president

El resultat de la votació ha estat el següent: 68 vots a favor de la investidura, 66 en contra, cap abstenció.

Atès que el senyor Salvador Illa Roca en aquesta votació ha obtingut 68 vots a favor, que signifiquen la majoria absoluta que estableix l'article 4.3 de la llei de la presidència de la Generalitat i del Govern, resta investit president de la Generalitat de Catalunya.

(Aplaudiments perllongats.)

La investidura serà comunicada al rei Felip VI, perquè el nomeni president de la Generalitat.

Té el president de la Generalitat...? El president de la Generalitat, el molt honorable senyor Salvador Illa i Roca, es vol adreçar a la cambra i al conjunt del poble de Catalunya? *(Pausa.)* Té la paraula.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor president. Volia fer dos agraïments. Un agraïment a totes les senyores i senyors diputats, pel tarannà d'aquesta sessió, una sessió d'investidura en un dia complex, però que, en fi, s'ha preservat –i és mèrit de totes i tots– el normal funcionament de les institucions.

Vull reiterar el meu agraïment especial a aquelles diputades i diputats d'Esquerra Republicana de Catalunya, dels Comuns i del Grup Socialistes i Units per Avançar que han donat suport a la meua investidura. I a aquells que no ho han fet, dir-los que governaré per tothom i que intentaré estar a l'alçada de les circumstàncies.

Vull reiterar l'agraïment que he fet aquest matí al Govern del president Aragonès, a totes les conselleres i consellers, als que s'asseuen avui en aquest hemicicle, als que han tingut responsabilitats de govern en aquesta legislatura. Servir el poble de Catalunya és, crec, el màxim honor que es pot tenir i vostès ho han fet de la millor manera que han sabut, i reitero el que he dit aquest matí, crec que deixen un país millor del que es van trobar. Moltes gràcies per la seva feina a totes i a tots.

I vull adreçar-me, per primer cop investit president de la Generalitat de Catalunya, als ciutadans i ciutadanes de Catalunya per dir que governaré per tothom, tenint en compte la pluralitat i la diversitat de Catalunya; que el primer pas per fer-ho és respectant-nos, tenint totes i tots un to constructiu, positiu, amb atenció també a la pluralitat del nostre país, i que jo estaré al servei de totes i de tots vostès intentant fer les coses al millor possible, però que sols no ens en sortirem. Estem en un moment històric, de canvi històric, hi han moltes oportunitats, també hi han riscos, i necessitarem que tothom, la societat civil organitzada, totes les persones, ciutadans i ciutadanes de Catalunya, puguin aportar-hi. Em tenen al seu servei; comencem un camí.

Gràcies a totes i a tots. Molt bona tarda.

(Aplaudiments.)

El president

Per acabar, els convido a cantar l'himne nacional de Catalunya.

(La cambra, dempeus, canta Els segadors.)

Visca Catalunya!

(Aplaudiments forts i perllongats.)

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de vuit del vespre i set minuts.